

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\P\Pournelle
Jerry\Niven_Larry_Pournelle_Jerry_Barnes_Steven-Heorot_2-Draci_Heorotu.PDB

PDB Name: Heorot_2-Draci_Heorotu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.1.2004
Modification Date: 3.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DRACI
HEOROTU

LARRY NIVEN
JERRY POURNELLE &
STEVEN BARNES

PODĚKOVÁNÍ

Autoři děkují za neocenitelnou pomoc Dr. Jackovi Cohenovi
z University of Warwick při vytvoření
biologie a ekologie na Avalonu

A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé bojovali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmítčili a již pro ně
nebylo v nebi místa. A veliký drak byl svržen na zem..
ZJEVENÍ JANOVO 12:7

U táboráku

"Kdysi před mnoha a mnoha lety naši rodiče a prarodiče opustili místo zvané Země. Cestovali napříč mezihvězdným
prostorem v lodi jménem Geographic a hledali ráj. Jenže jejich ráj se proměnil v živoucí peklo..."

Z táboráku se zapraskáním vyšlehly oslnivě bílé plameny, protože v tu chvíli oheň pronikl do hloubi mohutného
polena, kde byla dutina vyplněná smolou. Jasný plamen vydržel skoro minutu, ale potom opět ochabnul a zbyla
hromada žhnoucích uhlíků. Ve žhavém uhlí byla na kamenech položena těžká litinová pánev, jejíž obsah slibně prskal.
Náhly poryv větru rozfoukal oblak jisker, které okamžitě vyrazily vzhůru k zamlžené noční obloze, na které byly jakoby
přimrazeny miliony hvězd.

Kolem bylo na lavicích, provizorně zhotovených z kamenů a klád, usazeno tucet chlapců a děvčat,
kteří se rameny tiskli těsně k sobě a ve skomírajícím světle táborového ohně dychtivě očekávali další povídání. Celý
dosavadní život čekali právě na tuhle noc.

Hlas Justina Faulknera pronikavě protáhl ticho, vzápětí se opět ztišil a ukolébal posluchače, aby se zase rozpálil
podobně jako žhavé uhlíky. "Přiletěli z hvězd," vyprávěl se zaujetím, "aby zbudovali svůj nový domov právě tady, kam
dosud lidská noha nevkočila. Avalon představoval zcela nedotčenou zemi, nad níž se klene obloha lidskému zraku
neznámá. Ráj, který stačilo jen obsadit a zúrodnit. Tihle muži a ženy byli těmi nejlepšími, nejchytřejšími a
nejstatečnějšími jaké mohla Země nabídnout, dvě stovky vybrané z osmi miliard lidí. Naši rodiče. Oni jsou Syny Země.
Ale oni tehdy neznali celou pravdu o svém novém světě, pravdu, kterou vám —" svými dlouhými a zručnými prsty,
prsty sochaře, se postupně zabodával do každého z nich, jako kdyby oni byli zodpovědní za nevyslovitelné zločiny —
"vám Dětem hvězd také nikdo neřekl... až dosud. Až do tohoto týdne. Až do dnešní noci."

Justinův hlas jasně prozrazoval autoritu a veškerou moudrost jeho devatenácti let. Žádnému z dětí nebylo více než
třináct. Teď byly ještě pořád sotva děti, Grendelí vlčata. Dnes v noci by konečně měly udělat první krok směrem k
vytouženému cíli, to jest stát se Grendelími skauty. Hned za rozbřesku opustily lidskou osadu jménem Kamelot a
vyrazily pěšky přes pláň, po břehu řeky Miskatonik až k úpatí Velké mlžné hory, kde začaly stoupat podél jednoho z
menších přítoků, kterému se říkalo Amazonka. K obědu i k večeři měly hlavně čerstvou pramenitou vodu.

Jejich zvědavé a dychtivé oči měly snad všechny možné barvy od černé přes hnědou a modrou až k barvě nefritu, což
prozrazovalo jejich genetickou výbavu od všech obyvatel Země. Mladá pružná těla byla stejně dokonalá jako noční
hvězdy nad jejich hlavami a mysl naplňovaly sny snad ještě zářivější. Tohle tedy byl výkvět následovníků, kteří měli
zdědit nový svět pro lidstvo.

"... řeky byly plné ryb, které si pojmenovali solosové. A tak ty ryby lovili a pochutnávali si na nich..." Justin vytáhnul
z pouzdra na opasku ostrý nůž. Chvilí jím míchal obsah pánve, ze kterého se kouřilo, a potom si na špičku napíchnul
prskající sousto. Podržel si ho před ústy, pofoukal a nakonec ten kousek načernalého masa strčil mezi zuby, aby
ochutnal. Vzápětí předal nůž i pánev napravo, kde seděla asi desetiletá dívka se světlými vlasy dlouhými až po ramena.
Nejprve kousla jenom zlehka, ale potom musela pořádně skousnout, aby se jí vůbec podařilo utrhnout sousto. Maso

vzhledem připomínalo tuhé hovězí, vůbec nevypadalo jako rybí. Zakousla se — a maso jako kdyby jí kousnutí oplátilo. Okamžitě otevřela ústa a zhluboka začala vdechovat, ale mezitím se jí naštěstí podařilo předat pánev i nůž sousedovi. Chlapec, jehož kůže byla takřka stejně temná jako obklopující noc, také zalpal po dechu a zoufale vydechl: "Vodu..." Oči se jim zamžily. Někteří zápasili se záchvatem kašle, ale nikdo z nich se ani nepohnul. Pánev tak obešla všechny sedící kolem táborového ohně, dokud nebyla dočista prázdná.

"Ale jedné noci řeka, která kolonii udržovala při životě, přinesla naopak smrt. Dokonce ještě dnes, dokonce až tady, vysoko na svazích Velkých mlžných hor, když se vítr na chvíli ztiší za noci klidné jako je třeba ta dnešní, je slyšet volání starého Miskatoniku..."

Justin se v tom okamžiku odmlčel. Vítr jako kdyby měl dokonalý smysl pro perfektní divadelní načasování, právě v tu chvíli přešel v pouhé ševlení. A tam v dálce skutečně hřměly vody Miskatoniku, které se hnaly při úpatí Velkých mlžných hor... anebo to snad byla jen Amazonka?

"Solosům narostly nohy, ostré zuby a taky dostali chuť na lidskou krev. Najednou se z nich přes noc stali... grendelové. Odhodlali se opustit bezpečí vodní hlubiny a vyrazili na břeh, nadechli se vzduchu a ten jim připadal příjemný. Pohybovali se po souši tak neskutečně rychle, že ostatní tvorové vedle nich vypadali jako nehybné sochy. Pobíjeli všechno, nač přišli. Naši rodiče bojovali ze všech sil a snažili se bránit, ale jejich snaha vyšla naprázdno. Ztratili hlavní tábor. Cadmann Weyland všechny přeživší kolonisty odvedl do své pevnosti na svahu Velké mlžné hory, kde zbudovali poslední útočiště.

"A tam — " Justinův štíhlý prst přitom neurčitě zabodl svůj stín směrem ke skále, které se říkalo Hlemýžď — "právě tam zemřel můj otec, kterého roztrhala na kusy rozdivočelá horda. A o kus výš na verandě padla Phyllis McAndrewsová, zatímco ještě pořád vysílala zprávy posádce kroužící na palubě

Geographicu. A támhle — " Justin už byl doslova pohlcen svým vyprávěním a začal zrychleně dýchat — "byli chyceni další, roztrhání a sežráná běsnícími grendely, kteří se pohybovali tak rychle, že je ani nebylo možné přesně sledovat. A tam dole, u hrany útesu, " — který teď byl ovšem ukryt v temnotě — "čekali dva muži bezmocně uvěznění ve zříceném Skeeteru, zatímco do stěn bušili grendelové hlavami. A právě támhle Joe Sikes vypustil ohnivou řeku plamenů, čímž pozabíjel zbytek přeživších grendelů a zachránil životy všech lidí — "

Odmlčel se. Vítr hned převzal slovo a kromě občasného silnějšího závanu a ubíhajících vod nebylo slyšet vůbec nic.

"To všechno už se odehrálo před dávnými a dávnými lety. Ale občas za noci jako je ta dnešní, když přitisknete ucho k zemi, možná ještě stále zaslechnete výkřiky umírajících, jak se jim zuby zatínají do masa a trhají vnitřnosti. A můžete děkovat pouze duším zemřelých předků, že už žádné takové nebezpečí nehrozí.

Žádné další příšery, žádní další grendelové..." Justin udělal pomlku, aby zvýraznil účinek svých slov. "Ale jestliže slyšíme duše mrtvých lidí, jak můžeme jistě vědět, že tady kolem nejsou také duše příšer?"

Jeho mladí posluchači seděli kolem s očima doširoka otevřenými a hltili každé jeho slovo, nikdo ani nedutal. Hrudníky se jim takřka nehýbaly, jak se ze všech sil snažili ovládat strach. Psi byli uvázáni dost daleko od tábořiště, ale když teď vycítili strach dětí, začali výt a škubat s sebou na lanech.

"Někteří lidé tvrdí, že duše zemřelých ještě dodnes svádějí onu bitvu každou noc znovu a znovu právě tady, na svahu Velké mlžné hory. Naši mrtví rodiče a prarodiče bojují puškami a harpunami a noži proti pařátům a tesákům a rychlosti, každou noc ta samá krvavá lázeň. Nechtějí — jenže musí. Protože kdyby prohráli, byt' jen jedinkrát... jenom jedinkrát..." Hrůzostrašné přimhouřil oči. "Grendelové by se mohli prokousat skrze bránu, která odděluje svět živých od světa mrtvých, a vrátili by se znovu terorizovat Avalon. A nejenom Avalon. Vydali by se napříč mezihvězdným prostorem jako kdysi naši předkové, zpět na Zemi..."

Na čele se mu třpytilo několik kapek potu. Ztišil teď hlas, takže už mluvil spíše chraplavým šepem. "Co to bylo? Nebylo to zaječení? Znělo to skoro jako výkřik, lidský výkřik. Výkřik duše, která je sice mrtvá, ale musí znovu zemřít. Duše, která byla nyní uvržena do nějaké hlubší, ještě děsivější propasti. A nebyl tohle náhodou další? A další — ?" Chlapci i děvčata se snažili potlačit zrychlené dýchání a utiшит prudce bušící srdce, aby jim neuniklo jediné slovo.

"Ale jestliže znovu umírají lidské duše, pak — "

V tom okamžiku se ozval děsivý skřek a na okraji prostranství, spoře osvětleného dohasínajícím ohněm, se vynořila žena zalitá krví. Klopýtala, sotva se držela na nohou a jednu ruku si zoufale tiskla ke tváři. Jedno oko měla docela zalité krví a druhé měla doširoka vyřeštěné, jako kdyby právě byla svědkem těch nejhorších hrůz pekla.

Vtom se ale za ní s děsivou rychlostí objevila další postava, cosi nelidského.

Do kruhu světla se vyřítil třímetrový syčící ještěř; šikmo trčící tesáky, ostnatý ocas, oči neschopné vyjádřit jakýkoliv soucit či lásku, nemilosrdné jako led.

Srazil nebožačku jediným úderem k zemi, vrhl se na ni a vítězoslavně zavyl — !

Děti se okamžitě rozutíkaly všemi směry, ječely a některé vřeštěly na celé kolo —

Potom se kolem rozhostilo takřka naprosté ticho, narušované pouze jemným praskáním ohně. Dívčino zkrvavené tělo leželo na zemi, grendel se nad ní skláněl, vítězoslavně —

Jenže dívka se najednou posadila a rozveseleně začala drmolit. "Justine Faulkner, ty jsi tedy pěkně mizera!"

"To je tou společností, se kterou se stýkám, Jessie." Potom se zatvářil jako krvežíznivý žralok. "Tak dobrá, už je přišel zprávy!"

To už se mezitím usadil i grendel a z jeho nadutého břicha se vzápětí trochu nemotorně vyhrabal urostlý a svalnatý japonský mladík, kterému mohlo být tak něco kolem sedmnácti pozemských let. Tváře měl začerněné uhlem a smál se na celé kolo tak mohutně, že málem zapomínal dýchat. Jessica ho plácla po zádech. "Ty by sis měl postavit malé modely budov a drobné napodobeniny zbraní a mohl bys z fleku natočit nějaký film o obřím nebezpečném monstrem, Toširo."

"Něco jako Godzilla versus stometrový grendel?" Mezitím už se mu podařilo zcela vysvobodit z grendelího převleku.

"Víš, kdybychom nemuseli každých šest měsíců přebudovávat Tokio, Japonsko by už dávno bylo vedoucí velmocí na

Zemi."

Všude kolem nich se těsně zpoza hranice osvětleného kruhu vynořovaly dospělé lidské postavy, které přiváděly zpět své mladší sourozence a kamarády.

"Tak poběžte zpátky!" hulákali ti starší jako na lesy. "Vy padavky!"

Stydlivě a zahanbeně se skutečně začaly děti trousit zpět k ohni, po jednom či ve dvojicích. Hlasitě protestovaly, ale malými rukama si zakrývaly tváře, aby rychle setřely krokodýlí slzy z nyní už rozesmátých očí.

Zprvu jen opatrně, ale později se vzrůstajícím nadšením začaly zkoumat prázdnou vykuchanou mrtvolu grendela, prohlížely si jeho mohutné nohy a široké čelisti, ocas posetý ostrými hroty. Malými prsty neustále přejížděly po drsných šupinách a každý z nich si představoval, že to byl právě jeho otec nebo její babička, kdo dokázal tuto stvůru zabít.

Justin se znovu usadil na své místo uprostřed osvětleného kruhu hned vedle ohně a promluvil opět normálním hlasem.

"No dobře, tohle byl jenom takový žertík. Ale nebylo to jen tak, měl svůj význam. Chtěli jsme vás vylekat. Grendelové jsou totiž opravdu nebezpeční. Synové Země už pobili všechny grendely žijící na tomhle ostrově. Jste zatím jenom děti a celý svůj dosavadní život jste prožily v bezpečí tohoto ostrova. Teď už je ale načase, abyste začaly poznávat celý svůj svět, nejen část, nejenom tenhle ostrov. My jsme Synové hvězd. Tento svět patří nám.

Viděly jste mrtvého grendela. Teď už vyrůstáte a docela brzy se vydáte na pevninu, kde určitě potkáte nějaké živé grendely. A určitě i další nestvůry. Je proto načase, abyste se dozvěděly, co se stalo těm dvěma stům nejlepších a nejchytřejších ze Země, z nichž každý byl vybírán z více lidí, než je hvězd na noční obloze.

Až dodneška jste se v životě řídily pravidly pozemšťanů. Teď nastal čas pochopit, proč ta pravidla vůbec vznikla a proč se jimi řídíme.

Je čas vyrazit na pevninu, čas přijít na kloub tomu, proč se Synové Země chovají tak podivně a — čas zjistit, co požívá grendely. Teď ovšem mazejte na kutě."

Děti se jen neochotně zvedaly od ohně a mířily ke svým spacákům a stočeným karimatkám. Několik mladých uchazečů se pokusilo na něco zeptat, ale Grendelí skauti jim neodpověděli. "Je čas jít spát. Všechno se dozvíte, ale ne dneska."

"A proč ne dnes v noci?"

"Všechno se včas dozvíte. Teď mazejte!"

"Může se mnou dneska Lumpík spát u mě v posteli?"

"Jistě, můžeš si psa vzít klidně do spacáku."

Děti se konečně postupně odvalily do postelí, příjemně unavené a připravené usnout, jako když je do vody hodí.

Jessika sebou několikrát cuknula, když jí Justin stíral jateční krev z obličeje. "Jejda. Rajčatový protlak by nám posloužil stejně dobře."

"Takovými nápady hluboce zraňuješ mou tvořivou duši."

"Líbilo se mi to wasabe v býcím srdci, Toširo. Bylo to hezky udělané. Loni jsi to nedělal."

"Musaši zastával zásadu 'věnovat pozornost i těm nejmenším věcem'." Toširo se protahoval tak dlouho, dokud mu v zádech slyšitelně nekřuplo, a potom si pohodlně natáhnul holá chodidla blíž ke žhnoucím uhlíkům.

"Myslím, že to vyšlo docela hezky," prohlásila Jessika. "Bylo to vyvážené, přesně tak akorát. Justine, ty's přivedl i Sharon McAndrewsovou. Té ještě nebylo ani dvanáct."

"Jenže je bystrá, zvědavá a už se začala vyptávat na svou mámu," namítal Justin. "Musíme jí to říct."

"To se Zackovi určitě nebude líbit."

"Musíme ho umlčet."

"Jenže jsme souhlasili, že budeme dodržovat pravidla," poznamenal Toširo. "Nebudeme nic podnikat, dokud adeptům z řad Grendelích vlčat nebude alespoň dvanáct —"

"Jenže tentokrát by to takhle nefungovalo," nesouhlasil Justin. "Bud' to Sharon teď řekneme, nebo do roka stejně celý příběh vytáhne z Kasandry a potom ho hned prozradí ostatním vlčatům. Bez jakýchkoliv příprav, prostě bum! a padne to na ně. A tohle určitě není naposledy, co takovéhle dilema řešíme. Sharon totiž rozhodně není jediná, která umí položit ty správné otázky." Zašklebil se. "A co s tímhle hodlá Zack dělat?"

"Synové Země se nemýlí vždycky," prohlásil Toširo. Prstem přejel po jizvě, která se táhla Jessice napříč kůží na krku.

Byla už stará několik let, skoro

ani nebyla vidět a většina byla navíc zakryta dlouhými prameny vlasů; přesto se ale táhla od krku až k levému rameni. Popadla ho za ruku a pevně ji držela.

"Mě by víc zajímalo, co si o tom myslí táta," řekla Jessika. "A jak se na to dívá Coleen?"

"Ta si myslí, že už svou mladší sestru nemůže moc dlouho vodit za nos," odpověděl Justin. "A já s ní naprosto souhlasím. Znáš přece jejich matku."

Toširo vážně přikývnul. "Ano»" moc dobře. Tumače, přinesl jsem nějaké skutečné jídlo."

Prisunuli se blíže k ohni, aby si mohli nad dohasínajícími uhlíky opět kusy krocaních prsíček. Potom společně seděli kolem ohně a povídali o spoustě důležitých věcí i se smáli různým hloupostem: jaký byl výtěžek rybářské sezóny, jak se jim vyvedlo lyžování na jižních svazích hor. Taký se ještě stručně vrátili k výsledku hysterické debaty mezi Aaronem Tragonem a Hendrickem Silsem, která se odehrála minulý týden (šlo o to, jestli Bohatství národů od Adama Smithe ve skutečnosti je nepochopenou satirickou esejí). Došlo i na úpravy velké řiditelné vzducholodi, Roboru, a nejasnosti ohledně odletu příští měsíc. Takhle se jejich konverzace táhla několik hodin, ale nakonec smích postupně odezněl a místo toho se čím dál častěji ozývalo zívání.

Byli skutečnými Syny hvězd. Jejich elektroničtí pomocníci jim mohli během zlomku vteřiny poskytnout veškeré vědomosti lidského rodu: historii, vědecké objevy, nejlepší díla dramatiků, vybranou literaturu tuctu různých kultur či stovku nekonečných seriálů. Jenže žili v primitivním ráji, v naprostém

bezpečí, očkování proti kterékoliv chorobě. Měli více jídla než vůbec potřebovali, plno smysluplné práce a nehrozilo jim takřka žádné nebezpečí. Představovali silný a dokonale stvořený klan. Jejich rodiče byli kdysi vybráni po složitém testovacím procesu, vedle něhož pradávný výběr astronautů vypadal jako dětské hraní na pískovišti. Tělesně dokonalí, s jiskrným pohledem, celým svým vzezřením vyzařovali onu uvolněnou důvěrnost, jakou mohou zažít a rozpoznat jen lidé vychovaní v uzavřené harmonické společnosti.

Na několik minut se po krajině rozhostilo intenzivní ticho, během něhož přes žhnoucí uhlíky v ohništi létaly významné pohledy, následované vzápětí přitakáním nebo rovnou jemnými dotyky nabídky a souhlasu. Vždycky po dvojicích se poté začali trousit od ohně, drželi se za ruce a mizeli v okolní temnotě.

Nakonec už u ohniště zůstali poslední čtyři: Jessika, Justin, Toširo a mladá rusovláska jménem Glorie.

"Úspěch?" zívla Jessika otázkou, která ale vlastně ani otázkou nebyla.

"Úspěch," přikývl Justin. Znovu se všichni spokojeně zasmáli a pobaveně se culili.

"Teď už je ale nejvyšší čas na zbabělý ústup," prohlásila Jessika.

Toširo si taky pořádně zívnu. "Ruth to pořád ještě chce zkusit."

Justin a Jessika se na sebe upřeně zadívali a potom se oba zároveň nahlas rozesmáli. "Ruth?" pronesl Justin nevěřičně. Potom oba najednou spustili, přesně

stejným zpěvavým hláskem malé holčičky: "Júe co na to řekne tatínek?"

Znovu vybuchli v hurónský smích, který ovšem brzy přešel v nezadržitelný záchvat škytavky. "—dle mě," vyrazil ze sebe nakonec Justin, "Zack to dítě naprosto zkazil."

"Vyjádřila přání stát se taky Grendelím skautem," řekla Glorie, "a chtěla by tedy vědět, proč ji odmítáme přijmout."

Ostatní jenom odmítavě zavrtěli hlavou. "Výprava na pevninu nepadá v úvahu pro nejstarší pannu z Kamelotu," souhlasila Jessika. "Rozhodně ne, dokud nepřetrháš svoje pouta."

Justin se líně protahoval. "Zase ale musíte uznat, že je to skvělá cvičitelka membloudů."

Přikývla. "Jenže membloudi jsou úplně hračka. Justine, Synové Země kdysi vyrazili na objevitelské výpravy! Mám ještě v živé paměti, když z výpravy na kontinent přivezli první membloudy."

"A taky přitom ztratili Josefa Smedse, kterého dostal při útoku grendel," přidal opatrně Toširo.

"To ano, ale — " Její oči upřeně sledovaly temné nebe lemující severní obzor. "Nechci říkat, že to za to stálo, ale prostě nejde objevovat aniž by člověk podstupoval určitá rizika. A každá výprava nám pomáhá dovědět se něco nového. Dovídám se něco o sobě samé."

"Jenom si přeju — "

"Já vím," přerušila ho tiše. Jessika vzala Tošira za ruku a propletla své prsty s jeho, potom ho pevně stiskla. Okatě nahlas zívla. "Myslím... že už je načase to dneska taky zabalit."

Vstali a zmizeli z dohledu ohně. Vzápětí se z temnoty ozval vzdech, po kterém následovalo dlouhé a dětinské chichotání.

Justin ji sledoval jak odchází a teprve potom si dost opožděně uvědomil, že mu na rameni spočívá váha dívčí hlavy.

"Tam za námi," upozornila ho Glorie. "Geographic, právě se vynořil nad horizontem."

Otočil tedy hlavu, Glorie se podívala stejným směrem jako on. Geographic odtud vypadal jako stříbrná čárka s tečkou na konci. Nebyly sice vidět žádné detaily, ale vypadal přesto mohutně, jak se teď vznášel těsně nad hladinou oceánu. Před čtyřicetiletými lety... Bože. "Desetkrát větší hmotnost, tenkrát když vletěl do místní atmosféry na oběžnou dráhu. Mezihvězdné brzdy! Kéž bychom tak z toho měli fotografie. Dokážeš si vůbec představit, jak tehdy musel být jasný plamen v brzdě dráze?"

"Jenže tady dole nebyl žádný člověk, aby celé to divadlo sledoval. Možná to leda tak oslepilo pár grendelů." Glorie byla takřka těsně za ním a rukama si lehounce pohrávala s jeho vlasy. "To by sis vážně přál?"

Vidět to tak na vlastní oči! "Přál bych si... aby dnes byla Noc fantazie," zalhal.

"Ta ale může být, kdykoliv si budeš přát, stačí jen říct," zašeptala mu do ucha. Natáhla se k němu, něžně jeho tvář objala a otočila ji k sobě, aby ho mohla pořádně políbit. Rukama nahnatal příjemně teplá a poddajná místa na jejím těle, potom se společně uložili vedle skomírajícího ohničku. Nemuseli se vůbec namáhat, žádné neohrabané šmátrání: přezky a knoflíky povolovaly úplně samy, jako nějakým zázrakem.

Jestliže je tam někdo zahlédl, rozhodně si to nechal pro sebe. Určitě se ale nenašel nikdo, kdo by sledoval, jak se jejich hladká těla, lesknoucí se v záblescích uhlíků a mdlého světla dvojčecích měsíců, téměř hodinu divoce proplétala, než oba unaveně ulehli vedle sebe.

Ještě se chvíli mazlili a něco si špitali, než je náhlý záchvěv chladu oba popohnal k činu a tak se rychle rozeběhli zahrabat do teplého spacího pytle.

Potom už se nad táborem rozhostilo takřka dokonalé noční ticho, kromě vzdáleného šumění vody a výkřiku nějakého nočního živočicha, který byl ovšem kdesi v dálce. Nikdo jej už neslyšel. Oheň strávil poslední zbytky potravy a tiše odumíral. Jeho zánik už ale nikdo nesledoval.

Jediné oči, které ještě oně noci zůstávaly otevřené, byly oči grendela. Doširoka otevřené, zirájící, skleněné oči.

Mrtvé oči.

Oči, které sice viděly úplně všechno, ale necitily vůbec nic.

O čtyřicet let dříve...

Měla být hluboká noc. Její tělo to moc dobře vědělo, ačkoliv celý okolní svět doslova tonul v jasném stříbrně modrém světle, které přicházelo shora. Grendel se zkusila podívat vedle toho světla, ale oslepilo ji to takřka na celý den. Přišla slepota a bolestivá agónie v hlavě, očima vnímala pouze nepatrné zlomky na okrajích zorného pole. Byla slepá dost dlouho na to, aby

stačila zemřít, ale její matka, jezerní příšera, na ni nezaútočila.

Od té doby raději vůbec nezkoušela zvedat hlavu k obloze, ačkoliv jí onen ohnivý oštěp na obloze potom vrtal hlavou po celý zbytek života.

Po dlouhou, skutečně dlouhou dobu necítila v hlavě nic jiného než nesnesitelnou bolest. Teď, když už bolest začala konečně pomalu odeznívat, si najednou uvědomila, že je hrozně vyhladovělá. Doslova vyčerpaná hladem. Jenže jak se mohla pořádně nasytit, když byla tak zesláblá, že neměla dost sil k úspěšnému boji?

A jak to je vůbec možné, že až dosud nikdy takovýto zvláštní pocit neměla? Nikdy s jezerní příšerou nebojovala, ale hlad jí vtom rozhodně nebránil. To dokázal jedině strach.

Když byla grendel ještě malým plavcem, prožila veškerý čas na jižním okraji rozlehlého jezera, kde se voda z jezera vylévala do kalné bahnité řeky. Tam se poprvé nadechla a taky zabila svou sestru kvůli potravě. Nyní už si dokázala vybavit, že takhle hladová a žravá byla vlastně odjakživa. Ona i její sourozenci mezi sebou divoce bojovali o prostor k žití i o prostor k úniku, o prostor, kde by mohli chovat své vlastní plavce, kde by mohli sežrat svou pracně ulovenou kořist, až nakonec zbyli jenom tři nebo čtyři. Vzpomněla si na svou sestru, která se odvážila vyzvat k boji jezerní příšeru a zahynula skoro ještě dřív, než se grendel stačila otočit k místu šarvátky.

Jezerní příšera se zdržovala podél západního břehu jezera, kde v mělkých bahnitých močálech vyrůstaly tu a tam hřívnaté stromy. O něco více na jih už les vypadal podstatně jinak, připomínal spíše změť popínavých lián a pokroucených kmenů stromů, které se všemožně proplétaly v podivných mozaikách. Jezerní příšera se občas objevila mezi hřívnatými stromy, ale do hustého pralesa se nikdy nevypravila. A právě jižně od tohoto podivného pralesa žila grendel se svými sestrami společně se záplavou vlastních potomků.

Její sestry už ale zemřely a tak teď zbývala jen ona se svým potěrem. Jenže jí to pořád nestačilo. Byla teď už příliš mohutná. Když žrala vlastní potomstvo, připadalo jí to špatné, odporné, a to ještě nebylo zdaleka to nejhorší. Neměli totiž dostatek životního prostoru. Když se pulci pokusili rozprchnout a zabrat více území, dostala je jezerní příšera. Neměli tedy dost prostoru ke krmení, nebylo tu dost mechu a hmyzu pro potěr a to všechno dohromady znamenalo, že nikdy nemohli vyrůst dostatečně na to, aby dokázali zasytit neutuchající hlad vlastní matky. Musela se přesunout jinam.

V místě, kde právě byla, se do jezera vlévala menší kalná říčka. Ve stříbromodré světlo oné věci na obloze, kterou si vůbec nedokázala nikam zařadit, se teď opatrně dívala směrem na jih. Jakési vzorce poskládané v její hlavě jí říkaly zcela jasně, že je mimořádně podivné, jak se jí vůbec podařilo dostat až sem a zůstat přitom naživu. Jenže teď nevěděla, jak dál. Ať se kolem sebe podívala kamkoliv, viděla jenom strach: nepomohl jí žádný vrozený vzorec chování.

Už kdysi měla jednou příležitost na vlastní oči sledovat, jak je jezerní příšera ve vodě neuvěřitelně rychlá.

A na suchu... jenže to se netýkalo jihozápadního břehu. Tam se stalo cosi tak mimořádně podivného, že si ještě teď dokázala vybavit střípky oné události...

Odehrálo se to jenom krátce po oné velké Změně, která postihla ji i její sestru, kterou musela vyhnat ze svého území. Sestra, poražená, se stáhla na souš. Přeběhla onen pruh zpevněného mělkého močálu a zmizela v hustém pralesu za ním. Žádná, byť sebepevnější síť lián a kmenů by nedokázala zastavit valící se tank, ve který se proměnila přehající grendel. Její sestra možná najde nové útočiště.

Grendel ji opatrně sledovala od jižního břehu. Potrava tady byla velice vzácná a navíc bylo třeba mít neustále na paměti, že tu může řádit jezerní příšera.

Sestra už se dostala do pralesa a vzápětí zmizela v jakémsi oblaku prachu či mlhy. Vyrázila jediný hrůzostrašný skřek a potom už vylítla zpoza stromů rozhazujíc kolem sebe mračno drceného dřeva a úponků. Dokonce ani jezerní příšera se nikdy nepohybovala takhle bleskurychle. Grendel užasle sledovala, jak se její rivalka řítí napříč močálem a za ní vlaje ohnivá kometa s prachovým chvostem.

Jezerní příšera pomalu vynořila svou obludnou hlavu nad hladinu — a nechala ji zcela bez povšimnutí.

Dostala se už takřka mimo dohled, když konečně náraz zastavila. V tom okamžiku už to ale vypadalo, že z ní nezbývá prakticky nic víc než jenom

hromádka kouřících kostí. Poslední přeživší grendel se nikdy neodvážila přijít blíž, aby si ostatky prohlédla pozorněji.

A právě za oním místem bylo nejoblíbenější vyčkávací stanoviště jezerní příšery.

Kdepak, západní břeh představoval velice nebezpečné území, kudy bylo nemožné projít bez úhony, to by bylo jasné každému byť sebehoupějšimu tvorovi, jakým kdysi grendel byla. Cesta podél východního břehu byla ještě dvakrát tak dlouhá, takže by jezerní příšera měla dvakrát delší čas na to, aby ji vyslídila a napadla...

Přece jenom tedy musí mít v hlavě uloženy nějaké vzorce chování a uvažování. Počkala si proto na pořádný liják a potom se vydala širokým obloukem podél východního pobřeží. Kořist tady byla sice rychlá a dávala si pozor, ale v rychlosti se dala docela dobře lovit. Když déšť po nějaké době ustal, musela se chtít nechtě ponořit do jezera, aby zahladila šířavé horko. Potom ovšem musela co nejdříve zase ven, dřív než stačila jezerní příšera dorazit...

A takhle tedy přežívala celou cestu až do okanzíku, kdy se jí konečně podařilo dostat k jezernímu přítoku.

Řeka byla přesně to, co hledala. Dorazila sem už notně vyhladovělá a zesláblá. Naštěstí ulovila dost živočichů motajících se u dna a lovcích v bahně, aby přežila mnoho dnů. Potom ale najednou začala nepříjemná bolest v útrokách, která se pak začala přesouvat do hlavy a jako kdyby se nafukovala, zhoršovala. Celé dny nedokázala vnímat nic jiného než jenom onu bolest.

Teď si ale připadala chladná a podivná, kosti jí bolestivě napínaly vyplandanou kůži a mozek už vytvářel plány.

Dívala se dolů po proudu ve stříbromodré světlo: tam je její kus vody a také souše, jenže je tam příliš málo potravy pro ni nebo dokonce pro její potomky. Jezerní příšera už stejně nejspíš všechny potomky požrala. Na tomhle místě byla výhodná vlastně jediná věc: tady ve vodě cítila přítomnost jezerní příšery, takže měla aspoň trochu přehled o tom, kde se právě nachází.

Trochu zaostřila zrak: o něco blíže měla po své levici jezero a napravo mělký bahnitý močál a za ním hustě zarostlý prales, kde se její sestra během okamžiku proměnila v mračno mlhy pohybující se neuvěřitelnou rychlostí. Zaměřila teď svou pozornost ještě blíže: jenom další kus močálu a v něm pár trčících hřívnatých stromů, a pak ještě jeden mohutný starý strom v těsné blízkosti vody. Jezerní příšera trávila sice nejvíc času v jezeře docela daleko od břehu, ale když bylo v lesíku vlhko, mohla se klidně ukrývat i tam. Grendelův potěr se mohl v dospělé grendely proměnit kdekoli v jezeře a vzápětí bude náhle a velmi nepříjemně překvapen, jakmile se na něj zpoza stromů vrhne mohutný kolos.

Vnímala teď jen bezprostřední okolí: viděla jen kalnou vodu kolem a tušila kořist kdesi v hloubce pod sebou. Řeka ji přinesla další živočichy, co rýpou v bahně a hledají potravu. Teď už zase mohla normálně jíst... a jezerní příšera ucítí její přítomnost kdekoli v jezeře a bude jasně vědět, že je tady. Kdyby tehdy měla v mozku nějaké vzorce chování nebo instinktů, určitě by se sem nevydávala.

Jenže jí se teď v mozku objevil úplně nový plán.

Grendel snášela trpělivě svůj hlad. Sledovala ostražitě lesy i vodní plochu. Po kořisti nebylo nikde ani památky, ale zase neviděla ani jezerní příšeru. Na obloze se sice neobjevil onen stříbrný pruh světla, ale přesto se jí okolní svět zdál neustále velmi podivný.

Takhle uběhnul celý den a potom i noc, aniž by se cokoliv udalo.

Uprostřed dopoledne následujícího dne se grendel konečně odhodlala a vyrazila směrem k onomu mohutnému osamělému stromu, který stál v bahně poblíž vody.

Po jezerní příšere nebylo nikde ani památky.

A pak v okamžiku, který nějak instinktivně vytušila nebo prostě odhadla, vyrazila bleskurychle kupředu.

Tohle byla jakási první hádanka, kterou musela v životě vyřešit, a tak si nijak zvlášť nevěřila. Sice utíkala, ale zatím nebyla v rychlosti. Když se ale objevila vlna v místě, kde vůbec žádná neměla co dělat, okamžitě jí celým tělem projela hrůza a jakési zadostiučinění, což ji okamžitě nastartovalo a rychlost pumpovala jejím tělem. Jakoby klouzala po slizkém bahně, nohama doslova míhala ve vzduchu a hnala se přímo k osamělému stromu v oblaku bahna a kamínků.

V tom okamžiku bleskově vyrazila jezerní příšera nad hladinu, vydala bojovný skřek a už byla v rychlosti.

Grendel uhnula doprava a zabořila nohy pevně do bahna. Minula strom po své levé straně. Kdyby se teď jezerní příšera vrhla přímo na ni, udeřila by ji přímo do odkrytého boku a roztrhala by ji, byla by rozdrcená, mrtvá. Jasně viděla, doslova cítila svou vlastní smrt! Ale stačilo přidat docela málo rychlosti a situace vypadala úplně jinak, dostala se před příšeru a tak teď právě jí hrozilo, že udeří rovnou do stromu.

Jezerní příšera si to uvědomila také. Uhnula proto doleva. Udeřil na grendela hned poté, co oběhne strom.

Haha! Grendel uhnula taky doleva. Minula strom sotva o zlomek centimetru, těsně za koncem ostnatého ocasu jezerní příšery. Ta se už začala otáčet a zvedala přitom mračno prachu a štěrku, ale stejně tím ztratila.

Jenže ji to zpomalilo jenom na okamžik. Měla totiž celou dobu dostatek žrádla, zatímco nemoc její dceři doslova rozpouštěla svalstvo.

Z husté spleti pralesa se vyvalil oblak prachu, když se kolem jeho stromů grendel hnala a nepřítele měla až příliš těsně za sebou. Ale jezerní příšera teď musela běžet v oblaku zvířeného prachu a ten za ní vytvářel ohon jako za žhnoucí kometou.

Tak a dost! Grendel se rozhodla konečně stočit přímo na vodu. Dokázala se udržet na hladině, jestliže běžela dostatečně rychle, ale rychlost ji začínala nebezpečně stravovat zevnitř. Rychle se otočila, aby zkontrolovala situaci za sebou a viděla přesně to, v co doufala. Zarazila se, vlétla do vody a rychle se ponořila, aby se co nejrychleji zchladila. Vysunula šnorchl. Potom opatrně zvedla nad hladinu i oči.

Jezerní příšera se po hladině řítíla přímo na ni jako planoucí pochodeň s dlouhým chvostem.

Jenže kdyby se jezerní příšera ponořila teď, sice by se zbavila oblaku prachu a spalujícího vnitřního žáru, ale stala by se snadnou kořistí pro grendela. Proto se tedy rozhodla neponořit. Nejspíš jí to ani vůbec nepřišlo na mysl. Když se zarazila, byla už prakticky neviditelná v mohutném temném oblaku.

Po chvíli vítr odvanul oblak pryč. Vodou už ale klesaly pouze kosti se zbytky ohořelého masa. Grendel po nich hltavě chňapala a stále cítila strašlivý hlad. Byla hladová, ale cítila se jako triumfální vítěz. Teď už mohla bez obav lovit kdekoli na břehu, kde už nevládla jezerní příšera.

ZAMRZLE

MOZKY

Mládí v žádné společnosti nedokáže příliš hořekovat. EUBIPIDES (asi 450 př.n.l.)

Kapitola 1

Návrat

Optimista zastává názor, že žijeme v tom nejlepším ze všech možných světů. Pesimista se obává, že by to mohla být pravda.

JAMES BRANCH CABELL, Stříbrný hřebec (1926)

"Co je ksakru zase tohle?"

Jessika Weylandová zaslechla tato slova, ale nedokázala rozeznat majitele hlasu. Přicházel odkudsi hned vedle stěny, která oddělovala koupelnu pro hosty, kde se právě skláněla nad umyvadlem a drhla si tváře ledově chladnou vodou, kterou sem potrubí přivádělo přímo z Amazonky.

Koupelna byla součástí hostinského křídla Pevnosti a těsně sousedila s pokojem pro hosty, který býval kdysi její ještě v době, než si postavila vlastní domov na Vrcholu příboje. Toširo Tanaka, který jí minulou noc poskytoval zábavu, pořád ještě bezvládně ležel roztažený na posteli. Inkompatibilita spánkového rytmu jim bránila v započetí nějakého

vážnějšího vztahu, zůstávalo pouze u příležitostného flirtu. Taková škoda. Stejně jako mnoho jiných muzikantů, i on měl tak šikovné ruce...

"U sta hromů! Tohle byste vážně měli vidět."

Jessika se rozeběhla do obývacího pokoje ještě dřív, než vůbec začala, přemýšlet o tom, co slyší. Její nohy dokázaly vzdálenost mezi koupelnou a obývacím pokojem urazit devíti mocnými skoky. Její mysl byla ale ještě mnohem rychlejší než nohy. Že by se nám děti chtěly pomstít za včerejší noc? Mám vás? Ne. To by na nás hrály hrůzy a snažily se vyděsit, tohle zní jako překvapení a zvědavost. Kdepak, tady jde o něco jiného.

Jessika byla vysoká a měla modré oči, vysloveně severský typ jakoby vytesaný z ledovce, vlasy měla světlé a dlouhé přibližně po ramena, výrazné lící kosti a velká, smyslná ústa. Pohybovala se jako atletická kočka, kterou také ve skutečnosti byla. Aniž by si to uvědomovala, byla teď docela nahá, protože neměla čas popadnout něco na sebe. Její otec, Cadmann Weyland — plukovník Cadmann Weyland — vybudoval Pevnost jako opevněné stanoviště chránící před obludami ještě dříve, než si byl plně vědom nebezpečí grendelů. Všichni ostatní ho měli za paranoika či dokonce ještě něco horšího, někteří jej obviňovali z předstírání nebezpečí jen proto, aby mohl ospravedlnit převzetí moci. Někdo se dokonce domníval, že chce násilím převzít vládu nad Kolonií. Proto od nich raději odešel a postavil si bytelný dům vysoko na skalisku, lépe řečeno jej vytesal do svahu Velké mlžné hory. Většina budovy tedy byla pod zemí: chladno během avalonské zimy a teplo v průběhu léta. Světlo proudilo dovnitř stropem, který byl vystavěn z klenutých prosklených oblouků. Obývací pokoj ze všeho nejvíce připomínal učiněný Ráj.

Přímo prostředkem místnosti vedl široký kanál vyložený zelenými dlaždicemi. Protékala jím ledově chladná voda svedená sem z Amazonky, přímo středem pokoje, nějakých třicet centimetrů hloubky a přes metr šířky. Kdysi prý kanál býval hlubší a užší, ale to si Jessika nepamatovala. Byl to jen další z řady mnoha faktů, které jí byly jednou řečeny a ona jim věřila stejně tak jako věřila, že někde daleko je sluneční soustava se žlutější hvězdou a planetou jménem Země. Podél části ozdobného kanálu se táhl mírně svažité břeh zhotovený z opracovaného hladkého kamene. Zbytek kanálu byl od místnosti oddělen vysokým plotem, který rostl přímo na březích proudící vody. Plot byl vytvořen z mnoha rozličných rostlin jak z ostrova Kamelot, tak ze vzdálených končin Avalonu, takže místnost sloužila jako arboretum a botanická zahrada stejně dobře jako obytný prostor. Plná polovička oněch podivně tvarovaných rostlin měla trny a ostré větvičky. Vlastně to nebyly skutečné kaktusy, ale připomínaly je mnohem víc než jakoukoliv jinou pozemskou rostlinu. Avalonské rostlinstvo potřebovalo důkladnou ochranu. Jakákoliv forma života, která neměla dostatečnou obranu, se okamžitě stala potravou všežravých a věčně vyhladovělých grendelů. Některé rostliny se ovšem uměly bránit i jinak: například nádherné květy s nafialovělými okvětními plátky a kyselou šťávou, drobné temně modré bobulky naplněné smrtelně nebezpečným jedem nebo masožravé lilie, které by dokázaly tvora o velikosti ropuchy během osmačtyřiceti hodin proměnit v nevábně vypadající pěnu... Zahrada se s přibývajícím věkem stávala čím dál nebezpečnější, a to zejména díky tomu, že se děti v Pevnosti Cadmanna Weylanda stále učily, jak se před nimi lépe ochránit a zacházet s nimi bezpečně. Rostliny pocházely snad ze všech možných koutů planety: vysočiny ostrova Kamelot, vzdálených ostrovů, dokonce i z pevniny, všechny sem byly přivezeny, aby zdobily jejich potok. Navzdory své nebezpečnosti byla zahrada překrásná.

Už od prvních dnů, které si Jessika zapamatovala, jí vždycky Pevnost připadala jako nejkrásnější místo na světě. Právě teď byli Cadmann, Mary Ann a Sylvie kdesi na jihu v trnitých lesích na lovu dalších vzorků. Pevnost a vlastně celé Cadmannovo Doupe teď ještě dalšího jeden a půl dne patřily jenom Jessice a Justinovi. Bylo to skutečně bezpečné místo, dokonce i navzdory přítomnosti zahrady. Prostě ideální místo, aby právě tady začala příprava budoucích Grendelích skautů. O něco později je vezmou na výpravu na kontinent, kde proběhne jejich skutečná zkouška dospělosti. V tomhle ráji totiž nebyli ani žádní hadi, ani škorpióni.

Takže kdo to tady tak vyvádí?

Uviděla to hned jak otevírala dveře do pokoje, ačkoliv to měla skoro za zády. Co si vynořilo u dolního konce jejich potůčku a začalo se to šinout vzhůru uměle vybudovaným korytem. Kroutilo se to a když se to plazením dostalo pod okraj severní, tedy spodní zdi, rázem se to ocitlo přímo v arboretu. Něco živého. Bylo to cosi živého se silným tělem a značnou silou. Hlava poněkud připomínala hlavu koně, jenom trochu menší. Neustále a vytrvale si to razilo cestu vpřed. Hlava postupně přešla v široký, mohutný krk a ten se neustále prodlužoval a prodlužoval...

Najednou se přímo za ní ozval hlas: "No to mě podržte! Vždyť je to úhoř!"

Toširo okamžitě poklekl těsně vedle břehu Amazonky a pozorně se zaujetím sledoval, jak si stvoření svým pružným tělem razí cestu vzhůru proti proudu. Když se to hrnulo kolem Jessiky, pocákalo jí to holá chodidla ledovou sprškou. Zvíře naprosto ignorovalo jejich přítomnost. Nakonec se v místnosti konečně objevilo celé tělo živočicha, který na délku měřil dobrých pět metrů a tělo měl silně přibližně jako stehno koně.

Vtom se s mohutným třeskotem rozletěly hlavní vstupní dveře do místnosti a dovnitř vběhly dvě děti. Jedno z nich byla drobná tmavá dívka, Sharon McAndrewsová. Mávala před sebou dlouhým naostřeným klackem. Ústa i oči měla doširoka rozevřené, když užasle pozorovala, jak se úhoř pravidelnými vlnivými j pohyby vytrvale sune k hornímu ústí kanálu. Ten i druhý, rusovlasý pihatý čtrnáctiletý mladík jménem Carey Lou Davidson, nejprve rychle mrknul na Jessičinu odhalenou hruď, než svou pozornost neochotně také obrátil k úhořovi.

"Držte se zpátky," napomenula je rychle Jessika. Potom se obrátila k Toširovi. "Hele, dávej pozor na to zvíře a dohlídi taky na děti. Já si jenom rychle hodím něco na sebe."

"Ale co to teda vlastně je?" naléhal netrpělivě Carey Lou.

Toširo se rozesmál. "Myslím, že se paní úhořova prostě snaží dostat nahoru proti proudu."

"Myslíš, že mřít na území, kde by se mohla třít?" zeptala se Jessika.

Přítakal. "Vzpomínáš si na tu přednášku z biologie, kterou měl asi před měsícem Chaka? Ekologie na Kamelotu se teď vrací do svých starých kolejí, když je hrozba grendelů pryč. Tohle bude nejspíš součást onoho návratu k normálu. To

mě teda podržte!"

Poskakoval tu na jedné noze a snažil se přitom natáhnout si kalhoty, čímž ovšem kvůli svému nadšení riskoval úraz na intimních místech. Jessica už ; byla mezitím napůl cesty do ložnice pro hosty.

Vlétla do pokoje jako blondatá vichřice a bleskurychle sebrala košili, kalhoty a páskové sandály, aniž by se přitom byť jen na vteřinu zastavila. Byla proto zpátky v obývacím pokoji ještě dříve, než úhoř stačil zmizet pod jižní zdí, kudy vedla cesta vzhůru proti proudu.

Mezitím se ovšem všeobecný povyk a pozdvižení přesunulo někam ven. Jessica proto vyrazila z místnosti a oblékala si přitom košili. Nezdržovala se ovšem se zapínáním knoflíků a místo toho si dolní cípy svázala na uzel, čímž vytvořila jakousi provizorní podprsenku. Ve dveřích se málem srazila s Justinem.

"Tak co jste tady viděli?" to už se Jessica dávala do běhu.

"Míří přímo do svahu. Nechal tady táta nějakou holografickou kameru?"

"Jsem já to ale hlava zabeďněná! Vůbec jsem se nedívala."

Justin se dal také do běhu a utíkal přímo do kopce. Jessica vzápětí dohonila klubko povykujících Grendelích vlčat.

"Držte se od něj dál!" vykřikla varovně.

"Vždyť nám nic neudělá," namítala Sharon McAndrewsová. "Ani by nemohl, je příliš pomalý."

"Nemá žádné nohy," dodalo jedno z dětí.

"Ano, to je pravda, ale stejně se k němu raději nepřibližujte. Nechceme ho přece nějak vyděsit." Viděla kdysi záběry solosů, kterým začaly růst nohy a stali se z nich grendelové, ale to trvalo celé dlouhé hodiny — nemohlo to proběhnout jen tak během pár minut. Přesto... "Prostě se držte raději dál."

S ohlušujícím rachotem se právě přes okraj útesu pod nimi přehoupnul vrčící Skeeter číslo VI. Jessica se rychle otočila a zastínila si oči dlaní, aby se mohla podívat přes čelní sklo kabiny. Na místě pilota malého vrtulníku seděl Evan Castenada — hladce oholený, s typickými jihoamerickými rysy. Na místě spolucestujícího hned vedle pilota seděla Coleen McAndrewsová, které bylo sice teprve patnáct, ale vypadala podstatně starší. K pravému rameni měla připevněnou holokameru.

Jessika máváním Evanovi naznačila, aby sletěl níž. Skeeter se zhoupnul a zavrčel, jako kdyby byl letem přiočilý.

Když Skeeter dosednul na zem, rychle vyskočila na lyžinu táhnoucí se podél kabiny, kolem zápěstí si ovázala bezpečnostní pás ze sedadla, k opasku přicvakla jističí lanko a zdviženým palcem naznačila, že se opět mohou vznést do vzduchu.

Vzápětí se jí málem obrátil žaludek naruby, protože Skeeter VI skutečně velmi rychle vystoupal asi do šedesáti metrů nad zemí a tam zůstal nehybně viset. Z téhle ptačí perspektivy vypadal ranč Cadmanna Weylanda jako dokonalý zázrak lidského snažení. Dlouhé řady sojových bobů, kukuřice a vjetěšky se táhly po celé délce kotliny, v těsné blízkosti pak byly ohrady pro prasata, kozy a drobné chlupaté avalonské savce, kterým říkali Pepíci. Amazonka se leskla jako stříbrná čelenka, protože se v ní právě odráželo světlo stoupajícího dopoledního slunce. Podél vody se hnala ostošest skupinka dětí, které se smály a vzájemně se povzbuzovaly k větší rychlosti. Justin byl ovšem daleko vpředu.

"Už ho vidíš?" zahulákal Evan svou otázkou, aby překřičel hučení motoru.

Sluneční paprsky se odrážely od vodní hladiny a trochu ji oslepovaly. Zdálo se jí, že zahlédla nějaký letmý stín, ale...

"Zatím ne."

"Tak zkus tohle." Coleen jí podala spojovací optickou sadu: dalekohled s kamerami, které byly přímo napojeny na ústřední počítačovou síť kolonie. "Kasandro, předávám bojové brýle Jessice."

"Jsem připravena, Jessiko," odpověděl počítač. Jessica si rychle vojenský dalekohled nasadila — vypadal i vážil asi jako trochu těžší sluneční brýle —

a vzápětí už měla k dispozici vylepšenou verzi přehledu, který Kasandře poskytoval systém pátracích kamer. Upravila si dalekohled tak, aby pravou čočkou viděla skutečnost a do levého oka se jí promítaly obrázky posílané z počítačového systému.

Trochu zašilhala a zaostřila pravé oko.

Aaano... támhle máme toho plaza. Úhoř si dál razil cestu potokem proti proudu, jeho obrysy se jen trochu mihotaly ve fosforeskujících odstínech modré a červené díky termálnímu zesilovači. "Kasandro, ukaž mi nejlepší informace o velikosti."

Délka: 647 cm Odhadovaná hmotnost: 27 kg

Kasandra ještě svítící čarou naznačila trasu úhoře.

Jessika zašeptala "Zvětšit." Úhoř se zarazil, potom se zakymácel dopředu a dozadu. Rozrostl se, takže nyní vyplňoval takřka celé její zorné pole.

"Kdo spustil ten poplach?"

"Malý Chaka nebo jeho starouš," odpověděla Coleen. "Jeden z Mubutů si všimnul něčeho podivného v řece. Nic tak velkého jsme tu zatím ještě neměli."

Ne za celých dvacet let, co jsme tady, a taky předtím... Jessica se rychle zamyslela nad důsledky tohoto objevu. Když sem lidé přiletěli, panoval na ostrově Kamelot neuvěřitelně jednoduchý ekologický systém: v řece byli solosové a zelené řasy, vysoko v horách Pepíci a pterodoni a po pláních tu a tam rostla nějaká ta pichlavá nebo prudce jedovatá rostlinka. Všechno ostatní tady grendelové vyžrali. Ale jak

dlouho tohle uspořádání mohlo přetrvávat? "Viš, co tohle všechno znamená? Tenhle ostrov grendelům nepatřil celá dlouhá tisíciletí, jak pravila jedna z teorií. Nemohl, protože to už by se sem úhoři nevraceli..."

"Jsi si tím jistá?"

"Ne, ale rozhodně je to něco, nad čím by stálo za to se zamyslet. Nezapomeň na to!"

"Tak já ti přidám ještě jednu hádanku," dodala Coleen. "Co způsobilo, že se vracejí po tolika letech?"

"Tak tohle je rozhodně další velmi zajímavá otázka."

Mohutný vrchol Velké mlžné hory, tvořený masou žuly, se teď před nimi majestátně tyčil do výše, aby je důstojně přivítal. Vrcholky byly ovšem takřka neustále zahaleny do drobného oparu mlhy. Několik vyrušených pterodonů se vynořilo ze svých ukrytých hnízd a vydalo se prozkoumat Skeeter VI. Lidé pterodony nelovili. Během oněch dvou desetiletí, kdy lidé drželi vládu nad ostrovem, už tvorové s kožovitými křídly dočista ztratili strach a nyní už pro ně Skeetery představovaly sotva předmět opovržení. Vrtulníky byly totiž docela rychlé, ale neohrabané, takže by jen sotva dokázaly pterodony porazit v rovném letu a do akrobacie by ani nemělo smysl se vůbec pouštět.

Úhoř se neúnavně dral vzhůru proti proudu. Bolestivě se prodíral přes kamenité mělčiny a bojoval s proudem stejně jako by to dělal kterýkoliv losos na Zemi.

Losos.

Solos.

Jessika musela potlačit závan mrazivého chladu, který ji málem roztrásl.

Tohle zvíře bylo skoro určitě masožravé — ale jeho lovné teritorium je skoro jistě omezeno jenom na vodu. Možná je zhruba stejně nebezpečné jako pozemský úhoř a třeba by i dokázalo vykousnout z neopatrné zadnice kus masa o velikosti baseballového míčku, ale nic horšího by se snad nemělo stát. Nemůže se dostat ven z vody.

Ale stejně... "Kdyby měl schopnost používat rychlost, určitě by to už udělal," uvažovala pro sebe Jessika nahlas.

"Kasandro, prohledej databázi: něco co by odpovídalo svým vzhledem."

"Žádný živočich, který by byl naprosto shodný. Existuje jedna podobná forma života, měří 290 centimetrů a byla pozorována vtocih Ostrova černého korábu." Na okamžik se jí před očima mihnula mapa planety: Ostrov černého korábu byl jeden z menších neobydlených ostrovů daleko od pobřeží kontinentu.

"Nějaké známky rychlosti?" zajímala se hned.

"Vůbec žádné," ujistila ji Kasandra. "Nemá žádné viditelné žlaznaté vaky ani struktury potřebné k ochlazování těla.

Pravděpodobnost nízká, takřka nulová."

"Díky."

"Za málo."

Všechny Skeetery byly vybaveny plně nabitou a připravenou šokovou puškou, jednou z těch věcíček, které byly vynalezeny pro případ, kdyby se náhodou někdy grendelové vrátili. Nikdy k tomu nedošlo, ale čistě pro jistotu byli všichni vycvičeni v jejím používání. Tyhle "grendelí pušky" mohly střilet několik různých typů munice: zejména omračovací střely a potom duté šípky plněné speciálně vyvinutým biotoxinem, který dokázal spustit masivní vyplavení rychlosti ze žlaznatých vaků. Rychlost byla vlastně jakýsi superoxygenuvaný hemoglobin, který umožňoval grendelům dosáhnout rychlosti přes stodeset kilometrů v hodině za pouhé tři vteřiny. Tenhle toxin tedy z grendela udělá zuřivého berserka, doslova opilého jakýmsi vlastním adrenalinem. Rychlostí zpitý grendel vytvářel tolik tepla, že se dokázal sám zevnitř doslova uvařit během sedmdesáti vteřin. Evan si klepnul do ucha. "Rozumím." "Jaké jsou naše další rozkazy?" hulákala Coleen. "Máme ho zabít. Trvalé obecní nařízení 142. Dle řádu. Nejprve to zabij a pak se teprve zajímej o to, jestli je to nebezpečné."

"Vždyť nemá žádné nohy," namítala Jessika. "Jenom sotva by se dokázal pohybovat po souši. Kasandra hlásí, že nemá žádné vaky s rychlostí. Raději počkáme."

"Mám svoje rozkazy," prohlásil Evan omluvně. "Je Skeeter VI ještě pořád upraven pro přepravu delfinů?"

"Jasně — zrovna včera jsme převáželi Quandu

a Kroutila do bazénu."

"Výborně. Někdo si nám tady pohrál s kartami

Osudu."

Úhoř se plazil čím dál výš, se slepou naléhavostí, a dokázal se pohybovat s překvapivou rychlostí. Justin s ním dokázal držet krok, ačkoliv v tuhle chvíli už většina dětí dávno ze sledování odpadla. Připojila se k vysílače a napojila se na Justina.

"Tady Jessie. Jak ti to připadá?"

"Je to ošklivý tvor. Ale zase jsme mu úplně ukradení. Jaké jsou rozkazy?"

"Zabít ho."

"Co si o tom myslíš ty?"

"Já bych ho ráda dostala živého."

"Líbí se mi tvůj způsob uvažování. Zackje v tomhle hrozný zbednělec."

Ve sluchátkách se jim ozvalo praskání statické elektřiny v atmosféře a pak se do jejich hovoru zapojil další hlas. Byl to Zack Moskowitz, guvernér Avalonu. "Tak to mi připadá netaktní, mladý muži. Teď mě dobře poslouchajte, oba dva — váš otec má trvale platné rozkazy — "

"Jenže náš otec tady není, Zacku."

"Chci, abyste tu věc zabili. Nevíme — "

"No právě, nevíme. Zabiju to, až budu připravena."

"Ksaku, Jessiko!"

Praštila do své vysílací soupravy, připnuté na hlavě. "Prssskkchh. Páni, Zacku, nějak tě ztrácím. Konec." Poté vypnula svou vysílačku zatímco Evan mezitím klesal a krouživým náletem se blížil k místu přistání, hned vedle většího jezera.

Vrtulník celkem tvrdě dosednul na kamenitou zem. Jessika popadla pušku a seskočila dolů.

Úhoř už se mezitím přehoupnul přes kamenitý převis, podíval se jejím směrem aniž by ji přitom zaregistroval a

mohutným švihem se ocitnul skoro uprostřed jezera.

Coleen se přesunula o něco blíže a holografickou kamerou neustále celou událost zaznamenávala. Při každém pohybu úhoře Jessica před levým okem bleskla krátká série počítačem upravených snímků. Kasandřin program ke studiu místního biologického systému měl dneska přímo posvícení.

"Běž ještě trochu blíže, Coleen," pobídla dívku.

Úhoř se neustále vlnil a plaval v křišťálově čisté vodě jezera neúnavně tam a zpět. Jessica si vylezla na mohutný balvan, odkud měla lepší výhled na vodní hladinu.

Vedle ní Coleen zašeptala: "Kasandro: M—D Coleen ÚHOŘ," otevírala si osobní soubor a začala tiše ukládat první poznatky.

"Živočich vypadající jako úhoř. Pravděpodobně bude masožravý. Měří pět metrů na délku. Odhadovaná nejvyšší rychlost asi třicet kilometrů v hodině. Není to žádné mládě. Křižující se pruhy naznačují zahojené jizvy. Stáří minimálně jeden rok, pravděpodobně to ale bude spíš někde kolem deseti let, možná dokonce ještě o hodně víc. Tohle je dospělý jedinec, který hledá příhodné místo k vytření."

Justin se na kamenném převisu objevil jako druhý v pořadí. Děti i ostatní starší táborníci byli daleko za ním. Byl to pořádně vyčerpávající běh do svahu a tak ztěžka dýchal, ačkoliv byl jinak v dobré kondici.

Coleen jenom uznale přikývla a potom klidně pokračovala v diktování. "Klidně bych se vsadila, že se tady ještě netřel. Ještě jsme zde nic takového neviděli. Nejspíš to je ukázka genetické paměti. Asi mu vyhovuje chuť zdejší vody."

"Tahle voda je ledovcového původu. Ta nebude mít žádnou chuť," poznamenal Justin.

"Tohle je paráda," prohlásil Evan. "První. První vracející se pozemní zvíře — z oceánu?"

"Kromě těch několika pseudoptačích tvorů," doplnila ho Coleen, "máš vlastně pravdu."

Úhoř se začal pohybovat ve stále se zmenšujících kruzích, jako kdyby si celé jezero chtěl zabrat pro sebe. Potom se opět zklidnil a nedělo se nic. Děti se mezitím shromáždily na okraji vody. Byly plně očekávání a tak se z hloučku ozývalo napjaté štěbetání.

Jessika už předem odhadla, jaký bude první Justinův požadavek, a tak mu svou náhlavní spojovací soupravu podávala ještě dříve, než to vůbec vyslovil nahlas. Lehký aparát bez potíží zapadnul přesně na své místo a tak si uspokojeně povzdychl.

Tohle bylo něco docela nového, tahle událost zcela jistě bude předmětem rozhovorů ještě po mnoho následujících týdnů — nebyla to jen nějaká bezvýznamná událost v jejich životě. Už jenom proto měla Jessica pocit, že by si úhoř zasloužil dostat šanci na život.

Nejvyšší bude muset povolit poněkud častější výpravy na kontinent. Prostě bude muset!

Koneckonců — místní ekologie se konečně vracela k normálu. Už teď tu rostlo třikrát tolik různorodých druhů rostlin, které bylo zapotřebí označit a zařadit. Vítr přinášel velké chomáčky a světlé deštníčky a oplozená semínka, takže rostliny přivezené ze Země a uměle vysazené tady na Avalonu se musely poprvé vypořádat se skutečnou konkurencí. Plevel je zkrátka všudypřítomný prvek života.

Dva tucty dětí rozrušeně pobíhaly kolem jezera. Úhoř klidně ležel, potom sebou mrsknul a vzápětí se hned zase zklidnil. Justin si ještě upravil dalekohled na očích a potom už zaostřoval na ten malý zážrak přírody.

Něco se konečně začalo dít, ale Jessica si musela dřepnout na všechny čtyři, opřít se o kolena a lokty, aby to dobře uviděla. Ze žlázy, která byla schovaná ve hřbetě u páteře zhruba ve dvou třetinách délky od hlavy, se začala vynořovat jakási rosolovitá tekutina. Vytékala ven jako napěněná šlehačka, mléčně zakalená s mnoha rudými tečkami.

Byl to vak s vajíčky. Tisíce a tisíce malých úhořů. Jessica v tom okamžiku zabzučel mikrofon v uchu. Byl to Zack.

"Jessiko? Proč jsi to už konečně nezabila?"

"Byla by to svatokrádež," odpověděla nepřítomně. "Zázrak zrození dítěte. Vlastně se to týká hlavně vaječníků — tomu bys nemohl rozumět."

"Vždyť sakra vůbec nevíš, co je to stvoření zač." "Aha, takže ty to snad víš, Zacku?" Vypouštění vajíček už patrně skončilo. V jezírku se zase rozhostil klid.

Jessika vybrala příslušný náboj do šokové pušky. "Třicet kilogramů, to by mělo docela odpovídat," říkala si pro sebe tiše a potom nastavila číselník na zásobníkové střele. Na displeji pušky se rozsvítilo zelené světlo: baterie v pažbě byly dostatečně nabitě. Velmi neochotně a váhavě palcem odjistila a připravila spoušť.

Justinova protáhla tvář byla ztělesněním dokonalého klidu a míru. "Takže?"

"Ještě ne. Ještě chvíli počkáme, jestli tady náhodou nemá v úmyslu zemřít."

Přítakal. Úhoř ležel v jezeře takřka bez pohybu, jenom se občas mírně zavlnil. Vlnění ovšem postupně přešlo do pravidelného rytmu, jako kdyby se zvíře odhodlávalo k nějakému obtížnému úkolu. Černé mokré svaly se napínaly a zase povolovaly.

A potom se najednou asi ve čtvrtině délky od ocasu objevil černý obláček.

"Že by semeno?" zašeptala zmateně Jessica. "Hermafrodit?"

"Ale proč takhle složité mimotělně?" namítnul Evan.

"Zkus se nad tím zamyslet," odpověděl Justin tiše. "V dávných dobách se tohle jezero možná úhoři doslova hemžilo."

Vypouštěli svoje vaječné vaky. Potom vypustili semeno. Semeno se šířilo celým jezerem, takže možná přednostně oplodňovalo vajíčka jiných jedinců. Vlastně taková okamžitá exogeneza."

Coleen si pro sebe zahvízdla. "Chyba. Myslím, že je to krev."

"Cože, krev?"

Úhoř mezitím začal shazovat svůj ocas. Od zbytku těla se odděloval kus masa, a krve ve vodě teď docela rychle přibývalo.

"Všechna ta krev v jezeře," poznamenal Justin. "Myslím, že je to ten nejlepší důkaz o tom, že grendelové na tomhle ostrově nebyli původními obyvateli."

Coleen se rozeběhla ke Skeeteru, vytáhla z útrobu roli gumového sacího krytí a hned ho táhla zpátky k jezeru. Zula si boty, potom si stáhla ponožky a vyrolovala si nohavice kalhot. "Vsadila bych se, že obsah iontů v té krvi by nám mohl hodně napovědět o tom, kde je tahle máma doma, kde mají oblast páření."

"Oblast páření?" ptal se udiveně Justin.

"Já tvrdím, že není hermafrodit. Pářila se dřív, než sem připlavala. Uskladnila semeno v sobě a tady ho jenom vypustila."

"Vsadíme se."

Mezitím už se ocas uvolnil skoro úplně, takže teď visel už jenom na posledních cárech vaziva. Voda byla doslova zakalená tmavou krví. Všichni pozorně sledovali, jak praskají poslední spojky a ocas odpadává.

Úhoř začal líně plavat ve velkém kruhu a pomalu ze sebe setřásal předchozí strnulost.

"Mě tedy nepřipadá, jako kdyby byl v posledním tažení," prohlásil Justin po chvíli.

Vypadalo to, že si teď zvíře vůbec poprvé uvědomilo jejich přítomnost. Ponořilo se pod hladinu, divoce tam sebou začalo zmítat a potom se vydalo pryč z jezera.

"Teď je ta pravá chvíle," zašeptala Jessika a vpálila uspávací střelu úhořovi těsně za hlavu. Ten sebou škubnul v jediné mohutné křeči, potom ještě jednou a vzápětí se potopil.

"Rychle, hněte sebou!" vykřikl Justin pohotově a už se sám vrhal do vody. "Nechceme přece, aby se nám před očima utopil!"

Coleen McAndrewsová byla ve vodě těsně za ním. "Předtím přece dokázal překonat i tu kamenitou hráz — viděli jsme ho venku z vody déle než třicet vteřin."

Takže myslím, že bychom to měli docela dobře stihnout."

Během okamžiku byla kolem úhoře roztažena plachta z pogumovaného textilu. Děti už se také začínaly hrnout do vody, aby jim pomohly. Jessika je máváním odháněla. "Dávejte pozor na ten vaječný vak!" ječela. "Zůstaňte hezky na břehu."

Vytáhli zabaleného tvora ven z vody. Jeho kůže byla překvapivě houbovitá a porézní, takže z ní teď crčela voda. Bylo jenom otázkou několika vteřin přikurtovat úhoře v jeho ochranném vaku kjednomu ze závěsů pod břichem Skeeteru VI, které byly upraveny k přepravě delfinů.

Jessika si vylezla do kabiny.

"Pošleme vám sem další Skeeter," hulákala, aby přehlušila vzrůstající hučení rotorů. "Sežeň nám vzorek těch vajíček a setkáme se u Vodní laboratoře."

"Budu tam tak za deset minut," slíbil Justin. Přítakala a zvedla ruku s otevřenou dlaní, takže si mohli spokojeně plácnout. Oči jim doslova zářily.

"Tak jsme ho dostali, zatraceně," pronesla spokojeně Jessika.

O deset vteřin později už byl Skeeter VI ve vzduchu a mířil směrem ke Kamelotu.

Kapitola 2

Úhoří matka

Již náruč drápů rozvívá a ve tváři snad má i smích

Když malé rybky uvítá stiskem čelistí tak mocných!

LEWIS CARROLL, Alenka v říši divů (1865)

Skeeter se vznesl. Evanovy jisté ruce jej vytáhly do výšky tak rychle, až se úplně zdálo, že se svět pod nimi bleskurychle vyfukuje a zmenšuje. Na Jessiku bylo tohle zrychlení trochu moc velké — ale takový už prostě je Evan. Ať se ale propadne, jestli mu dá najevo, jak ji tímhle vždycky našte. Pevně sevřela vodorovnou jističí rukojeť nad přístrojovou deskou a doufala, že Evan bude mít dost svojí práce a nevšimne si, jak jí bělají klouby prstů.

Propojila se vysílačkou do Biomedu, což byla jejich skvěle vybavená biologická laboratoř dole v avalonském hlavním městě. "Chako. Mám tady něco pro tebe. Prosim tě přemísti Kroutila a Quandu z nádrže číslo tři."

"Je to snad ten úhoř, o kterém tady dneska každý mluví?"

"Teď jsi na to kápnul."

„JS!ěco takového jsem očekával. Už jsme začali z nádrže vypouštět slanou vodu a brzo do ní navedeme přípojku z Miskatoniku."

"Ocenila bych, kdybys mi mohl dát kruč svého synka. Myslíš, že bychom zvládli udělat kompletní diagnostiku během pěti minut?"

"Rozhodně se ti pokusím vyhovět."

Skeeter začal klesat, ale spíše než pozvolné klesání to byl volný pád, kterým se řítily přímo na město. Rovnou dole pod nimi se táhnul široký oblouk města Kamelot, které už se rozrostlo na dvojnásobek své původní velikosti. Všechny jeho výběhy a budovy, obchody i obdělávaná pole se proti nim řítily děsivou rychlostí, která nepřijemně dráždila útroby.

A támhle, v těsném sousedství kupolovitých budov Biomedu, stály tři velké vodní nádrže. Naštěstí tam v současné době nebyla žádná nemocná zvířata, ale Dr. Mubutu sem nechal z laguny u Vrcholu přibojit Quandu a Kroutila. Doufal, že když jim popřeje o něco více soukromí, třeba se jim nakonec podaří zplodit potomka. Kdosi tmavý — což musel být Malý Chaka — byl pod nimi u výběhu, ale Jessika vlastně neměla žádný čas přemýšlet. Evan začal hulákat, když zahájil divoký přistávací manévra a zjevně si vychutnával její nepochybně pobledlou tvář. Jenže to byla nepotlačitelná reakce na jeho zběsilou leteckou akrobacii.

Jen počkej, Evane, vyhrožovala mu v duchu. Za tohle si tě pěkně podám.

Tanky se slanou vodou se tyčily metr a půl nad zemí a další dva metry byly zakopány do země. Jedna z nádrží už byla prázdná a pumpy dovnitř vhněly vodu z Miskatoniku rychlostí kolem sto litrů za minutu. Skeeter VI se zarazil a zůstal viset ve vzduchu nad nádrží, takže jeho zadní rotor čerpal vodní hladinu.

Malý Chaka už čekal na bue okachlikovaném okraji nádrže. Jessika odpojila lano nákladního vaku. Svázaná role pěnovitého krytu se uvolnila a čtyřmetrový úhoř s cáknutím spadnul do mělké vody. Opatrně seskočila a postavila se hned vedle Chaky, potom mávnutím poslala Skeeter pryč.

Úhoř ležel splihle na dně nádrže a pomalu stoupající hladina vody mu zatím sahala sotva po hřbet. "Myslím, že je jenom omráčený," zahulákal na ni Chaka. Poklekl těsně vedle tanku, aby si mohl tmavého úhoře blíže prohlédnout a zkontrolovat. "Vypadá to, že prohání vodu skrz žábry. Tak mu přidáme trochu kyslíku navíc." Così pošeptal do své spojovací karty. Ze vzduchových trysek, umístěných na dně nádrže, se vyvalilo více bublinek. "To by mu mělo udělat dobře."

Malý Chaka Mubutu měřil jen něco málo pod dva metry, měl tmavou pleť, ale většina jeho rysů by naopak spíše svědčila pro bělocha. Vlastně se téměř vůbec nepodobal svému adoptovanému otci, doktoru Mubutovi — Velkému Chakovi. Oba dva představovali špičku mezi biology v celé kolonii. Dr. Mubutu byl pořád ještě doma, na námořní výzkumné základně na západ od Vrcholu příboje.

"Teď už asi nemůžeme nic dalšího udělat," řekl. "Nevíme toho dost, abychom mu mohli víc pomoci."

"Doufám, že je naživu," opáčila Jessika.

"To já taky. Vypadá poměrně odolně. Necháme to na starost Matce přírodě. Jdu dovnitř. Půjdeš se mnou?"

"Jenom si ještě skočím pro svoje věci." Skeeter VI mezitím se spokojeným bzúčením dosedl na betonovou přistávací plochu tvaru šestiúhelníku, která byla hned vedle domu Biomedu. Když pilot vypnul motory, vzala si v kabině svůj opasek s pouzdrém. Zpomalující rotory jí svým vířením rozcuchaly vlasy snad do všech stran, ale ona si toho nevšimla. Spěchala zpátky do budovy.

Než stihla dojít do Vodní laboratoře, Malý Chaka už stihnul zapojit holografický projektor a spustit promítání. Celou západní stěnu laboratoře teď pokrývaly záběry z kamer a senzorů umístěných ve stěnách nádrže, kde se divoce pěníla voda. Chaka seděl v obrovské otáčecí židli a ovládací klávesnici měl položenou na klíně. Pokynul jí směrem k otočné židli obvyklé velikosti.

"Tak co to tady máme?" zeptal se Chaka.

"To bys měl snad vědět lépe než já."

"Jméno souboru?"

"Úhoří matka."

"Kasandro?" pronesl Chaka měkce. "Podíváme se, co všechno víme o Úhoří matce."

"Provádím integraci souborů. Hotovo. Záznamy už

jsou kompletně k dispozici," ozval se klidný, přátelský hlas počítače. Chakova verze Kasandřina neutrálního hlasu byla vybavena nepatrným poetickým šišlavým přízvukem Nové Guineje.

Holografická obrazovka se rozdělila do dvou částí. Jeden obraz ukazoval podobu úhoře a druhý názorně předváděl záznam celé úhořovy odysey, snímáný z paluby Skeeteru.

"Copak to tady... T zašeptal po chvíli Chaka. Sledoval, jak postupně odpadl ocas, a zaculil se.

"Co se to tam odehrálo?" zajímala se Jessika.

"Voda v Amazonce pochází z ledovce, takže je velice chudá na minerální látky. Úhoří máma se takhle pojišťuje, aby její dětičky měly dostatek potravy."

"Takže jsou to kanibalové?"

"Ne, tohle je starý lososí trik, Jessiko. Lososové na Zemi plavou proti proudu a tam zemřou. Tadyhle naše úhoří máma obětuje jenom ocas, ale je to ten samý princip. Ocas začne zahnívat. Jak se tkáň postupně rozkládá, v ocase se objeví paraziti a množí se geometrickou řadou. Takže se objeví hmyz, aby se taky nadlábnul. Voda se brzo doslova hemží rozličným hmyzem a červy a tak podobně. Takže naši úhoří drobečkové budou mít dostatek papání, není-liž pravda?"

Venku se zakaboněná obloha na okamžik rozjasnila a skrze klenutou prosklenou střechnu Vodní laboratoře sem proniklo ostré světlo Tau Ceti, takže na chvíli takřka nebylo vidět na obrazovky. Střechna se ale brzy zatemnila a holografické projekční obrazovky se rozjasnily.

Úhoř se začal zase pomaloučku vrtět.

"Tak se na něj podíváme trochu zblízka," zamumlal si pro sebe Malý Chaka.

Úhoř jakoby se na obrazovce před nimi doslova nafoukl. Kůže najednou zmizela, to když Kasandra začala vodu prohlížet ultrazvukovou sondou a potom příslušným způsobem upravila získané obrázky.

"Aha"

Dveře se v tom okamžiku se zapraščením rozlétly a dovnitř vešel Zack Moskowitz jako velká voda.

Avalonskému guvernérovi teď bylo přibližně pětadesát pozemských let, tedy osmatřicet avalonských, a o něco výraznější gravitace se k němu zachovala docela nemilosrdně. Ramena už měl zakulacená a ve tváři měl vyryté hluboké vrásky. Knírek a výrazné obočí, kvůli kterým byl ke své smůle dost podobný Groucho Marxovi, postupem času poněkud prořídly a dostaly také bělavý nádech. Starosti a žal, neustálý stres a odpovědnost ho dokázaly ohnout stejně jako těžké fyzické břemeno.

"Jessiko!" zaburácel. "Dal jsem ti přímý rozkaz to zvíře zabít."

"Ale proč?" zeptala se klidně. "A mimochodem:

Ahoj, Zacku."

"Trvalé obecní nařízení číslo 142: Dokud nebude rozhodnuto jinak, všechny neznámé živočišné druhy budou považovány za nepřátelské. Tohle je vůbec poprvé za celou dobu, kdy se něco takhle velkého vrátilo na ostrov."

Objevily se náznaky, že by se mohlo jednat o obojživelníka."

"Moje neteř je taky obojživelník, ale to z ní ještě nedělá grendela."

"Podívej se na tohle." Chaka se pohodlně uložil do opěradla své otočné židle a založil si mohutné tmavé prsty nedbale za hlavu. Úhořova hlava teď nabyla přibližně velikosti hlavy delfína a objevila se tlama plná drobných, hladkých a ostře vypadajících zubů. "Úhoř matka se živí drobnými rybami. Možná by dokázala ukousnout i kus masa z tvójí nohy, kdybys na ní omylem šlápnul. Nerad ti kazím tvoje iluze, Zacku, ale ty bys pro ni nepředstavoval ideální oběd."

Zack nespokojeně zamručel a potom se obrátil zpátky na Jessiku. "To je mi jedno," odvětil. "Rozkaz je pořád rozkaz."

"Já vím," odpověděla Jessika a pořád ještě dokonale ovládala svůj hlas, aby zněl klidně. "Pravidla jsou pravidla, protože přece nemůžeme spoléhat na úsudek jednotlivce. Ty nemůžeš věřit svému osobnímu úsudku." Jenže já nikdy nebyla zmrazená v hibernaci. Já nemám v mozku krystalky ledu. "Zacku, většinu z těch pravidel a trvalých nařízení sepsal můj táta, vzpomínáš si?"

"Ty se z toho snažíš vytěžit výhodu," prohlásil Zack. "Cadmans se vrátí už zítra."

Jessika se naklonila dopředu, blíž k němu. "A proč si myslíš, že mi na tom nějak záleží? Grendelí skauti jsou plně pod kontrolou Druhé generace. Biomed má taky na starosti Druhá generace. Takže tohle se týká hlavně Synů hvězd, ne Synů Země."

"V tuhle chvíli."

"Úhoře nejprve zachytily —"

"— senzory, které sestrojili a obsluhují dospělí. První generace. My jsme spustili poplach a vyslali jsme do vzduchu Skeeter. Ty jsi nad ním převzala kontrolu a jednala jsi v přímém rozporu smým rozkazem —"

Jessika teď už nažhaveně přimhouřila své modré oči. "Cadmannovo doupě nespadá pod obecní vedení města Kamelot, nikdy k němu nepatřilo a ani patřit nebude, a ty zatraceně dobře víš, proč to tak je. Úhoř byl chycen právě tam. Můj táta je incommunicado. Justin a já jsme dočasně převzali vedení Doupěte, dokud se nevrátí. Učinila jsem tedy rozhodnutí založené na mojí autoritě velení Doupěti a vedení Grendelích skautů. Chako?"

Chaka se zhoupnul ve své židli. "Úhoř matka je v bezpečí, Zacku, můžeš být klidný. Můžeme přes nádrž přehodit bezpečnostní síť, jestli si to přeješ."

"Vy oba moc dobře víte, že o tohle mi vůbec nejde. Tady jde především o to, že jste se postavili mojí autoritě. To já jsem zodpovědný za bezpečnost celé kolonie —"

Jessika nasadila ve tváři tvrdý úsměv, ale mluvila pořád klidným a téměř nezúčastněným tónem. "A ačkoliv já jsem se nijak nepodílela na tvém zvolení, rozhodla jsem se tvou autoritu respektovat. Až do dneška. Jenže podle mě se o Avalonu můžeme mnohem víc dovědět studováním živých tvorů — a teď už nám po svahu hory jedou vajíčka —"

"Vajíčka?" Zack doslova zuřil. "Chci, aby byla okamžitě zničena —"

"Jenže ty představuješ občanskou autoritu a jako takový přebíráš velení jen nad obyčejnými poplarchy. Ale tohle není ten případ: tohle vlastně není vůbec žádný poplach. Tohle je úplně normální proces, který na planetě fungoval už před vámi, Zacku. Ekologie se vrací do bývalých kolejí. Vždyť už celých osm let jsme zaznamenávali náznaky tohoto procesu. Rostliny. Nejprve to byly jenom světlé padáčky semínek, a podívej co z nich dodneška vyrostlo! Nejsou tady skuteční ptáci, ale máme nové druhy ryb, nový hmyz — Zacku, tohle je důležité, takhle to prostě na ostrově dřív vypadalo. Myslím, že situace vyžaduje společné jednání Synů Země i Synů hvězd —"

"Dospělých a Druhé generace," opravil ji bezmyšlenkovitě Zack.

"No dobře, ale prostě je nutné svolat velkou radu, První i Druhé generace dohromady. Anebo alespoň poradu biologů. Rozhodně to ale není vhodná chvíle pro pravidla, nebo panické a autokratické rozhodnutí."

"Ale—"

"Je to náš svět, Zacku," přerušila ho Jessika hned v zárodku. "Náš, nejenom tvůj."

"Až dosud jsem se domníval, že tady žijeme v republice, Zacku — a ne nějaké despotii." Chaka promluvil klidně, ačkoliv jej kritizoval. "Aye to skutečně i náš svět."

Zack na okamžik zavřel oči a stál bez hnutí, potom nakonec přikývnul. "Dobrá, dobrá. Máte oba pravdu. Ale chci, abyste tu nádrž překryli. Ajakmile se nám ozve tvůj otec, chci, aby byl o celé situaci zevrubně informován. A až se vrátí, svoláme mimořádné setkání." Zack jí jemně, skoro otcovsky položil ruku na rameno. Nijak se tomu nebránila. "Ty si to nepamatuješ, taky ani nemůžeš." Zack to řekl s trochou rezignace v hlase a ona si byla jistá dvěma věcmi: zaprvé, určitě teď dostane poučení o hrozbě grendelů a zadruhé, že lepší omluvy než je tahle se od Zacka určitě nedočká.

"Všechno tady už po hodně dlouhou dobu probíhá klidně a mírumilovně. Proto chceme, aby to tak zůstalo i nadále." Je to pro vaše vlastní dobro, děti.

Poplácal ji po rameni a potom se ještě jednou dlouze a podezíravě podíval na vlmčího se úhoře. Ten už se mezitím osmělil a začal postupně šněrovat nádrž od jednoho okraje k druhému. Jako kdyby se pokoušel najít cestu ven.

"Přehodte přes nádrž tu síť." Zack pak ještě zavrtěl hlavou a odešel.

"Vlastně za to možná ani nemůže, když má v mozku ty ledové krystalky," prohlásil Chaka. "Viš co říkala Ruth?"

"Ne, co?"

"Říkala, že Zack spí stranou ve vlastním pokoji. Stejně ale Ráchel vždycky probudí uprostřed noci svým křikem."

"Ksaku, podle mě minimálně polovinu z Prvních trápí noční můry. Grendelí válka se jim nepříjemně zažrala pod kůži."

Jessika zavrtěla hlavou. "Umřeli a zmizeli, člověče, umřeli a zmizeli. Stejně jako grendelové."

"Jenže zmizeli jenom odsud," poznamenal Chaka. "Tam jich je spousta. Jednou se s nimi stejně budeme muset vypořádat."

"Anebo to bude úkol našich dětí," doplnila Jessika. "Nemusíme obsazovat kontinent během příštích několika

generací."

"Ale ano, možná budeme muset," namítl Chaka.

"Teď bych měl jít raději přikrýt nádrž tou zatracenou sítí."

"A chceš to dělat?"

Chaka pokrčil rameny. "Bude to nepříjemné."

"Tak se na to vybodni. Nedělej se s tím."

Chaka se na ni pozorně podíval. Než ale mohl cokoliv říct, byli vyrušeni vrčením motoru blížícího se Skeeteru. "To by měl být bráška se vzorky těch vajíček," prohlásila Jessika.

"Dobře. Kasandro," ujal se zase bleskurychle vedení Chaka. "Chtěl bych zkusit nasimulovat životní cyklus toho živočicha."

"Kde myslíš, že tahle potvora normálně žije?"

"Možná v těch hlubinách na sever od Vrcholu příboje."

Justin s bouchnutím otevřel dveře do laboratoře. V ruce držel odběrnou sklenici, která byla zhruba do poloviny naplněna zkalenou šplouchající vodou. V tekutině plaval menší vzorek vaječného vaku. "Veselé Vánoce," volal na ně vesele. "Už jsme připraveni?"

"Čekáme jenom na tebe." Chaka od něj opatrně převzal sklenici. Odebral několik kapek zakalené tekutiny a vložil je do automatického analyzátoru. Kasandra se pustila do práce. Vzápětí už do drobné nádržky na pracovním stole začal stříkat pramínek filtrované laboratorní vody. Když byla nádržka plná, vyprázdnil Chaka obsah sklenice do nádržky. Jessika se posadila vedle Justina a mrkla na něj. "Dostala jsem pořádného sprd'ana od Zacka, kvůli našemu kluzkému kámošovi."

Chaka byl vysoký a také nejsilnější ze všech Synů hvězd, ale když se pustil do práce, prakticky byste si toho nevšimli. "Jenom rozpíváme jedno z těch vajíček, aby se na něj Kasandra mohla mrknout. Tak. Okno, prosím."

V malém holografickém okně se před jejich očima začala míhat záplava biologických a matematických symbolů, jakýsi náhled do Kasandřina mozku. Právě porovnávala úhoře s ostatními známými formami života na Avalonu, včetně obávaných grendelů. Potom začala důkladně zkoumat vajíčko, šla až na úroveň DNA. A ačkoliv bylo dobře známo, že nemůže dosáhnout více než třicetiprocentní pravděpodobnosti, nakonec Kasandra vypracovala co nejlepší odhad životního cyklu tohoto tvora. A to včetně oblíbeného druhu potravy pro všechna možná vývojová stádia.

Přímě před jejich očima se teď úhoř začal proměňovat: nejprve byl jeho holografický obraz normálně potažen kůží, v příštím okamžiku už sledovali jenom složitou strukturu svalové soustavy. Pak z něj už zbyla jenom kostra, která si vesele plavala ve vodě nádrže. Vzápětí sledovali rosolovitý vak naplněný vnitřními orgány a hned potom zase jenom nervovou soustavu, kde každá větvička se uzlina byla modře zvýrazněna.

Jessika si zapálila cigaretu. Byla sice strojově balená, ale neměla filtr. Tabáková plantáž zabírala rozlohu sotva čtyř hektarů z celkových pěti tisíc hektarů obdělávané půdy, které obklopovaly Kamelot ze všech stran. Kdysi dokonce proběhla velká diskuse o tom, zda vůbec mají být tabáková semínka zaseta. Synové Země byli povětšinou nekuřáci a tabák nenáviděli. Někteří z nich byli dost nemile překvapeni zjištěním, že na palubě Geographicu vůbec tabák je. Stejná, možná ještě o něco vzrušenější debata předcházela vyšetí konopí.

Lidské neřesti je prostě věrně následovaly i sem, na vzdálenou hvězdu. Alkohol, nikotin i marihuana teď tedy spokojeně na Avalonu existovaly, stejně jako rozlehlá pole máku a rostlin koky. Lékárnický kokain a morfin byly prostě příliš důležité pro lékařskou péči a vědu, stejně jako konopí bylo odolnou rostlinou využitelnou pro svá vlákna. Svahy hor byly osázeny kávou. Tabák... no, prostě tabák je jednou tabák.

Jessika si povolovala tak jednu až dvě cigarety denně. Museli byste tuhle spotřební dávku přinejmenším čtyřnásobně zvýšit, aby se dalo zjistit klinicky významné zhoršení plicních funkcí a stejně už uplynulo takřka celé století od chvíle, kdy na rakovinu zemřel poslední člověk. Co se týče těch ostatních drog... no, byly prostě součástí dějin lidstva.

"To je odporný zlovyk," prohlásil Justin káravě. Přitakala a naznačila mu, že se může jít leda tak vycpat.

Drobné automatické pumpy vydávaly pravidelný, tichý a čvachtavý zvuk, jak pomalu a stejnoměrně proháněly špinavě kalnou tekutinu v nádržce s vajíčky.

Chaka byl touhle prací doslova pohlcen: zbytek světa pro něj v tu chvíli naprosto přestal existovat, klidně by se mohl vypařit. Jessika mu proto řekla: "Koukni, myslím, že se za tebou zase zajdeme podívat, dobře?"

Ruth Moskwitzová na ně čekala venku hned vedle hlavního vchodu, v kulaté a příjemné tváři měla poněkud přehloupilý výraz. Byla to stosedmdesát centimetrů vysoká brunetka s čistými rysy. Byla atraktivní, ale ne vysloveně hezká. Byla trochu zakulacená, ale ne boubelatá. Spolehlivá a schopná, ale nijak zvlášť chytrá, pokud mohli ostatní lidé soudit. Ruth byla prostě ve všem tak přesně na rozhraní a ničím nevynikala nad průměr, pozoruhodné bylo na ní snad jen to, že byla Žáčkovou dcerou. Stáhla si pracovní rukavice. "To je nádhera," řekla jim místo uvítání.

"Co je nádhera?" zeptal se Justin.

"Ten úhoř přece! Povězte mi o něm něco."

"Zatím toho není moc k povídání," odpověděla Jessika. "Dneska ráno plaval proti proudu Amazonky, přímo skrz náš obývací pokoj — no jo. Amazonka je potok."

"Já vím, já byla u vás v domě," upozornila ji Ruth. "To musel mít určitě namířeno do těch jezer nad Pevností."

"Ano, přesně tak."

"A co tam vlastně chtěl?" zajímala se dál Ruth. "Tam nahoře přece nic zvláštního není, jenom ledovec."

"Zase máš pravdu. Dostal se do hlavního jezera a tam nakladl vajíčka."

"Páni. Kéž bych tam tak mohla být taky," vydechla Ruth. "Takže není nebezpečný, co?"

"Vypadá docela bezbranně. Chaka se už pustil do studia."

"Vsadím se, že tátovi se to ani za mák nelíbilo," pokračovala Ruth. "Trvalé obecní nařízení číslo 142." Vypadala trochu

zaraženě. "Určitě vám musel nařídít, abyste ho zabili, ale jak vidím, je pořád ještě naživu a daří se mu dobře."

"Přesně tak," souhlasila Jessika.

"Kéž bych taky byla u toho," toužebně zopakovala ještě jednou Ruth. Její spojovací karta v tu chvíli zapípala. Zvedla ji k uchu, chvíli poslouchala a potom řekla: "Ano, pane. Já se ho zeptám." Trochu nejistě se usmála na Jessiku. "Musím se jít na něco zeptat Chaky —"

"Jistě. Zatím nashle."

Ruth tedy zmizela v budově Biomedu. Justin s Jessikou se na sebe podívali a pobaveně se zašklebili. "Kéž bych tam tak mohla být taky," řekl Justin a snažil se přitom napodobit Ruth a její hlas.

"To od tebe není hezké," napomínala ho Jessika, ale přitom se smála. Bylo tak snadné se Ruth posmívat.

"To ty jsi zapomněla, že už u vás v Pevnosti byla. Vlastně tam byla víc než jednou, jestli si dobře vzpomínám."

"Jenže to už bylo před několika lety," bránila se Jessika. "Koukni, ty's rozhodnul, že nemůže vstoupit mezi Grendelí skauty —"

"Ne, to jsme se dohodli všichni. Vždyť sama dobře víš, že by okamžitě šla za Zackem, jakmile by zjistila, co tam děláme." Justin vyšplhal po malém žebříku k ochozu nádrže číslo 2 a cákal rukou ve vodě tak dlouho, dokud se u něj neobjevil Kroutil, malý tmavý sameček z delfíního páru a začal si o něj třít hřbet. Opatrně delfína poplácal. "Tak co myslíš, kamaráde? Povede se ti Quandě udělat děťátko?"

Jessika se usadila hned vedle něj. Společně potom pozorovali Kamelot, rozkládající se nedaleko.

V hlavní kolonii teď už stálo téměř třista samostatných domů a další přibývaly zhruba tak jeden za měsíc. Z původních dvou set kolonistů jich dosud bylo naživu ještě stotřicet sedm. Většina z nich žila právě tady, na rozšířeném území původního tábora. Několik jich napodobilo plukovníka Cadmanna Weylanda a vybudovali si trvalá obydlí někde stranou na ostrově. Více jich mělo lovecké chaty nebo letní domy někde poblíž sněžných hor. Rybářská kolonie na Vrcholu příboje byla neoficiálním centrem Synů hvězd — nebylo to vyloženě oddělené město, ne trvale obydlené, spíše jakýsi letní tábor spojený s hlavní kolonií leteckým mostem Skeeterů. Jestliže spojovací karty představovaly nervovou soustavu celé kolonie, potom automatické vrtulníky, skeetery vybudované na Zemi a sestavené tady na Avalonu, byly jakýmsi krevním oběhem. Skeeterů nebylo nikdy dost. Jenže postavit další by vyžadovalo více pohonných jednotek, a k sestrojení pohonné jednotky bylo zapotřebí palladium a platina jako katalyzátory. To by vyžadovalo průzkumné výpravy a doly, což by vyžadovalo přístup na kontinent. Jenže Skeetery neměly dostatečně velký akční rádius, aby mohly běžně operovat nad kontinentem, a stejně tam nebyla žádná stanice, kde by si mohly dobít palivové články. Kdybychom ale měli výkonnou elektrárnu a více pohonných jednotek, které by se tam daly nabíjet...

Všechno, co bychom chtěli, zase vyžaduje splnění

dvou dalších podmínek, pomyslela si Jessika. A jak První generace postupně stárla, čím dál víc zdrojů kolonie bylo využíváno ke spotřebě. Věci, které První generace chtěla — ne, potřebovala — čímž ovšem zbývalo čím dál méně na investice do budoucnosti.

Nejspíš jsme asi bohatí, pomyslela si, když si vybavila obrázky chudoby na Zemi, které viděla od Kasandry. Pozemští obyvatelé by tohle místo nazvali hotovým rájem. A První tady nebudou věčně. Tuhle myšlenku ovšem potlačila stejně rychle, jako jí vytanula na mysli. Připadalo jí to obluďné. Máme skeetery a máme spojovací karty. A všichni máme Kasandru a veškerá knihovnická data ze Staré Země, všechno, co se lidé dověděli předtím, než se První generace vydala na výpravu sem. Pořád ještě jsme jediná komunita, když člověk přivře jedno oko a tím druhým trochu zašilhá. Jediná komunita, která je ovšem rozprsknuta na několika obydlených územích. Jessika dávala přednost původní osadě — nynějšímu nervovému centru. Vrchol příboje byl zase překrásný a měl náboj, možná díky trochu japonskému duchu toho místa — bylo to království Druhé generace. Horská osada (teď už tam bylo pětadvacet domů!) byla báječná a dalo se tam dobře lyžovat po většinu roku. Do pěti let tam určitě bude i možnost lovu — dobrá vegetace tam bujela už teď. Některé stromy byly dvacet let staré, prostě nový les, jaký dosud tato planeta neviděla. Pozvolna do polí a na louky vypouštěli jeleny a losy a medvědy. Někteří z nich přežijí, některým se patrně bude dařit skvěle. Panovala všeobecná shoda v tom, že až budou stáda dobře zajištěna a stabilně porostou, měli by oživit část vlčích embryí a vypustit do přírody menší smečku. Ovšem o tom, kdy přesně to bude, se vedla docela žhavá diskuse, momentálně vítězil názor, že "ta pravá chvíle ještě nenadešla". Tohle ale nebyla otázka, která by vrážela hluboký klín mezi obě generace. Zatím ne. Generační války se odehrávaly kvůli jiným problémům.

V kolonii žilo všeho všudy dvěstě osmdesát 'dětí' Druhé generace, v průměru tedy téměř čtyři děti na každou ženu, která přežila Grendelí válku.

Vážně, pomyslela si Jessika cynicky, to je tedy hrdinský čin. A ze stopadesáti 'dětí' ženského pohlaví jich už takřka polovina měla svoje vlastní děti, což znamenalo sedmdesát dalších potomků. Podtrženo a sečteno, žilo tady na čtvrté planetě hvězdy nazvané Tau Ceti celkem čtyřista osmdesát obyvatel, kteří sem buď emigrovali nebo už se tady narodili. A, podle toho co zatím víme to vypadá, že jsme i jediná lidé vyslaní do vesmíru. Myslím, že právě tohle ve skutečnosti Zacka žere. Ostatně, táta taky. Kde je k čertu Země? Nikdy se neozvou, nepošlou depeši...

Zvuky i pachy místního života už teď byly pro ni naprosto rutinní. Dobytek bučel na pastvinách či v ohradách, psi pobíhali po ulicích ve smečkách a poštěkávali — a mezi zvířaty nebylo ani jedno špatně živěné. Polonahé děti si spokojeně hrály v neznámém prachu planety, která byla vzdálena celých deset světelných let od jejich neavalonských příbuzných.

A život jde nezadržitelně dál.

Pachy ani zvuky či scény v Kamelotu nebyly příliš odlišné od toho, co znali z rozsáhlého množství holografických záznamů pořízených ještě kdysi na Zemi. Tamní slunce bylo možná o trochu jasnější. Podle toho, co jí říkal táta, byly také stíny o něco ostřejší a s modravým nádechem.

Ale žraví grendelové tenhle ostrov téměř vybilili tak dokonale, že pro lidský rod nebylo těžké jej ovládnout. Zemní červi převálcovali místní kroužkovce a začali svou práci na zúrodnění půdy. Pozemští cvrčkové v noci vesele vyhrávali. Někteří pozorovatelé hlásili, že viděli vrány útočící na níže položená hnízda pterodonů, kde ničily jejich vajíčka ve válce o teritorium.

Po skončení Grendelí války příslušníci První generace i nadále podporovali jimi dovezené živé organismy. Pořád ještě se občas rozhořely spory mezi Syny Země a Syny hvězd o to, zda jim v boji o přežití s místními formami života nepomáhali až příliš. Bylo ale těžké obviňovat rodiče z toho, že upřednostňovali dobře známé pozemské druhy před avalonskými, cizími. Solosové, larvální stádia grendelů, vypadali tak bezbranně, dokud se ovšem neproměnili... Kdo tedy mohl vědět, čemu příště narostou tesáky a drápy? Takže vypukly doslova vražedné orgie. Tvorové ze Země naprosto ovládli Kamelot, tenhle malý ostrůvek v mohutné rozloze Avalonu.

Justin se postavil a labužnický se protahoval. "Půjdu se podívat za Carlosem. Ty zůstaneš tady?"

"Jasně." Sundala si sandály a kalhoty. Pod nimi měla jasně modré plavky, které nádherně kontrastovaly s opáleným nohama. Vklouzla do nádrže s Quandou a Kroutilem, aniž by přitom vystříkla voda. Oba dva se kní okamžitě zvědavě vydali. Jessika se ponořila ke dnu, potom vystřelila vzhůru ke hladině a vyprskla mohutný gejzír vody. "Mělo by to trvat jenom asi hodinku, než budeme mít první předběžné výsledky testů. Zvědavé mozky by rády věděly, jak jsme na tom."

"Ale ne, ty už jsi zase četla ty plátky."

"Vždyť to byl jeden z největších kulturních výdobytků 20. století. Podle nich to vypadá, že lidé tehdy většinu času trávili hledáním čehosi, čemu říkali yetti, anebo se snažili načapat Elvise."

"Kohože?"

"To byl popový zpěvák poloviny 20. století. Zemřel v podstatě na slávu."

"To bychom měli my všichni taky."

"Tady, v téhle odlehle končině? To není moc pravděpodobné."

Jessika po těch slovech opět zmizela pod hladinou. Quanda se pod ni zespoda vetřela. Jessika se pevně chytla její hrbetní ploutve a potom jen čekala, až ji Quanda vezme na pořádnou jízdu kolem nádrže.

Kapitola 3

Zamrzlé mozky

Všechny šťastné rodiny si jsou navzájem podobné, ale každá nešťastná rodina je nešťastná svým osobitým způsobem.

LEV TOLSTOJ, Anna Kareninová (1873—7)

Justin se spokojeně usmíval, zatímco si to šinul směrem ke hlavní třídě města Kamelot. Jess ho dokázala pobavit. Záchrana úhoře byla přesně akce jejího stylu, to jí bylo podobné. Udělala to jenom proto, aby se mohla postavit proti Zackovu rozhodnutí? Obvykle mívala hned několik dobrých důvodů pro všechno, co dělala.

Přesunul se ke kraji chodníku, aby kolem nechal v klidu proletět bandu polonahých kluků a holek, kteří hráli jakousi mimoděk vytvořenou variantu pikané. Smáli se a zpívali, zakopávali v běhu a váleli se po zemi — ovšem vůbec nedbali na odřeně lokty a kolena — a brzy vyběhli ven do polí. Hra se mohla klidně protáhnout až do půlnoci, kdy by je ovšem k návratu domů nepřinutil instinkt nebezpečí, ale naprosté vyčerpání. Grendelové už jsou mrtví. Jediný, kdo mohl děti nějak ohrozit či jim ublížit, byli psi, a ti by to neudělali. Děti nebyly nikde více v bezpečí a nikdy o ně nebylo více pečováno.

Ulice Kamelotu byly široké a pečlivě vydlážděné, lemované soukromými zahradami, kde rostla zelenina a ovocné stromy už začínaly krásně kvést. Podél postranních chodníků byly obvykle postaveny menší skleníky poskytující soukromí či pracovní dílny, kde se mohli lidé věnovat svým koníčkům.

Justinova oblíbená zahrada stála hned za domem Carolyn McAndrewsové. V pečlivě vyrovnaných a okopaných řádkách tady rostly růže, karafiáty, tulipány i drobné sedmikrásky. Mezi plastikovými stěnami jejího skleníku žila svým vlastním životem avalonská největší — a vlastně také jediná — sbírka orchidejí. Uvnitř skleníku byly vidět pohybující se stíny lidských postav: byla tam Carolyn, kterou následovala skupinka dětí. Celkem jich měla sedm, tři skutečně rychle po skončení války a další čtyři později, už ve volnějším tempu. To poslední sotva odrostlo dětským plenkám. Nejstarší dvě děti už měly své vlastní potomky. Coleen, nejmladší z první skupiny, pořád ještě bydlela doma, ale v poslední době stejně většinu času trávila studiem. Coleen se chtěla vydat zpátky do mezihvězdného prostoru.

Z toho nakonec vyrostle, pomyslel si Justin. Jeho už to taky přešlo. Nebylo to možné, alespoň ne teď, ne během jejího života. Bylo prostě příliš mnoho věcí, které bylo zapotřebí udělat tady na této planetě, než budou moci přestavět Geographic a doplnit jeho palivové nádrže — a pak je ještě čekat problém, který zatím nikdo z nich neuměl vyřešit. Cestování vesmírem rychlostí nižší než rychlost světla znamenalo strávit v mezihvězdném prostoru desítky let. Tedy zůstat při vědomí a zemřít naprostou nudou, anebo podstoupit zmrazení a riskovat hibernační nestabilitu. Mít zamrzlý mozek. Otřásl se.

Zahlédl skrze průsvitnou plastikovou stěnu nějaký nový pohyb a tak koukal rychle zmizet. To už Carolyn McAndrewsová vycházela ze skleníku. Byl ovšem z dohledu ještě dříve, než se vůbec dostala ven.

Carolyn pro něj byla cosi jako teta až do doby, kdy mu bylo dvanáct nebo tak nějak. Pociťl její zmizení ze svého života, ale ani za mák mu nerozuměl. S dětmi to uměla, ale s dospělými vůbec nedokázala vyjít. Byla poškozena a byla si toho sama dobře vědoma. 'Hibernační nestabilita' když jste to chtěli říct slušně, ledové krystalky v mozku' když jste chtěli přesně zachytit podstatu a 'zamrzlý mozek' když jste byli hrubí. Všechno tohle znamenalo pořád jednu a tu samou věc a byli jí postiženi všichni Synové Země, někteří více než jiní, ale týkalo se to všech bez výjimky. Justin si ještě pamatoval,

jak ho šokovalo, když tohle zjistil. Hledal tehdy v počítači něco docela jiného a přitom narazil na tyhle uzavřené soubory, kde...

Jeho rodiče, Zack, dospělí, všichni byli postiženi, všichni odmítali spoléhat na svůj osobní úsudek. Jak tedy přežít? Museli myslet napřed, využívat kolektivní moudrosti. Vytvořit pravidla, důkladně je hodnotit a podle potřeby donekonečna upravovat. V krizi se jimi slepě řídili.

Nebylo to ale dědičné. Carolyn měla pravdu, když tvrdila: "Ale já budu mít dobré děti..." Carolyn a její sestra Phyllis — její starší sestra Phyllis, zabitá v posledních minutách bojů s grendely — se ukládaly do ledového spánku jako dvojice nejlepších a nejbystřejších žen na Zemi. Probudily se s rozhozenou emoční stabilitou. Ostatní po probuzení měli potíže se zhoršeným úsudkem nebo byli jednoduše hloupí.

My ale nemáme v mozku ledové krystalky, pomyslel si Justin. My si nemusíme vytvářet neustále další pravidla a slepě je následovat. Byl dost v šoku, když si tohle uvědomil poprvé. Teď tuto skutečnost předávali všem Grendelům skautům, když už na to byli dost staří. Velké tajemství: Dospělí mají v mozku ledové krystalky.

Každá procházka tímhle jejich hájemstvím byla pro něj příjemná... jaksi podivným způsobem snad až příliš příjemná. Všechno na ostrově bylo bezpečné a to ho někdy popuzovalo.

Ve světě čítajícím méně než pětset obyvatel se nutně každý detail, každý pohled a každá tvář brzy stává známou a jednotvárnou, až příliš snadno se vám vybavuje v mozku. Vedlejší dům viděl už nesčetněkrát. Jeho obraz mu vplul na mysl a zase vzápětí zmizel tak snadno, jako kdyby to bylo jenom prodlouženou součástí jeho vlastního já. Kostra domu byla vytvořena z prefabrikované tyčové konstrukce, kterou ostatně využila většina Prvních. Během mnoha let byl následně vnějšek domu upraven kameny, které byly přetvořeny v imitaci hrubě opracovaného kamene, odstřeleného a dovezeného sem ze vzdáleného lomu. Část ovšem tvořil skutečný kámen odstřelený a dovezený sem ze vzdáleného lomu...

Veranda byla opravdu rozlehlá. V jednom koutě stála houpací lavička se stříškou z pruhovaného plátna, která chránila před slunečními paprsky. Justin jednou rukou otevřel dvířka v plotu a volal "Tio Carlos!" Než ale došel až k hornímu konci schodiště, neozvala se žádná odpověď. Proto strčil hlavu dovnitř a rozhlížel se kolem.

Ucítl kávu.

Tenhle dům byl jeho domovem stejně tak jako Cadmannovo doupě. Trávil tady přibližně dvě až tři noci do týdne. Když mu bylo sedmnáct, tedy jedenáct let avalonských, přestěhoval se na Vrchol příboje. Přesto tyhle ošoupané kameny a známé stěny chápal jako svůj domov. V Cadmannově doupěti byla káva cítit jenom zřídka, ale tenhle dům byl její vůni prosycen takřka neustále.

Její chuť ovšem tehdy osmiletého Justina dost překvapila. Ostatní Synové hvězd si tuhle chuť oblíbili, ale Justin nikdy. Pro něj byla káva příliš hořká. Přesto tuhle vůni miloval.

Dům byl doslova nacpaný všelijakými drobnostmi vyřezanými z kamene, hlohového dřeva nebo mořských lastur. Na polici pod širokým oknem, přímo nad řadou složitých topologických hádanek vymodelovaných z taženého plastu, bylo mnoho podivných sošek vyřezaných z grendelích kostí. Byly tu také hyperkostky, ze kterých se po rozložení daly složit Kleinovy láhve, a gordické uzly, které dokázala vyřešit jen Kasandra. Snad každický centimetr stěn byl pokryt nějakou ručně zhotovenou nádhrou. Většina z tohoto neuvěřitelně kreativního díla byla výsledkem jediné myslí, a to myslí Carlose Martineze.

Po cestě k dílně, která stála venku, prošel kolem Carlosovy ložnice. Postel byla široká a prostorná a málokdy prázdná. Justinův "Strýček" Carlos se ovšem oženil pouze jedenkrát: tehdy 'proplul peřejemi' s Bobbie Kanagawovou.

Manželství bylo šesti hodinami naprostého štěstí, které ovšem krvavě ut' al grendelí útok.

Holografický záznam oné strašlivé události rozhodně stál za shlednutí. Stále dokolečka jej přetáčeli a donekonečna vyhodnocovali útočné zvyky. Všichni tuhle historku slyšeli, až příliš často.

Carlos se oženil jen jednou a ještě téhož dne se z něj stal vdovec, ale přesto měl pultuctů přiznaných dětí. Některé z nich žily s ním, některé se svými matkami. Proslychalo se, že jich má ještě víc. Nikdy jste nemohli s jistotou říct, kdo v té posteli všechno byl. Jeho gamety teď bohatě splácely jeho investici...

Vrčení vysokofrekvenčního motoru teď bylo čím dál hlasitější, zařezávalo se do uší, jak se Justin blížil k dílně s vysokou střechou, která stála hned za domem.

Pěšina mezi domem a dílnou byla doslova lemována sochami. Obnažené bohyně tu dováděly se satyry vytesanými z vulkanického kamene. Impresionistická města zahalená v oblacích byla zase vyřezána z nějakého naplaveného dříví. Výbuch Vesuvu byl zhotoven z jedné neskutečně velké kosti, kterou mu kdysi před léty přivezli až z kontinentu.

Než se Carlos vydal ze Země sem na Avalon, byl z něj už hotový umělecký řezbář. Ale během let strávených tady na planetě si k tomu ještě přibral zručnost

v práci s kovem, foukání skla a trochu podivné 'slévačské' umění. Byl to bezesporu nejlepší umělec a grafik v Kamelotu. Na celém Avalonu by se pravděpodobně nenašla ani jedna domácnost, kde by neměli lampu, ceduli na dveře nebo alespoň nějakou plaketu označenou jeho rozevlátým podpisem.

Kát'a Martinezová otevřela dveře z dílny ještě dřív, než se kním vůbec dostal. Ochranný štít na obličej i nevhledná kombinéza zakrývaly ohnivě rudé vlasy, a jak věděl, bezvadné tělo. Byla o měsíc mladší než Justin, tedy v přepočtu devatenáct pozemských let — neboli dvanáct avalonských cyklů — a věnovala se atletice, což jí přidávalo na atraktivnosti způsobem, o jakém si Trish, která dělala vzpírám, mohla nechat jenom zdát.

Katina matka zemřela příliš brzy, než aby měl na ni Justin jakoukoliv vzpomínku, ale několikrát ji slyšel o ní mluvit. Tři z Prvních kdysi zemřeli na mrtvici v průběhu čtyř dnů a jedním z nich byl i tehdejší milenec Carlotty Nolanové. Zamrzlé mozky: poškozené tepny v jejich mozku se několik let snažily vydržet, ale nakonec stejně povolily. Carlotta padla kzemi mrtvá přímo během trojitého pohřbu, takže byly celkem čtyři.

Kát'a tedy vyrůstala v tomto domě, kde neměla žádný ženský vzor pro své dospívání — anebo jich bylo až příliš

mnoho, podle toho, koho jste se na to zeptali — ale rozhodně nikdy neměla žádné pochybnosti o tom, jakého pohlaví je. Celá léta ji Justin bral jako další sestru, podobně jako Jessiku. To se potom ovšem jednoho dne velice rychle změnilo...

Záblesk jasného plamene vyšlehl a v dílně za ní tak odhalil dvě siluety svářečů, zabalených do ochranných pracovních kombinéz. "Ahoj Kaťo. Jak to vypadá s tím dílem na oslavu výročí?"

Nadzedla si ochranný štít a obšťastnila ho svým širokým úsměvem, nad kterým zářily hnědé oči. Uplynulo už několik měsíců od chvíle, kdy si Justin s Kaťou trochu užili. "Fantasticky. Táta právě teď přivazuje na místo Madagaskar."

"To bych se tedy mohl ještě převlíknout do ochranného oděvu. Mám teď pár hodin volno a tak jsem si říkal, že bych se s ním pozdravil."

Kaťa nadšeně přikývla a protáhla se kolem něho. Justin na sebe natáhnul těžkou bavlněnou kombinézu a vepředu ji utáhl páskem. Než byl hotov, Kaťa se už mezitím vrátila a podávala mu sáček s pivem. Zatímco popíjeli pivo, dívali se jeden na druhého. "Myslela jsem, že jste včera vyrazili stou vaší bandou Grendelích skautů na výpravu."

"To ano, vyrazili jsme. Ty jsi neslyšela o tom dnešním poplachu?"

"Cože, poplach?" Odtáhla si rukou pramínek karmínově zbarvených vlasů a zhluboka usrkla. "Ne. Co se stalo?"

"Velký úhoř. Proplaval nahoru rovnou proti proudu Miskatoniku a Amazonky, přímo skrz Pevnost. Chytili jsme ho. Vypadá docela mírumilovně, ale je to první masožravec velikosti grendela, kterého jsme na ostrově viděli po tak dlouhé době. Takže rozhodně upoutá hodně pozornosti..."

"Je teď ve Vodní laboratoři?"

"Jo." Odhodil prázdný obal od piva do koše. Dva body.

"Dej mi vědět, kdyby se něco dělo."

Přidržela mu dveře. Jasně si uvědomil, že se svými prsty dotkla jeho stehna, když kolem ní procházel dovnitř.

Čtyři matné postavy se motaly kolem plastického kovového reliéfu afrického kontinentu, který měřil v průměru takřka dva a půl metru. Tahle mohutná konstrukce bude brzy připojena k modelu glóbu zeměkoule, který už vznikal severně od hlavní vstupní brány do Kamelotu. Několik rumpálů umístěných nad jejich hlavami drželo Madagaskar ve vzduchu na patřičném místě a jeden z mužů dával signály ostatním.

Plazmové svářečky plivaly oheň a připevňovaly plechový kus na místo. Kov stékal ve žhnoucích pramíncích a vzduch byl prosycen zápachem sežehnutého železa. Justin už si konečně pořádně natáhnul rukavice a tak se jim hnál pomoci. "Jlola, Carlosi!"

Mola, Justine. Que tal? Como Éstas?" Carlos oddálil tvář od svého díla jenom na okamžik. Takřka okamžitě se ozvalo vysoké a znepokojivé zahučení. "Un mamentito —"

Jeden z rumpálů se porouchal a tak se teď metr dlouhý kus Madagaskaru — který vážil dobrých sto kilo — odklonil ze správné pozice.

Carlos s Justinem svými stříbrnými žáruvzdornými rukavicemi okamžitě podepřeli spodní okraj dílu, kde se z kovu ještě kouřilo, a zvedli jej. Žár hladově útočil na jejich prsty, ale nepálil je.

"Nahoru! Uchyťte to nahoře!"

Asistenti tedy rychle nasadili na patřičná místa dvě velké C—svorky a Madagaskar byl opět na svém místě.

Svářečky opět vyplivly ohnivý jazyk. Carlos odvrátil tvář od oslepující záře.

Stáhnul si rukavice. Hlavní práce tím byla hotova, asistenti teď už jenom pobíhali kolem, tu a tam ještě něco přivářili, chladili dílo proudy vody a potom už se šli převléknout.

Podal Justinovi širokou a svalnatou dlaň. "Nečekal jsem tě dříve než pozítří. Teď bude na řadě Austrálie." "To už tady zase budu."

Carlos odstoupil od glóbu a přenechal zbývající úpravy mladším umělcům. Africký kontinent visel takřka až u stropu. Na protilehlé zdi visely nákresy Austrálie.

"Máš už tedy hotovou základní kostru?" "Ne," povzdechl si. "Na to bych tě právě docela potřeboval. Bude to práce tak na dva dny, řekl bych. Pak už to můžeme odlít. A potom" — pokrčil rameny — "už to bude skoro hotové. Však už to taky dělám skoro rok. Ještě tak měsíc a padla."

Justin poplácal svého učitele po rameni. Carlos Martinez byl Jihoameričan, ale v genech byl převážně znát vliv jeho afrických předků. A ačkoliv už měl vlasy i prokvetlé šedinami, pořád ještě vypadal až nechutně mužně a přitažlivě. Byl to nejlepší přítel Cadmanna ! Weylanda. Na svých pětapadesát pozemských let, to \ jest pětatřicet avalonských, byl ve slušné kondici. Jus- ! tin ale věděl, že když se Carlos podívá na někoho ; z Druhých, obzvláště mladší ženy, cítí už svoje léta. i V Carlosově tváři byl vepsán jakýsi smutek. Že by j to bylo tím, že už se konečně blíží dokončení svého vytouženého snu? To se někdy stává... "Qual es su problema, Tio?"

Carlos se ušklíbnul. "Celé roky jsem chtěl tohle vyrobit. To víš, severní silnice bude jednoho dne hlavní křižovatkou celého ostrova. Vstupní branou metropole. Máme už Vrchol příboje a kolonii v horách... Brzy přijde explozivní růst, až vy ze Druhé generace budete mít děti. A za patnáct let, panejo!"

"Je to síla, co? A kolik z těch dětí bude tvých?"

Carlos teď nasadil záměrně tajemný úsměv. "O šesti vím určitě. Ne každý si chce nechat udělat genetické vyšetření, takže kdovíjak to je?"

"Kassandra," poznamenal Justin.

"Jenže ta nic neprozradí."

Justin se zaculil. "Tak tu bude trochu té novoguinejské příchuti."

Carlos mávnul rukou směrem k mladíkům a dívkám, kteří pracovali v jeho dílně. "Tohle jsou ale moje děti. Nejenom Kaťa, mám je tak trochu jako tebe. Učí se sochařině. Učím je dějinám. To jsou ti, kterým na něčem záleží."

"Ti ostatní se taky objeví."

"To doufám. Tak a teď, co pro tebe může Strýček Carlos udělat?"

Justin mu dopodrobna popsal situaci, která se dnes odehrála kolem úhoře. "Zack ho bude chtít zabít jakmile to jen bude možné. A chce zničit vajíčka."

"To je něco jako patelami reflex. Já to s ním vyřídím. Tvůj táta bude určitě rád, když ho prostudujete." Carlos se na okamžik zamyslel. "Ta vajíčka ale možná taky bude chtít zlikvidovat. Nikdo nemůže odhadnout, co se z nich vyHhne." "Úhoři."

"Ze solosů se ale stali grendelové. Nemáme zatím sice žádný příklad, kdy by bylo nebezpečné larvální stádium a bezbranní dospělci, ale —"

"Chápu tuhle námitku, ale nesouhlasím s tím. A to je právě ten problém. Domníváme se, že se o tom bude jednat a následně i hlasovat na svolaném všeobecném setkání a já si chtěl udělat takový soukromý předběžný průzkum. Abychom věděli, jak si stojíme."

"A v čem je problém?"

"Problém je v tom, že je to náš úhoř. Je to náš ostrov, vážně — my ho přece zdědíme. A nemůžeme prostě donekonečna zabíjet všechno, co připlave vzhůru po řece nebo sem přiletí z kontinentu. Musíme už jednou zjistit, jak můžeme splynout s celou touhle planetou, nebo jinak budeme navždy zavěni na tomhle ostrově."

"Klidně byste tady mohli zůstat příštích deset generací, bez potíží," poznamenal Carlos. "Spousta volné půdy."

"Jenže my nechceme."

"Někteří z vás možná nechtějí."

"Někteří znamená naprostá většina," opravil ho Justin. "Mnou počínaje."

Carlos si jej pozorně prohlížel. "Níjak ti to nemám za zlé," prohlásil nakonec. "Poslouchej... myslím, že tvůj táta se postaví na vaši stranu — vyznává názor, že síla znamená bezpečí. A síla spočívá ve vědomostech."

"Naznačuješ snad, že by Zack rád strčil před celou situací hlavu do písku?"

"A můžeš se za to na něj zlobit?"

V tu chvíli vyletěl vzhůru oblouk jisker a proměnil rázem podlahu v oblohu letní noci. Hvězdy odumřely.

"Málem jsme prohráli, amigo," řekl tiše Carlos a sledoval svůj Madagaskar. "Naděláme spoustu řečí o tom, jak celá ta bitva byla hrdinským činem. Ale musíš se naučit číst mezi řádky." V očích měl smrtící klid. "Málem jsme prohráli."

"Já vím, že to bylo tvrdé —"

"Ne," zarazil ho Carlos. "Neřekl jsem, že to bylo 'tvrdé'. Neřekl jsem ani nic takového jako že 'to byl boj'. Říkám ti, že jsme takřka prohráli. Všichni. Vyhledali by nás. Kdyby v grendelím chování nebyla ona Achillova pata — totiž že začnou úplně šilet, jakmile ucítí vlastní rychlost, velice brzy by dokázali vyvraždit všechno živé na tomhle ostrově." Carlos seděl na okraji jedné z laviček a podal si termosku, odšrouboval víčko, aby se mohl napít. Zamyšleně se rozhlížel po kusech Země, které byly všemožně rozesety po jeho uměleckém studiu. Táhle v rohu byla Indie, matka lidských civilizací. Zavěšena na stropu visela ve vzduchu Afrika, možná mateřský kontinent člověka jako takového. A už na svém místě, severně od Kolonie, byla Evropa, která byla kolébkou vědeckých metod, a Amerika, která dala zrod oněm pokročilým technologiím, jež nakonec vynesly člověka do vesmíru.

V tom okamžiku mu Carlos připadal starý, velice unavený. V jeho očích ale viděl planout oheň, který doslova sálal energií a nadšením.

"Na náš domov," pronesl Carlos připítek a dlouze se napil. Vlasy na spáncích měl už takřka bílé a kůže na předloktích byla vytahaná, visela zplihle na vypracovaných svalech. "Už nikdy znovu neuvidím Zemi, muchacho. Pro tebe je Země jenom jakýsi abstraktní pojem. Jakési místo, o kterém tady staříci rádi mluví. Nahrávky, které vám promítáme, pásy, co jsme vám pouštěli. Mrtvé hlasy mrtvých lidí. Ale pro nás to byl domov."

"Vždyť už se nám Země neozvala celých dvacet let!" připomněl mu Justin a okamžitě se zastyděl za osten posměchu, který se mu vkradl do hlasu.

"Ani slovo," přitakal zachmuřeně Carlos. "Což pro každého z nás znamená něco docela jiného. Jenže tehdy během Grendelí války nás zajímalo právě jenom to, že jsme se nemohli jednoduše vrátit domů a ani jsme nemohli zvítězit. Všichni jsme měli zemřít a nezůstal by vůbec nikdo, aby alespoň důstojně pohřbil naše kosti. Vlastně jsme tady chtěli zemřít, stát se součástí půdy," — drsně se zasmál — jenže ne v grendelích sračkách. Každopádně dnes večer při setkání zkus pochopit, proč se chováme tak jak se chováme. Jestliže se vůči vám chováme až příliš precitlivěle nebo ochránářsky, pak je to jen kvůli tomu, že jste to jediné, co máme."

Justin přitakal. "V pořádku, amigo — jenom si pamatuj, že za nás nemůžete dělat rozhodnutí donekonečna. A čím víc máte o nás strach, tím spíše byste nám měli dovolit skutečně dospět."

"Pamatuju si dobře na dobu, kdy jsem byl asi stejně starý jako ty, Justine. Takový domýšlivý. Takový... nezranitelný. To bylo ovšem ještě předtím, než Bobbie zemřela a já pro její záchranu nemohl udělat vůbec nic." Sklopil hlavu a upřeně zíral do země pod sebou. "A chceš něco slyšet? V jednu chvíli jsem byl tak blízko vlastní smrti, že jsem ji úplně jasně cítil, bylo to tak... skutečné, že bych se vzdal čehokoliv." Odmlčel se. "Dokonce i Bobbie, za pár dalších chvil života."

Carlos se znovu napil. Justin ucítil, jak z termosky zavanula vůně kvašeného alkoholu. "To už se pak člověk na sebe nikdy nedokáže podívat stejnýma očima, amigo" pokračoval Carlos. "Nikdy už se nemůžeš vrátit zpátky."

Padoušsky se zašklebil, aby zakryl bolest v hlase. "Vy jste to jediné, co nám ještě zbývá, Justine," mumlal na vysvětlenou. "A možná taky úplně jediná vůbec."

A jako kdyby se polekal, že možná překročil nějakou pomyslnou dělicí čáru, rychle se postavil. "Tak jo, je načase dát se zase do práce," prohlásil odhodlaně.

Justin se podíval na glóbus a zvednul palec. "Vypadá to vážně dobře," prohodil ještě přes rameno, když už byl na cestě ke dveřím.

Potom za sebou nechal prasknout dveře.

První spojovací domek byla ve skutečnosti jakási chatrč, vyrobená jenom z plechu a dřevěné kostry, ale to bylo ještě v době před Grendelí válkou. Teď byly celé komunikační centrum a počítačová centrála umístěny v pevnosti zbudované z kamene a železobetonových zdí, s mohutnými dveřmi a malými okny. Nad každými dveřmi byla malá místnost naplněná balvany a harampádím, které byly připraveny zasypat jakéhokoliv možného nevídaného návštěvníka.

Veselí darebáci jednou naplnili jednu z těchto místnůstek mokrou bavlnou. Potom pomocí videokamer sledovali, jak si Joe a Edgar Sikesovi naběhli do pasti. Nejprve okamžitý šok a hrůza, potom se ale rozesmáli, muž i mladík zasypám až do pasu vlhkou bavlnou a začali po sobě házet neuměle uhnětené koule... jenže Zackovi ani ostatním Synům Země to nepřipadalo nijak zvlášť zábavné. Ohlasy na tuto událost neutichly ještě několik měsíců poté. Navíc byl teď vstup do Spojovacího centra neustále sledován televizními kamerami a nahráván Kasandrou a dovnitř jste se nedostali, pokud vás dozorčí služba nepustila.

Komunikační centrála kontrolovala veškeré spojení s vesmírnou lodí typu Orion Geographic, která ještě kroužila na oběžné dráze. Stejně tak udržovala kontakt s mnoha odloučenými osadami na ostrově a s automatickým důlním aparátem na kontinentu. Hlavní komunikační panel zároveň představoval obranné centrum kolonie, kde byla neustále služba coby lidský záložní zdroj pro hlavní obranný systém řízený počítačem. Nic z toho ovšem nebylo zapotřebí už přes dvacet let.

Pravidla, proskočilo Justinovi hlavou, když zvonil na dozorčího uvnitř. Vymysleli si vlastní pravidla. Kdyby byla jenom pro ně, tak to beru, jenže my se teď musíme na hlídkách střídat s Prvními. Nebyla to nijak zatěžující služba a Justin byl vlastně v duchu vděčný za více volného času ke čtení a studiu, který mu služba ve spojovacím centru poskytovala. Byl to ovšem další bod rozporů mezi Syny Země a Druhou generací.

Edgar Sikes mu otevřel dveře.

"Nazdárek Edgare, potřeboval bych od tebe laskavost. Musím mluvit s tátou."

Nezdálo se, že by to Edgara nějak překvapilo. "To ti nemůžu sloužit. Cadmann je někde dole na jihu a to je asi tak ta nejpresnější adresa, jakou nám tady nechal."

Edgarovi bylo osmnáct, byl trochu podsaditý a všemi mastni mazaný. Kvůli poranění zad ještě v útlém dětství se nemohl příliš účastnit některých sportovních

akcí, takže svoje úsilí vrhnul do počítačů a bylo o něm známo, že se v nich vyzná jako málokdo. Bylo dobré se s ním znát, když jste potřebovali sehnat nějaké informace, ale nikdy ho na večírky nezvali mezi prvními. Byl o něco mladší než Justin. Nikdy si nebyli zvlášť blízcí, ale přednedávnem se Edgarův otec Joe oženil s Justinovou nevlastní sestrou Lindou. Justin si ovšem nebyl zcela jistý, jaký tím mohl vzniknout příbuzenský vztah mezi ním a Edgarem. Byl ovšem natolik úzký, aby mohl Edgara požádat o laskavost. "Co kdybychom si o tom promluvili."

Edgar pokrčil rameny a ustoupil stranou.

"Vítám tě, Justin—Saně."

Nebylo pro něj nijak překvapující, že tady ve Spojovacím centru našel taky Toširo Tanaku. Toširo totiž nespal, alespoň ne dokud už se neblížil rozbřesk a ani potom nespal moc dlouho. Takže toho důkladně využíval. Ostatní Synové hvězd se mohli spolehnout, že za ně Toširo prakticky kdykoliv vezme službu u počítačů. Toširo tu pak většinou stejně seděl sám a četl si nebo hrál na počítači hry a tím, že vzal za někoho službu si vlastně ostatní zavazoval. Podobně jako Carlosovi, ani Toširovi nikdy nescházela káva nebo čaj.

"Zdravím, Toširo—Saně." Justin musel potlačit úsměv. Nebyl si tak docela jist, jak se má dívat na tohle poslední Toširovo pobláznění. Toširo byl vždycky zdvořilý, neustále se usmíval, ale Justin už četl o zvycích kultury Tokagawa, již byl v poslední době Toširo zcela fascinován. Tihle lidé se taky pořád usmívali, dokonce i když se chystali vám vytrhnout srdce z těla. "Ty už jsi jim teda pověděl o tom úhořovi, co? Joe, vykládal vám to?"

"Tak trochu," odpověděl Joe. "Ty's tam byl taky. Tak nám to vyprávěj."

Joe seděl rozvalený v masivní plastice, jakési židli propojené s přednožkou, které Carlos vyřezal z obzvlášť těžkého a tvrdého pokrouceného kusu kořene, který získal u vykotlaného hřivnatého stromu. Carlos si to sem umístil pro vlastní potřebu. Zadnice, boty a lokty už sedátko ohladily a poškrábaly, ale Justin věřil, že tady tenhle kus nábytku vydrží stejně dlouho jako Avalon sám.

Joe Sikes už také začínal šedivět, ramena se mu ohýbala a navzdory všemu jeho snažení už se mu také začínalo dělat břicho. Byl jedním z trojice ústředních hrdinů Grendelí války, držel se těsně za Carlosem a nebyl omoč níž než samotný Cadmann Weyland. Justinova generace brala jako jeden ze základních pravdivých axiomů skutečnost, že První mají v mozku ledové krystalky, ale nebylo snadné přijít na to, jak to postihlo Joe Sikesa. Pochybnosti o sobě samém, tak typické pro První generaci, jej trápily podstatně méně než ostatní s výjimkou Cadmanna. Vypadalo to, že Sikes neustále na něčem pracuje. Jeho silnou stránkou byl především průmyslový rozvoj, což zahrnovalo zejména výstavbu a obsluhování těžebních dolů na kontinentu. Justin si s ním vždycky dokázal dobře popovídat.

To se tak trochu změnilo ve chvíli, kdy vyšlo jasně najevo, že Sikes s Lindou si jsou více než blízcí. Justin sice nikdy nedokázal ani sám před sebou obhájit svůj pocit nesouhlasu, pokud do toho nechtěl tahat jedinou námitku, totiž že je Joe na ni až příliš starý. A navíc byl První, z postižené generace.

"Pětimetrová legráčka," začal Justin. "Zack se ovšem hned ozval, jak se dalo předpokládat, poněkud podrážděně."

"Zabijte to! Zabijte to! Máte svoje rozkazy, znáte pravidla, tak to zabijte!"

"Jsem rád, že jste to neudělali," prohlásil Edgar. Prsty se mu rozeběhly po klávesnici počítače a vzápětí už se na obrazovce objevil obraz Úhoří matky. "Vypadá vážně docela mírumilovně. Třeba se na ní ještě něco naučíme."

Joe Sikes souhlasně zamručel. "To ano, ale stejně máme pořád potíže na kontinentu. Jestliže Zackovi dopřejeme příliš

mnoho problémů, o kterých bude muset přemýšlet, tak zahltíme systém."

"Mezi tím není žádná možná souvislost," připomněl mu Edgar. Palcem mávnul směrem k úhořovi, který na obrazovce neustále vytrvale kroužil po obvodu bazénu. "Nevidím způsob, jak by tohle mohlo vybuchnout."

"Co jsi to řekl?" zeptal se zaraženě Justin. "Vybuchnout?"

"No, musím s tebou opět souhlasit," přešel jeho dotaz Joe. "Ale Zack možná nebude. Justine, tohle se ti bude určitě líbit."

"To rozhodně," vmísil se do hovoru Toširo. "Je to vážné. Vůbec se v tom nevyznáme."

"O čem to tady u všech všudy mluvíte?" zeptal se jich Justin.

"Linda tam v zadní počítačové místnosti pracuje na nějakých nových programech. Ať ti to řekne ona," odpověděl mu Joe Sikes. "Už jsme párkrát měli v důlním systému menší potíže. Tohle je docela vážný problém, ale možná má stejné kořeny."

"Což by nám ovšem i tak stačilo," poznamenal Toširo.

"Připadáš mi nějak ustaraný." Toširo pokrčil rameny. "Spíš zaujatý. To víš, zpětná vazba."

"Sakra, ty nebudeš žít dost dlouho na to, aby ses mohl vrátit zpátky do Japonska, ať už se stane cokoliv," vyjel Justin.

"Takže si můžeš přestat dělat starosti."

Toširo se zdvořile usmíval.

"No, je to tak," ujišťoval spíše sám sebe Justin. "Vrátíš se teď se mnou?"

"Ne, díky, já jsem tady ve službě," odmítl Toširo. Justin pokývnul a přešel napříč velkou kontrolní místností až do vzdáleného zadního rohu, kde byly zeleně natřené dveře.

"To od tebe nebylo moc hezké," pokáral ho Joe Sikes. Kývnul hlavou směrem k Toširovi, který už byl zase ponořený do jakési počítačové hry, ve které se objevovali středověcí japonští válečníci.

"No jasně, vím, že máš pravdu, ale stejně je to tak," připustil Justin. "Nemáme žádnou možnost jak si připravit podmínky, abychom mohli vypustit Geographic zpět do vesmíru a odletět na Zemi nebo kamkoliv jinam. Ne že bych já o to nějak stál. A nemůžu přijít na to, proč on by chtěl."

Edgar Sikes pokrčil rameny. "Možná už to trochu chápu. Jednou jsem se ho na to zeptal." "No a co ti na to odpověděl?" "Kořeny." "Cože?" "Kořeny. Nemůžu říct, že bych mu to měl za zlé."

Jak by ses asi cítil ty, kdybys tady byl jediné bělošské dítě?"

"Myslím, že bych si toho nejspíš naprosto vůbec nevšiml."

"Jenže Toširo ano," namítl Edgar. "Mezi přistěhovalci ze Země byli čtyři orientálci, ale všichni padli během Grendeli války. Každopádně to byla jeho odpověď. Zeptal jsem se ho, proč by chtěl znovu vidět Zemi, a on odpověděl: 'Kořeny'."

Počítačová pracovna byla v zadní části telekomunikační budovy. "Kasandro, ať už jsi připravena nebo ne, tady jsem," prohlásil Justin a čekal, až se dveře otevrou. Jenže to se nestalo. Zamračil se.

"Promiň, trochu jsem to tady přeprogramoval," volal na něj Edgar. "Pusť prosím Justina dovnitř, Kasandro." Dveře se tiše otevřely.

Justin byl okamžitě zasažen trojitou dávkou onoho zvláštního sladkokyselého zápachu Eau de Pleny. Jeho nevlastní sestra Linda byla usazena v křesle u ovládacího panelu robotů. Dlouhé blondáté copy ji dělaly ještě mladší, než bylo jejích skutečných sedmáct let. Byla pohodlně opřena o opěradlo mohutného koženého křesla, na očích měla nasazené postříbené pracovní brýle. Možná dokonce spala. Ručně vyřezávaná kolébka, která mohla klidně pocházet ze 14. století, ale ve skutečnosti byla výstavním dílkem z Carlosova ateliéru, stála hned vedle pracovního stolu. Tam ležel tříměsíční chlapeček a pozorně sledoval dění kolem, jako kdyby chápal, co jeho maminka dělá.

Joe zcela zbytečně dětátko tišil, potom po špičkách přešel k Lindě a pořádně ji políbil na ústa.

S prskáním se probrala ze svého zasnění a vyplaseně kolem sebe mávala rukama. Potom si stáhla brýle a povzddechla si.

"Joe Sikesi, nesnáším, když mi tohle provádíš." Stáhla si z hlavy náhlavní spojovací soupravu a vstala, aby objala Justina na uvítanou.

"Ahoj, Čade," pozdravil chlapečka. Tříměsíční klouček byl pořád ještě pořádně buclatý a tvářičku měl vrásčitou, drobnými tlustými prstíky se natahoval kolem a snažil se uchopit alespoň kousek okolního světa. Světle modré oči se snažily zaostřit.

Linda objevila kluky ve svých čtrnácti letech a když jí bylo patnáct, objevili také oni ji. Byla mezi nimi mimořádně oblíbená a vychutnávala si každou minutu, zvládla tucet milenců během stejného počtu týdnů. Pak ale otěhotněla a najednou jí tenhle příležitostný sex připadal divný a únavný, unavila ji popularita a celé to hraní.

A najednou bum, byla spojena s Joe Sikesem — starým dobrým, tvrdě pracujícím Joe Sikesem. Justin si pamatoval, jak to tehdy považoval za pouhý chtíč. Jeho malá sestra byla jednou z těch vzácných případů žen, které se staly takřka nebesky krásnými, jakmile se jim zvětšilo břicho a blížil se termín porodu. Jestliže tomu tak skutečně bylo, pak se chtíč rychle přeměnil \ v cosi mnohem trvalejšího — přesto ale pořád mezi ní ; a Joem jako by doslova jiskřila takřka hmatatelná erotická energie. Jeho nevlastní sestřička si našla manžela i a milence. Zároveň ovšem našla i přítele a učitele a pod i Joeovým vedením se z ní rychle stávala jedna z nejlepších inženýrek celé Druhé generace. Teď tedy studovala — Aaron se jednou vyjádřil v tom smyslu, že zatímco První mají v mozku ledové krystalky, Linda tam má integrální rovnice — pracovala a zároveň ještě stíhala starat se o dítě, takže jediný způsob jak ji potkat bylo přijít za ní do Komunikačního centra.

"Co tu máme?" zeptal se Joe Sikes. Ukazováčkem pomalu vykresloval kružnice vzadu na jejím krku.

"Směna na Geographicu už pro dnešek skončila," odpověděla Linda. "Jsem si jistá, že... mohl bys toho prosím na okamžik nechat? Díky. Přenos nebyl nijak rušen nebo pozměněn. Dostáváme ta správná data a pořád to vypadá stejně: v dolech dochází k vybuchům."

"Výbuchy," zopakoval po ní zaraženě Justin. "Hhiboko v dolech," zopakoval Edgar. "No nemáme tady spoustu legrace?"

"To zní jako —" zarazil se Justin. "To nemůžou být grendelové."

"Pokud se ovšem nenaučili používat ruční granáty," poznamenal Edgar.

"Teď je ovšem nasnadě chmurná myšlenka. Vloupalo se něco dovnitř?"

"To je zatraceně málo pravděpodobné," namítl Joe Sikes pochybovačně.

Justin souhlasně přikývnul. Do dolů totiž nevedly jenom nějaké obyčejné dveře. "Takže co to tedy je? Porucha na strojích?"

Linda se tvářila ustaraně. Byla ve tváři hubenější než Jessica, ale zároveň vypadala nějak mírněji. Malý Cad jí rozhodně prospíval — a pro starého Weylanda byl také přínosem. Teď už bylo tedy jasné, že alespoň šest dětí bude Cadmannovi říkat 'dědečku'. Plukovník Weyland se zbláznil do všech, ale Cadzie, coby plukovníkův jmenovec, mohl čekat speciální přízeň. Justin pocítil osten žárlivosti, ale hned vzápětí následoval pocit studu.

"Dnes večer na setkání tohle všem ukážu a důkladně popíšu okolnosti," řekl Joe. "Rádi bychom tam vyslali pohotovostní výpravu co nejdřív, rozhodně tak do týdne." Byl bojovně naladěný a šťastný, čemuž Justin vůbec nerozuměl.

"Ty myslíš, zeje to tak vážné?"

"Chlapče, tohle není jako když se porouchá dopravníkový pás. Sleduj — Kasandro, ukaž nám havárii v dole číslo tři." Nad holografickým projektorem se objevil virtuální obraz. Vypadal úplně jako nějaká mravenčí farma nakreslená krvavě rudou barvou.

Joe umístil svůj blikající kurzor na místo, kde se v ostrých úhlech křížilo několik chodeb. "Vypadalo to jako chvilkový zášleh žáru — velmi ostrý — právě tady, ve zpracovacím sektoru. A senzory přitom shořely. Což je dost podivné. Celá jednotka je kompletně zablokovaná. Takže se tam nedostanou ani opravářští roboti. Vypadá to, jako kdyby něco vyhodilo najednou celý sektor. Linda získala zvukový záznam celého děje. Podívej se na ten tvar vibrací, které spustily tuhle poruchu—"

Místo mravenčí farmy teď před nimi visely grafické záznamy zvuku: obvyklé ostré hroty a údolí vyluzované těžkými stroji, které byly najednou přerušeny náhlým a silným pulsem.

"Teď si to necháme předělat na skutečný zvuk. Poslouchej —"

Buch buch buch.

Prásk.

"Panebože," ulevil si Justin.

Joe zkroutil rty do hořkého úsměvu. "Veselí darebáci."

Na okamžik se rozhostilo naprosté ticho, nikdo nevěděl, co na to říct. Potom si Justin odkašlal, aby si pročistil hrdlo.

"To je docela tvrdé nařčení. Ještě nikdy zatím neprovedli něco takového."

"Všechno musí být jednou poprvé."

"Ty jsi prostě pořád ještě nazlobený, jak tě zmáčeli."

"Pchh, to byla legrace." Podíval se na Edgara a ten souhlasně přikývnul. "Tohle je něco docela jiného."

"Tak jak by to mohli dokázat?" naléhal na něj Justin. "Jediný způsob, jak se dostat až k dolům, je pomocí Roboru. Nebo by museli použít některou Minervu. A všichni dobře víme, že ty jsi neustále pod kontrolou. Tak jak by se tam asi dostali?"

"Takže podle tebe je to tím vyřízené, že ti to připadá nemožné?" Joe, který obvykle mluvil nevzrušeně, teď byl vzrušený a nepřijemný. "Taky bylo naprosto nemožné vysekat šedesátimetrovou zadnici do ledu Isensteinského ledovce, pamatuješ? Nebo snad někdo čekal, že lze použít seismické nálože na vysílání nesmyslné básničky geologické stanici pomocí morseovky?"

Justin musel rychle potlačit nutkavý smích a nesouhlasně mával rukou. "To je možná pravda — ale nikdy neprovedli nic destruktivního, nezpůsobili žádnou škodu, a ty to dobře víš. Tak jaký by tohle mělo smysl? Tohle jim vůbec není podobné, Joe."

Joe jen kýval hlavou a čekal na další reakci.

"Tohle není vůbec srandovní! Je to prostě vandalismus," dodal Justin.

Joe majetnickicky poplácal Lindu po rameni. "Bylo jenom otázkou času, kdy ztratí rozum a překročí onu pomyslnou hranici," prohlásil. "Vždycky jim přece šlo hlavně o to, aby upoutali naši pozornost, souhlasíš? Já vím, že někteří obyvatelé Vrcholu přiboje —"

Justin chtěl okamžitě začít protestovat, ale Joe ho mávnutím ruky zarazil. "Možná víš o koho tam jde, a možná taky nemáš potuchy. To mi je v tuhle chvíli úplně jedno. Ale není mi ani trochu jedno, že tentokrát to už zašlo příliš daleko."

"Takže se tady něco podělal a první co vás napadne je, že z toho obviníte Syny hvězd. My nejsme jediní, kdo žijí na téhle planetě, Joe. Jestliže má v téhle události nějak prsty lidská bytost —" "A jak bys to chtěl jinak vyřešit?"

"To nemám tušení. Někaký podivný přírodní úkaz." "Podzemní výbuchy nejsou zrovna přírodním úkazem," prohlásil Joe.

"Edgar původně navrhoval to samé. Máš teď na to nějakou odpověď?"

Edgar zavrtěl hlavou. "Já ne. Už je načase, abych propustil Toširu." A potom rychle odkvačil.

"Dobře. Takže Edgar to vysvětlit nedokáže a ty jsi na tom stejně."

Justin jenom bezmocně rozhodil rukama. "Dobrá, teď mě zrovna vůbec nic kloudného nenapadá, ale... Předpokládejme, že to zavinil nějaký člověk... co tě vede k tomu si myslet, že to byl právě někdo z nás? Vy První máte mnohem vyšší disbalanční faktor."

"Vzpomínám si. 'ZAMRZLÝ MOZEK' Někdo tohle vyšlapal do záhonu vojtěšky, před dvěma lety. HN zhoršuje funkční IQ. Nezpůsobuje poškození emočních struktur."

"A co Carolyn McAndrewsová?" připomněl mu Justin. A s mámou je taky v poslední době nějak obtížnější vyjít...
"Dobře, v tomhle máš samozřejmě pravdu," uznal Joe. "Ale stejně nevěřím tomu, že to byl někdo z Prvních, a ty tomu sám nevěříš."

Justin cítil, jak se mu prsty samy od sebe svírají v pěsti. "Ty mluvíš dvojsmyslně. Vy všichni jste na tuhle planetu doslova přiletěli na svých zamrzlých intelektuálních ego. Mysleli jste si, že jste ta nejchytřejší stvoření v celém vesmíru. Pak většina z vás ztratila pár důležitých bodíků — a někteří ještě mnohem víc. K tomu si připočítej Grendelí válku. Tehdy byl docela vysoký faktor strachu, ne? Hele, sestřiči — ještě pořád se Joe s křikem probouzí? Copak neděsí malého Cadzieho ve dvě hodiny ráno...?"

"Nech toho," napomenula ho. Hlas měla ledově vážný. "A nech toho okamžitě."

"Teď už to docela přeháníš, Justine," přidal se k ní Joe.

"To ty taky," přisadila si Linda, ale neznělo to stejně jako před chvílí.

Takže ona už si vybrala, projelo Justinovi hlavou. A není to nikdo z Druhých. K čertu s tím. "Jenom si na to vzpomeň. Je tu jistá hranice — " "Justine —"

"Ne, sestřiči, nech mě teď domluvit. Existuje určitá hranice a my oba bychom jí měli mít dobře na paměti. Můžeš tvrdit, že někdo z Vrcholu přibojel to provedl jako lumpárnu — ale je to přece tvoje strana, kdo nechce nikoho pustit na kontinent. My bychom se tam všichni rádi vypravili."

"To já taky," ujistil ho Joe. "V tom se myslím dobře shodujeme. Ale teď mi dovol ti prozradit něco, o čem bys mohl trochu popřemýšlet. Jak si myslíš, že jsme byli my všichni vybíráni, abychom odletěli na tuhle expedici?"

"O tom už jsem si myslím přečetl všechno," upozornil ho Justin. "Kassandra má všechny záznamy."

"Ta má akorát tak starou belu," vyjel Joe. "Kassandra má jenom oficiální záznamy, ale to je hrozná suchařina a navíc tam to podstatné chybí. Mladíku, někteří z nás skutečně dřeli, aby sem mohli vyrazit. Už ses někdy zamyslel nad tím, kdo vlastně budoucí kolonisty vybíral?"

"No, byla to rada odborníků, dosazených řediteli Zeměpisné společnosti," odpověděl Justin. "A co má být?"

"Skupina seschloušů," opravil ho Joe. "Psychiatři a sociální pracovníci. Jednou z nich byla taky Ráchel Moskowitsová. A vybírali si přesně ten typ lidí, který bys od nich čekal."

Justin se zamračil. "Pořád ještě vůbec nechápu, kam tímhle míříš."

"Ne, ani nemyslím, že bys to mohl tušit," odseknul Joe. "Řeknu ti to asi takhle. Takřka všichni kolonisti byli takovými lidmi, jakými si je ti suchoprdi v komisi přáli mít. Plukovník Weyland byl čestná výjimka, to byl voják každým coulem, kterého vybrali právě kvůli jeho profesi. Pak třeba Carlos. Ten by na to mozek měl, ale komise by ho nikdy nevybrala a tak jeho otec musel vynaložit hodně peněz na podplacení členů. Chtěl Carlose dostat od rodiny co možná nejdál. A co se týče ostatních — " pokrčil Joe rameny — "někteří z nich komisi zaujali a pár, možná jich dokonce bylo víc než pár, tak moc chtěli letět, že na tom začali tvrdě pracovat. Zjistili, co by tak výběrová komise ráda viděla a potom se podle toho zařídili."

"A ty jsi patřil mezi ně?"

"Možná je načas — " Ať už měla Linda v úmyslu říct cokoli, zcela to zaniklo v náhlém přívalu křiku malého dítěte. Linda je oba dva zpražila pohledem. Rychle vzala děťátko do náruče, přitiskla ho pevně k sobě a začala ho konejšit.

"No... ticho." Políbila ho na vrásčité čeličko. "Tak už toho nechtě, oba dva. Nevím vlastně, kdo to jsou ti Veselí darebáci, ale prostě nevěřím tomu, že by kdokoli, ať už z Prvních nebo Druhých, mohl něco takového úmyslně udělat. Tohle není zábavné, to je nebezpečné."

"Takže co to tedy je?" zeptal se Joe.

"To já nevím. Myslím, že nás tahle planeta dokázala zase jednou překvapit. A ten zatracený úhoř nás jenom všechny pěkně vydráždil."

Justin se soustředil na svoje nitro a hledal onen hlas, který by mu poradil, jestli má Linda pravdu nebo ne. Měla pravdu.

"Dobrá," řekl tedy nakonec nahlas.

Linda se zašklebila. "Tak hele, rozhodně nechci, aby se tady čtyři z mých nejmilovanějších mužů na sebe čertili — "

"Čtyři?" Joe se silou vůle ovládnul a zaujal neutrální postoj.

"Jistě, teď když máme Cadzieho — "

"A tvůj bratr, nejspíš... a Cadmann?"

"Samozřejmě."

A pak ještě otec toho dítěte bude tím pátým, ať už je jím kdokoli, pomyslel si Justin. Viděl, že Joe nejspíš přemýšlí úplně stejně jako on. Potom nastala dlouhá a nepřijemná odmlka. "Lindo, neexistuje nějaký způsob jak zjistit, kdo je otcem toho dítěte?"

Pokrčila rameny. "Edgar by to možná dokázal. Ten je chytřejší než já."

Justin políbil malého Cadzieho na rozloučenou a vrátil se zpátky do hlavní kontrolní místnosti. Edgar už převzal po Toširovi místo u hlavního ovládacího panelu a dělil svou pozornost na více činností, teď právě pomocí speciálních brýlí sledoval jakousi holografickou nahrávku. Toširo měl druhou sadu. Ať už prováděli cokoli dělali to společně a nemohl to vidět nikdo jiný, kdo neměl na hlavě připevněný stejný speciální displej.

Justin mu zaťukal ze zadu na hlavu a vyrušil ho. "Edgare?"

"Jo?"

"Ještě k té laskavosti, kterou bys mi mohl poskytnout. Vím dobře, že táta nemá zapnutý osobní vysílač, ale nešlo by ho přece jenom nějak zaměřit?"

Edgar si odklopil promítací plochu brýlí z očí do čela. Postavil se, aby se mohl volně protáhnout, soustředil se na správné postavení a prsty si propletl nad hlavou. Oplácané tělo trčelo vzhůru jako mohutný šíp, jehož špiče se pomalu otáčí do kruhu. Justin pochopil, že si napravuje svá bolavá záda, která se mu nikdy pořádně nezahojila.

„A teď přejdi rovnou do Pozdravu Slunci,“ instruoval ho Toširo. „Až půjdeš dolů, musíš pořádně uvolnit hlavu. Paže odtáhni víc dozadu, potom musíš celou váhu přenést jenom pomocí paží a skočit přímo vzad... teď takhle vydrž... lokty pořádně dozadu, a teď pomalu

dolů. Zhluboka se nadechni, hrudník vypnout kupředu—“

Edgar poněkud ztěžka oddechoval když po chvíli zvedal hlavu a ramena zpět, ale už se to o hodně zlepšilo od doby, kdy ho takhle Justin viděl naposledy. Toširovo pečlivé vedení a pilný trénink se konečně začínaly projevovat. Nemohl sice pořádně popadnout dech, ale nijak si nestěžoval. Edgar dokončil sekvenci, spokojeně se na Justina zašklebil zatímco se zhluboka nadechoval a vydechoval, a potom řekl: „Cadmán nikdy nenosí osobní vysílačku. A lokátor ve vrtulníku má teď vypnutý.“

„Táta má rád svoje soukromí.“

„To si piš. Nevím nijak přesně, kde tam má tu svoji chajdu.“

„To neví nikdo, jedině snad to, že je na jih od Isensteinského ledovce.“

Edgar se na něj lišácky usmál. „No... a co by z toho koukalo pro mě?“

„První volba, příští úlovek.“

„I když to bude mořská štika?“

„Žádný problém.“

„No tak jo, dobře. Převzal bys za mě hlídku, Toširo-Sane?“

„Určitě. Propouštím tě, Edgar—Saně.“

„Díky. OK, Justine, tak se podíváme, co s tím můžeme udělat.“ Edgar ho odvedl k dalšímu panelu, který stál poněkud stranou od toho, kde seděl Toširo. „Geographic získal obrázky palivových skladů, která si postavil. Podívej —“

Edgarův prst tiše a rychle ťukal do klávesnice virtuálního počítače. Stěna před nimi se celá proměnila v mohutnou plochu ledu a kamení: nekonečná plocha ledovce Isenstein, který dodával vodu pro Amazonku i Miskatonik. Rudě na obrazovce žhnuly tři drobné body. „Tady. Jsou od sebe vzdáleny přibližně třináct set kilometrů.“

„Takže tam má náhradní baterie do vrtulníků. Každý článek ho dokáže udržet ve vzduchu osmset kilometrů. Takže má s sebou dva záložní palivové články a ještě má skladiště pro případy nouze. To je celý táta.“

„Všimni si, že jsou umístěny přibližně v jedné linii—“

„A vzdálený konec končí přibližně pětset kilometrů severně od okraje ledovce. Táta a mámy tam sbírají rostliny.“

Nejbližší kaktusy jsou podle mých informací přibližně tady, tisíc kilometrů od jižního okraje ledovce.“

„Takže jejich základna je pravděpodobně někde v tomhle prostoru —“

„Jestliže budeme předpokládat, že skladiště jsou skutečně v jedné řadě,“ poznamenal Justin.

„Jasně. No, můžeme si trochu pomoci —“ Potom Edgar tiše promluvil na Kasandru. „Kassie, chtěl bych se podívat na data v předchozích případech, kdy taky plukovník Weyland odpojil svoje hlásiče.“

„Weylandova data jsou nepřístupná,“ oznámila mu okamžitě Kasandra.

„Pěkně prosím,“ zaškemral Edgar a potom cosi zamumlal tak tiše, že ho Justin vůbec neslyšel.

„Už to je na cestě,“ prohlásila nato Kasandra.

Edgar se zakřenil. „Prohledej záznamy z hlídkovacího satelitu Geographicu pro jakékoliv neobvyklé infračervené signály právě v těch obdobích.“ Podíval se

na Justina a na tváři mu bylo vidět, že se snaží na něco přijít. „Ha. Už se někdy stalo, že by musel nouzově přistát?“

„Minulý rok. Tehdy se mu málem utrhnul rotor. Musel na zemi zůstat přes noc.“ Justin se snažil najít v paměti ještě nějaké další zajímavosti. „A ještě jednou, před třemi lety. Tenkrát ho překvapila vážně pořádná burina. Tehdy taky musel sednout a přenocovat v lese.“

„Ten poškozený rotor by měl být v záznamech oprav,“ zamumlal Edgar další pokyny pro Kasandru. Na obrazovce se míhaly snímky ledovce pořízené termovizí, hledaly se záznamy z období, kdy věděli, že byl Cadmann Weyland určitě zase na jedné ze svých průzkumných eskapád. Potom záznam běžel dál. Justin zcela uchváceně sledoval, jak Edgar soustředěně projíždí záznamy, dokud se na obrazovce neusadily dvě mapy. Vypadalo to, že byly pořízeny z výšky zhruba tří kilometrů, a na obou z nich jasně zářily drobné zdroje tepla.

„To jsou táborové ohně.“ Edgar byl na sebe patřičně pyšný. „Data by měla pravděpodobně souhlasit. Táta musel zůstat na zemi. Ten první záznam se časově shoduje s protokolem o opravě rotoru. Ten druhý... aha. Tehdy se přihnala jedna z těch malých, ale pěkně nebezpečných bouří vyvolaných erupcemi na slunci. To muselo být tehdy na Isensteinu docela horko.“

„Tvůj táta tehdy zahnul pěkně ostře doleva. Docela umění. Potom... dolet sketeru je asi třináct set kilometrů. Tvůj táta má s sebou vždycky alespoň jeden náhradní palivový článek a navíc nerad umísťuje svoje palivová skladiště dál od sebe než třináct set kilometrů.“

Takže podle toho by se měl nacházet zhruba někde tady...”

„Chtěl bych mapu vegetace,“ požádal Justin.

Kasandra vzápětí zobrazila podrobné záznamy vegetace, která se dala v dané oblasti najít. „Když se vrátil posledně, přivezl vzorky nějakých avalonských sukulentů. Že by nám to nějak mohlo pomoci zúžit oblast?“

Kasandra projížděla soubory a po chvíli vyplivla mapu oblasti o velikosti přibližně padesáti metrů čtverečních, která splňovala všechny podmínky.

„To vůbec není špatný,“ pochvaloval si Justin. „Teď se pokus pátrat po jakémkoliv zdroji tepla.“ Objevily se čtyři tečky, drobné zdroje intenzivního tepla. „Nemůže to být třeba sopečného původu?“

"Mám lepší nápad," přerušil ho Edgar. "Kasandro, kdy byl naposled dělán běžný snímek?"
Její známý hlas byl jako vždy klidný a přátelský. "Před osmnácti hodinami, tedy alespoň snímky ve stejném zvětšení."
"Takže noční záběry. Dej mi k tomu ještě snímky termovize. Porovnej je se záznamem, který tady zrovna máme... a ještě jednou porovnej se snímky... řekněme staršími než tři dny, ale ne víc než měsíc."
Edgar se obrátil na Justina. "Myslíš, že to tak zhruba odpovídá? Kdy byl tvůj táta naposledy venku na výpravě?"
"To už budou tak dva měsíce."
"Tak to je v pořádku, to bude stačit. Takže bychom tam venku měli mít jenom semtam nějaký gejzír a možná nějakého dalšího lovce. Na tak malém prostoru je to sice málo pravděpodobné, ale dejme tomu.
Když si tohle všechno odmyslíme, máme snímek jeho táborového ohně..."
"Má rád pece, ve kterých se dá pálit dřevo," napadlo najednou Justina. "Má tam sice patrně jenom chatrč, ale skoro určitě bude mít nějaký komín."
„A- bingo.“
Dívali se teď přímo dolů na shluk stromů nedaleko východního okraje Isensteinského ledovce. "To je tedy dobře zamaskovaný," prohlásil uznale Edgar. "Mohl bys klidně přeletět přímo nad tím a vůbec by sis toho nejspíš nevšimnul. Teď je ale oheň vychladlý."
"Táta určitě oheň před odchodem uhasil. On je v těchto záležitostech až neskutečně opatrný."
"Takže. Musíme vzít v úvahu čas potřebný k vychladnutí pece. Dejme tomu, že vyrazil tak před pěti hodinami..."
Edgar obrátil oči v sloup a soustředěně přemýšlel. "Když vezmeme v úvahu výměnu palivového článku... skeeter dokáže letět nějakých sto osmdesát kilometrů v hodině... měl by tedy být asi tak — " Při těch slovech zabodnul prst do mapy. "Tady. Plus minus nějakých padesát kilometrů."
Spokojeně se na Justina zašklebil. "Máme ho," řekl a začal rychle nastavovat čím dál větší zvětšení. Geographic sice nebyl v ideálním postavení, ale on dokázal využít jeden z meteorologických satelitů a přepnout jej na optický mód.
Kasandra dělala co mohla, aby co nejlépe vyčistila obraz. Hledali něco, co by se pohybovalo proti bělostnému pozadí... Vletěli mezi hory a potom prolétali nad divokými soutěskami a puklinami Isensteinského ledovce. Justin téměř cítil jaká je tam zima.
A pak ho konečně zahlédli, pohybuji se stín. Označili jej červeným kroužkem a Kasandra začala zaostřovat na označený objekt. Objevilo se před nimi cosi, co silně připomínalo ošklivou garnátí larvu, plazící se v rybníce. Chvilku jej sledovali a v příštím okamžiku už zmizel ze zorného pole. Ale Kasandra už zvětrila jeho stopu, chytila se ho jako klíště a tak byl Cadmann chycen.
Byl to Skeeter II, jehož modrostříbrný trup nyní i sledovali díky mohutnému zvětšovacímu optickému systému. Pohled nesměřoval přímo shora. Sledovali drobnou konstrukci z kovu a plastu, lidský výtvar letící nad zcela neosobní planinou. Uvnitř byly vzorky všemožných rostlin a tři lidské bytosti, které Justin miloval jako nic jiného na světě.
"Bude muset ještě jednou zastavit, aby vyměnil vybitý palivový článek," prohlásil Edgar. Spokojeně si založil ruce za hlavu a pohodlně se zabořil do polstrovaného opěradla. Na jeho kulaté tváři se rozlil široký úsměv sebeuspokojení.
"To mu ovšem nezabere víc jak patnáct minut. Takhle blízko u domova, nejspíš se bude snažit to urychlit. Já bych řekl, že odhadovaný čas přiletu je za tři hodiny."
"Edgare..." Justin se zazubil. "Někdy..." „Já vím," zarazil ho Edgar. "Někdy překvapuju dokonce sám sebe."
"Ještě tři hodiny, než se tady objeví..." Justin rychle mrknul na hodinky. "Rád bych na něj naběhnul s podrobnou zprávou ještě dřív, než mu někdo jiný začne vykládat o tom, co se tady stalo."
Stisknul Edgarovi rameno. "Mockrát díky, Edgare."
"Mám první volbu. Mořskou štiku."
"Tu si zasloužíš."
Justin rychle vyběhnul z komunikační místnosti a přitom se mu hlavou zmáteně honily myšlenky na mořského úhoře.

Kapitola 4

Mount Tushmore

Porovnávat Velké věci s malými

JOHN MILTON, Ztracený ráj (1667)

Východní vítr zcela neočekávaně začal nabírat na síle, profouknul jako nic všechny kožešiny chránící obličej Cadmanna Weylanda a skoro ho zmrazil na kost. Vítr si sem našel cestu přes třista kilometrů dlouhý úsek Isensteinského ledovce, čímž nabíral na rychlosti a pořádně se ochladil. Cadmann se snažil chránit si obličej a proklínal počasí, když se snažil přetáhnout náhradní baterii motoru přes těch několik metrů, které oddělovaly palivové skladiště a Skeeter II.
Mary Ann zůstala raději v kabině a její zachumlaný obličej teď občas zahlédl skrze závany větru nesoucí sněžný poprašek. Počká tam zase až do posledního okamžiku, kdy teprve vyskočí a nabídne jim svou pomoc. Vždycky nesnášela zimu — to jí zůstalo až dodneška, ačkoliv od narození jejich druhého dítěte nabrala nějakých patnáct kilogramů.

To naopak Sylvie tohle přímo zbožňovala. Právě rychlými a veselými pohyby zamykala dvířka palivového skladiště, což byl víceméně kryt z pěnového tvrzeného plastu částečně ukrytý v zemi. "Tak tohle už je poslední!" hulákala, aby překřičela vítr. "Budeme muset zase doplnit zásoby, než se příště vydáme na další výlet!" Potom přeběhla po ledové ploše k němu, aby mu pomohla tlačit.

Když byli asi tak na tři metry od vrtulníku, Mary Ann se vydrápala z kabiny skeeteru a otevřela jim schránku baterie. Sice byla trochu našťavaná, ale pracovala s velkou zručností a dokázala starý palivový článek velikosti kufříku vytáhnout během patnácti vteřin. Nebylo zapotřebí všech tří k uložení a připevnění nového článku na správné místo,

ale ono je vždycky lepší, když jsou připraveny ruce navíc: odpojit vyždímaný palivový článek, odsunout jej stranou, nasadit novou baterii a zapojit kabely, zajistit a uzamknout poklop.

Mary Ann zabouchla poklop, vyrazila ze sebe oblak páry zkondenzovaného dechu a řekla: "Měli bychom odtud co nejrychleji vypadnout."

Vzápětí se naskládali do pilotní kabiny malého vrtulníku. Cadmann se usadil na pilotovo sedadlo napravo, Mary Ann seděla uprostřed. Sylvie nastoupila jako poslední, seděla nejvíc vlevo a zabouchla za sebou dveře. Mary Ann zapnula topení na nejvyšší výkon.

Cadmann sledoval ukazatel větru, aby zjistil, jak to vypadá s poryvy. Nemohl by odstartovat, kdyby se náporu větru stupňovaly. Vichr se neustále opíral do malého vrtulníku, trochu s ním cloumal, ale nebylo to tak hrozné. Přímou před nimi se přes rozlehlou plochu ledovce hnala mračna prachového sněhu a připomínalo jim to smutný zimní balet.

Mary Ann jeho myšlenky přetřela naléhavým "Nemohli bychom už odtud konečně zmizet? Prosim?" Nesnášela ten přízvuk jaký používají malé holčičky, který se jí občas vkradl do řeči, ale až příliš často tomu nedokázala zabránit. Zavřela oči a naklonila se trochu dopředu, aby jí do tváře foukalo více toho příjemně teplého vzduchu. Cadmann zachytil Sylviin pohled. Mrkla na něj a zešířila Mary Ann objala pravou rukou, aby ji trochu víc zahřála. Ačkoliv Mary Ann snášela chladné počasí docela špatně, stávalo se jen výjimečně, že by nechala Cadmanna se Sylvii odletět na tyto výpravy bez ní.

Občas docházelo k tomu, že nedokázala přijmout Sylviino utěšování a jakýkoliv projev laskavosti nebo přízně u ní vyvolal odmítavou reakci. Tohle ovšem nebyla jedna z těch situací. Přitiskly se pořádně k sobě. Sylvie rozevřela teplou příkrývku a přehodila ji přes ně. Zuby jí sice chladem cvakaly, ale přesto dokázala na tváři vykouzlit úsměv.

"Čade?" začala. "Jestli tuhle plechovku nedostaneš brzo do vzduchu, můžeme se domů rovnou vydat pěšky."

Beze slova příkývnul a pořádku ještě se snažil vyčistit rytmus větrných poryvů. Pomocí bezpečnostní linky se propojil na Kasandra a dostal okamžitě aktuální stav počasí v oblasti: žádné známky rychle vanoucích a divokých bouří, kvůli kterým byl někdy přelet Isensteinu tak riskantní. Tohle byl jenom nepříjemný vítr, který se s největší pravděpodobností už nebude zhoršovat. Opatrně nahodil motory a spokojeně sledoval, jak začínají rychle hučet, když se nový palivový článek úspěšně zapojil do práce. Čelní, horní i zadní rotor se začaly postupně roztáčet a zvedaly ze země ještě větší oblaka sněhu. Zapojil rozmrazovače a stěrače čelního skla.

"Tak jo. Zapněte si pás," prohlásil zcela zbytečně. Takřka se zastyděl, že to takhle řekl dospělým ženám. Jenže to už byl prostě takový jeho zvyk, který začal, když se narodilo první ze tří dětí. Děti už teď byly docela velké, ale tenhle reflex v něm prostě zůstal.

Skeeter vyrazil proti vanoucímu větru a začal mírně klouzat po ledu. Potom, s těžkým nosem, se konečně začal odlepovat od země, otočil se o čtvrtinu kruhu, jak se do něj napřel poryv větru a potom vystoupal k obloze.

Mary Ann vysunula opatrně hlavu zpod příkrývky a ulehčeně si oddechla. "Ale tady nahoře je větší zima, jsme v nějakých šesti stech metrech?" pronesla.

"Řekl bych, že máš pravdu," přitakal. Rukama teď už pevně svíral knipl a sledoval kontrolky. Když se dostali do pětiset padesátí, narazili na hradbu mraků, asi patnáct vteřin se takhle motali v jakési mlze a potom ; už vystoupali do relativně klidného prostoru.

Tau Ceti svým světlem přeměňoval peřinu mraku v závěje zlatobílého prachového peří. Vzduch byl jasný a štiplavě ostrý. Na jeho straně okno tak docela netěsnilo a tak se skrze škvíru dral tenký proužek ledového ! arktického vzduchu, štípal jej do kůže a udržoval v plné bdělosti.

Takhle to bylo prima, tohle byl přesně jeden z těch okamžiků, díky nimž všechno to ostatní snažení má nějakou cenu, stojí to prostě za to. Cítil, že také na Sylvii a Mary Ann teď padl jakýsi klid. Tady, když se vznášeli nad pokrývkou mraků, se zdálo, jako kdyby neexistovaly žádné potíže. Tau Ceti IV byl svět plný zázraků, klidná a úrodná země, jež bude živit a opatrovat jejich vnuky stejně vřele, jako sloužila jim. Ve chvílích, jako byla právě tahle, dokázal aspoň na okamžik zapomenout na ostré konflikty uvnitř kolonie i na občasné rozbroje mezi Mary Ann a Sylvii.

Těch naštěstí během posledních let přece jen trochu ubylo. Napadlo ho... doufal... že už snad přežili poslední skutečnou bouři v rámci jejich trojice. V západní historii totiž bylo jen velice málo precedentů pro soužití ve třech.

Na vztazích na planetě Avalon ale stejně nebylo nic standardního. Holá pravda je, že tady v takřka výlučně heterosexuální společnosti je prostě více žen než mužů, ke kterým by se mohly vázat. Taky tady neexistovaly žádné pohlavní choroby. Panovala stoprocentní zaměstnanost. Někdo se o dítě vždycky postará, ať už jsou povaha i zaměstnání matky jakékoliv. Výsledkem toho všeho bylo, že se žádná žena nemusela nijak rozmýšlet kromě toho, kdo by tak mohl být nejzajímavějším otcem. Pro neprovdané ženy jejich postavení neznamenal žádné stigma.

Jenže některé instituce zkrátka umírají pomalu a manželství, dokonce i takové volné jako panovalo tady na Kamelotu, je jednou z nich.

Cadmann a Sylvie byli přátelé, možná zamilovaní, ale nikdy nebyli milenci, když přišel první útok grendela a otrásl jejich dosud poklidnými životy a vyhnal Cadmanna vysoko do hor, do Doupěte. Mary Ann se tam potom vydala za ním a pomáhala mu postavit Pevnost. Byla tedy stejně tak její jako jeho.

Cadmann byl s Mary Ann spojen celé roky než se k nim Sylvie, ovdovělá během Grendelí války, přidala. Po většinu času tohle jejich soužití docela fungovalo. Někdy dokonce přímo skvěle. Někdy to ale skřípalo... většinou to začalo kvůli Mary Ann, která si vzpomněla jak mívala Cadmanna celého jenom pro sebe, ještě tehdy, když o něj nikdo jiný neprojevoval zájem. Nikdo kromě Sylvie, která se ovšem už dávno provdala, ještě v době, kdy monogamie měla nějaký smysl, než grendelové v boji pobili tolik chlapů.

Byli teď zhruba dvě hodiny od Doupěte a na Mary Ann začínalo pořádně sedat spaní. To se jí často stávalo při

leteckých přesunech. Položila si hlavu na Cadmannovo rameno a trochu se zavrtěla, aby si pohodlněji upravila přikrývku. Sylvie se přes ni na něj podívala. Někdy by ho docela zajímalo, co při takovém pohledu asi vidí. Věděl, co vidí on, když se na sebe dívá každé ráno při holení strniště: vysokého šedovlasého cizince, který mu silně připomínal vlastního dědečka... anebo Manuela Osvoboditele anebo kteroukoliv z Cabellových mužských postav, které byly vždycky tak překvapeny zjištěním, že už pořádně zestárlý. Pořád byl ještě silný a nenechal se ohnout, ale vlasy na spáncích už pomalu začaly ustupovat. Počasí i zub času mu ve tváři vyryly hluboké brázdy.

Bože? Jak je to možné, kam se ty roky tak rychle poděly? Kdy se naposledy probudil, aniž by si jeho záda bolestivě stěžovala? Bylo mu... rychle začal počítat. Už třiašedesát pozemských let? Nemohl se prakticky nijak bránit před skutečností, že se ho jeho tělo snaží posupně zradit a nechat na holičkách. No, stimulace růstovými hormony a cvičení a přísný stravovací režim, to všechno mělo zásluhu na tom, že jeho strojovna ještě pracovala lépe, než si patrně zasloužila. Ale bolesti a únava naplno prožitého života se na něj definitivně nalepily. Věděl o každém zranění kulkou, měl na sobě jizvu po bajonetu... zatraceně, dokonce i kousnutí od krokodýla.

To všechno ovšem byla téměř neškodná zranění ve srovnání s tím, co si protřpěl během Grendelí války. Rozdrcené kosti. Nově narostlá noha. Bledá a ošklivá jizva, kterou na něm zanechaly drsné grendelí zuby. A hlavně vzpomínky, kterých se už nikdy nedokáže zcela zbavit.

A vlastně je to možná lepší, že mu nezmizí. Grendelové jsou sice pryč, ale na světě je spousta dalších nebezpečí. "Dobrý výlet," prohlásila najednou Sylvie. Vždycky dokázala vytušit, jakou má právě náladu. Bylo jí teď sedmačtyřicet a pořád byla krásná, ačkoliv jí každodenní vystavování slunečním paprskům docela zdrsnilo kůži. Také maska mládí už pomalu začala mizet, ale v jejím případě to nebyla žádná tragédie. Můžete se snažit zakrývat své myšlenky a pocity jak chcete pečlivě, po čase se stejně vaše pravá povaha vynoří na povrchu, na odiv světa. Sylvie ukrývala milující srdce v živé, energii nabitě tělesné schránce. Byla o něco menší než Mary Ann, ale zase trochu silnější. Porodila svému bývalému manželovi jedno dítě, Justina, a potom ještě jedno Cadmannovi, ale pořád měla dokonalou postavu.

Mary Ann byla jeho Manželkou číslo jedna — a taky si tenhle odstup vychutnávala. Potřebovala ho. V tomhle životě totiž už pro Mary Ann nezbývalo mnoho radostí a úkolů, než být ženou Cadmanna Weylanda. Sylvie byla pořád ještě velice schopnou vědkyní; Mary Ann měla v mozku ledové krystalky. Někdy se jí podařilo si na něco vzpomenout, občas se objevil záblesk geniality, ale mnohdy byla ráda, když si vůbec dokázala vzpomenout na rozdíl mezi stádiem gametofytu a sporofytu u kapradin. Kdysi dávno bývala skvělou agronomkou, ale Hibernační nestabilita... Pro Mary Ann byly tyto vzpomínky na to, kým kdysi bývala, právě tím nejhorším.

Byla ale pořád důležitá jako Manželka číslo jedna Cadmanna Weylanda a jako matka silných a soběstačných dětí. Rodím dobré děti, říkala si a stejně jako u Carolyn McAndrewsové všichni věděli, že je to opravdu tak. Během těch mnoha let už i tohle bylo docela hodně. Muselo to stačit.

Domov, napadlo najednou Cadmanna, když si vzpomněl na Sylviin pokus začít rozhovor. "Myslím, že bych docela rád vyboural východní zeď, chtěl bych to ještě trochu rozšířit."

"Víš Bůh, že máš moje svolení."

Dívala se ven oknem na jasnou oblohu, která je obklopovala, a pak pozorovala mračna pod nimi. "Tady nahoře je takový úžasný klid."

"Tyhle výpravy čas od času potřebuju. Abych vůbec vydržel se svými dámami."

Natáhla paži přes schoulenou postavu spící Mary Ann a pevně Cadmannovi stiskla rameno. Tolik toho zůstávalo nevyřešeno. Protože toho bylo spoustu, co nikdy nemohli říct nahlas.

Ted' ovšem hrozilo, že by se Cadmannovy myšlenky mohly rozeběhnout nevhodným směrem, takže se rychle zase plně soustředil na pilotování vrtulníku. Přímě před nimi se teď tyčila ostře zaříznutá hrana šikmé stěny: Clayův předěl, seismická odchylka v Isensteinském ledovci dlouhá plných stotřicet kilometrů. Zašklebil se, protože už se těšil na to, co bude následovat.

Když se Skeeter zhoupl nad touhle obrovskou plochou ledu a kamení, Sylvie se začala pobaveně culit. Potom oba najednou začali hlasitě povykovat. Mary Ann se okamžitě probudila a usmívala se. Odvrácená strana Předělu byla vysekána — pomocí nějakého neidentifikovaného tepelného nástroje — do podoby místního Mount Rushmore.

Celému světu se tady v plné kráse předváděla čtveřice zcela nepochybně lidských pozadí, z nichž každé měřilo na výšku dobrých šedesát metrů. Duo se vyznačovalo mimořádnou přesností veškerých anatomických detailů. Mount Tushmore, jak tomu teď všichni přezdívali, byl tak obrovský, že se na něj člověk musel dívat ze vzdálenosti alespoň jednoho kilometru, aby si skutečně mohl tu nádheru vychutnat naplno.

Jako první si ho všimnul Geographic. Všeobecné veselí a neochotný obdiv byly ale vyváženy obezřetností a výstražně zdviženými prsty. Jak mohli tohle dokázat? A kdo vlastně? No, byli to samozřejmě Veselí darebáci, to bylo každému jasné, ale kdo to vlastně je? Cadmann se domníval, že Justin a Jessika to vědí; jeden z nich možná dokonce je jedním z nich. Bylo ale zcela nemožné, aby se práce na vyřezávání Mount Tushmoru obešly bez vážného nebezpečí a dokonce ohrožení života. Ale možná právě tohle nebezpečí jen zvyšovalo jejich požitek z práce.

"Kdybychom tak věděli..." řekl nakonec, když se vznášel zhruba ve výšce řítního otvoru u druhé zadnice zleva. Těsně pod pravou půlkou byl povrch ledové plastiky narušen plochou vyvýšeninou, tvarem připomínající okvětní plátek. "... jestli tohle je jenom nějaká nepravdivost ve skále nebo mateřské znamínko, mohli bychom podle toho třeba usoudit, či zadek to může být..."

"Ale," zalykala se Sylvie smíchy, "... a to je veliké ale... by nám to stejně neumožnilo s jistotou říct, jestli majitel řečeného znamínka byl zároveň také mezi autory téhle nezapomenutelné plastiky."

"Jak pravdivé," souhlasil Cadmann. "To by bylo těm darebákům podobné, zobrazit tady zadek někoho naprosto jiného jenom proto, aby... nás svedli ze stopy. To je určitě ono."

"Ehm."

Navedl Skeeter stranou a širokým obloukem se opět vrátil na severní kurs. Namířil na Mary Ann svým ukazováčkem, palec vystrčený, a Mary Ann řekla: "Strašně mě mrzí, že už se vracíme."

Když byli přibližně ve vzdálenosti osmdesáti kilometrů od Doupěte, zapojil Cadmann svou radiostanici. Okamžitě se ozval dobře známý hlas Kasandry, který pravil: "Máte sedmáct došlých vzkazů, které čekají jenom na vás, plukovníku."

Zoufale vzdychnul. "Je některý z nich naléhavý?" "V případě naléhavého pohotovostního vzkazu bych se s vámi spojila okamžitě, navzdory vaší žádosti o soukromí," škádčila ho. "Máte několik prioritních depeší, ale naléhavá není žádná."

"Hmm... tak to roztříd' a začni mi je přehrávat."

Ozvalo se pípnutí a než vůbec stihla Kasandra začít vysílat starý vzkaz, bylo vysílání přerušeno praskáním ve sluchátkách. "Táti! Slyšíš mě?"

"Jasně. Co je, Justine?"

"Jsem rád, že jsem tě takhle chytil ještě vysílačkou."

"Nějaké potíže?"

"Měli jsme tady takové drobné vzrušení, zatímco jsi byl pryč."

"Co to bylo?"

"To by bylo na delší vyprávění. Co kdybys letěl rovnou k Vodní laboratoři, táto — a ještě mi něco slib, ano?"

"A co jako?"

"Že se pokusíš být rozumný a udržet otevřenou mysl."

"Chceš tím snad naznačit, že mi tahle činnost dělá nějaké potíže?"

"První vydání Oxfordsko — avalonského slovníku. Sloveso. 'Weylandizovat'. Definice: být zkostnatělý a nepružný."

"Ty vtipálku. Nechceš mi alespoň nějak napovědět?"

"Myslím, že ani ne. Vždyť se uvidíme tak za dvacet minut. A prvořadým úkolem bude zůstat otevřený všem názorům, pamatuješ?"

"Už to mám zapsané v notýsku."

Cadmann potom na okamžik opět odpojil vysílačku. Mary Ann se zatřásla a probudila se. "Co to bylo?"

"Náš nejstarší chlapec. Má pro mě nějaké překvapení. Ve Vodní laboratoři..." Palec držel nehybně ve vzduchu nad ovládacím panelem. Kdyby stisknul tlačítko ještě jednou, Kasandra by se zase ohlásila a se vši pravděpodobností by mu řekla víc o tom překvapení, o kterém by se tak rád něco dozvěděl.

Raději ne, nechám si to ještě chvíli jako tajemství, pomyslel si.

Tak dobře Justine, chlapče můj. Nechám se napínat.

Když začali pomalý sestup směrem k budově Vodní laboratoře, přistávací plocha pro Skeetery byla prázdná. Kolem betonové plochy už se mezitím shromáždil menší hlouček a další skupina zvědavců byla namáčkána kolem jedné z delfiních nádrží. Delfini... ? Že by už konečně Quanda s Kroutilem zplodili stvoření se dvěma hrby nebo cože to vlastně delfini dělají? Jenže to by nebyl přednostní hovor...

Na okamžik ještě držel vrtulník nehybně ve vzduchu, dokud se lidé ještě trochu nevzdálili od přistávacího kříže. Na Avalonu sice zatím došlo jenom k jediné nehodě Skeeteru, ale i tak to bylo dost. Stačil náhlý poryv větru a paže Harryho Siepa se rázem válela v prachu. Hany měl ovšem ještě kliku. Mohla to taky klidně být jeho hlava a hlava se přece jen mnohem hůř přisívá zpátky.

Za chvíli už se mohl spustit dolů perfektním přistáním. Mary Ann odhodila stranou teplou přikrývku a protahovala se jako velká kulatoučká světlá kočka, zatímco rotory už snižovaly otáčky. Ještě než stihl Cadmann otevřít dveře, objevila se u nich Jessika, celá zářící a rozjásaná, otevřela kabinu a hlasitě ho políbila na uvítanou.

Když ji viděl, nedokázal potlačit vzdech. Zdědila po matce veškerou její krásu a navíc neměla v mozku ledové krystalky. "Tatí," zašeptala mu do ucha, jako když si dva milenci špitají tajnosti, "máme tady něco vážně zajímavého."

Vystoupil tedy z kabiny Skeeteru a byl okamžitě zavalen uvítáními a poznámkami ostatních lidí, postávajících kolem. Trochu neohrabaně jim zamával na pozdrav. Stejně jako vždycky i tentokrát měl pocit, jako kdyby tady ten hlouček na cosi čekal. Někaké prohlášení, nebo alespoň nějakou jeho reakci. Viseli na jeho slovech, jako kdyby jeho mínění znamenalo víc než všechny jejich názory dohromady. Právě tohle se spolu s dalšími věcmi podílelo na tom, že měl čas od času naléhavou potřebu někam utéct, zmizet na jih na lov nebo jet rybařit nebo sbírat vzorky rostlin. Na těchto výpravách zásadně vypínal svůj hlásič polohy. Zakázal jakékoliv pokusy o rádiové spojení s ním, s výjimkou opravdu závažných potíží či pohotovosti. Zack tohle 'zkusil' přesně jednou. Od té doby už to nikdo nezkoušel.

Cadmann pomohl Mary Ann vystoupit a potom se okamžitě otočil zpátky k Jessice, aby ji mohl pořádně obejmout. Občas měl totiž takové podezření, že mezi matkou a dcerou se odehrávala jakási tajná komunikace, ze které on byl naprosto vyloučen, nějaké temné a důvěrné ženské porozumění.

V tuhle chvíli byla Jessika celá natěšená, zářila nedočkavostí nad svým dosud nevyjeveným tajemstvím. Objala Sylvii, aby oběma matkám věnovala stejnou pozornost, a potom hned chytila Cadmanna za ruku. Vzápětí je bez dalšího vysvětlování odvedla rovnou do budovy Vodní laboratoře.

Justin jim přišel otevřít dveře.

Cadmann vstoupil do místnosti a okamžitě stanul bez dechu.

"Panebože..." začal. Doslova ho to zmrazilo, cítil jak mu mráz běhá po zádech a klesá až po paty. Ten tvor mu tolik připomínal murěnu, v mnoha ohledech... ale byl o pořádný kus větší. "Tohle jste dokázali vytáhnout z Hlubiny?"

"Kdepak, málem jsme ji vytáhli přímo z tvého obýváku, táto," hlásila Jessika. Justin mu v rychlosti převyprávěl dobrodružství, které včera zažili. Cadmann se nejprve upřeně zadíval na Sylvii a potom zas na Mary Ann. Rychle se jim

omluvil a vyrazil ven, kde se prodral skrze hlouček čumilů až k nádrži. Potřeboval to zvíře vidět na vlastní oči. Nádrž byla ohraničena velkou nafouknutou žlutou bublinou, která kryla i vršek. Na vnitřní straně bylo několik mokřých olejovitých fleků, které jasně naznačovaly, že se úhoř pokusil o útěk. Ten si už zase brázdil vodu v tanku, energicky rejdlil ze strany na stranu, pořád obkružoval obvod bazénku a vydával spoustu energie. Justin s Jessikou se za chvíli vynořili za ním.

"Žere?"

"Jasně, že jo. Všechno co plave. Delfini se s ním podělili o oběd."

"Už se na to díval Velký Chaka?"

"Dnes večer sem přiletí z pobřeží," hlásila Jessika. "Zatím Malý Chaka nechal běžet simulaci."

Vtom přímo za ním promluvil sám Malý Chaka.

Hlas měl hluboký a pořádně znělý a trochu ho překvapil, protože přicházel maličko seshora. Jen dva lidé na celé planetě byli větší než Cadmann. "To zvíře žilo dole v Hlubinách," vysvětloval Chaka, "a teď se vydalo proti proudu řeky, aby tam nakladlo vajíčka."

"Takže žere ryby. Žere taky suchozemská zvířata?"

"Jedině kdyby je dokázala polknout celé naráz. Není stavěná tak, aby si dokázala ukusovat sousta. Ale myslím, že teď už ji vidíme na konci životního cyklu. Tohle už je starý jedinec. To, co bych podle funkce a vzhledu označil za játra, pracuje už jenom na padesát procent. Myslím, že do roka zemře. Ale na to se ještě samozřejmě budu muset zeptat otce."

"Myslíš, že někdy v průběhu života mohla mít nohy?"

"To je zajímavá myšlenka, ale podle Kasandry to není možné. Vajíčka už jsou skoro dozrálá..."

"Vajíčka?"

"Ano, máme nějaké vzorky. Tam nahoře v jezeře vypustila tisíce drobných hadovitých tvorečků, kteří vypadají přesně jako její zmenšeniny. Po nohách nejsou žádné známky. Myslím, že Úhoří matka je převážně vodní živočich a mimo vodu dokáže přežít jen tak dlouho, aby se dostala proti proudu. A rozhodně dává přednost slané mořské vodě před říční. Žádné známky žláznatých vaků s rychlostí nebo něčeho podobného. Tohle je docela standardní živočich. Žádná velká překvapení."

Cadmann vnímal Chakův hlas, jako kdyby k němu doléhal ze dna nějakého obřího barelu na vodu. Najednou se přes něj převalila mohutná vlna únavy, horká a nenasytná, takže mu nohy připadaly jako dva kusy olova. Před očima se mu zatáhla rozmazaná clona a zvíře jako kdyby se mu najednou začalo přímo před očima proměňovat. Narostly mu nohy a ocas se oploštil. Vynořilo se z nádrže a z mohutných ostrých zubů mu kapala krev, potom zuřivě chňaplo sotva pár centimetrů od jeho nohy a —

Zatřepal hlavou a všechno bylo rázem zase tak, jak má být. Dokonale mírumilovný úhoř se tu navztekaně plácal v malé nádrži. Bezpečný. Polapený.

Šplouch, šplouch.

"Tak proč se tedy vrátila?"

"Aby se tu rozmnožila," odpověděl někdo z hloučku.

"Plukovník Weyland měl spíš na mysli proč právě teď?" poznamenal mírně Chaka. „A to my zatím nevíme."

Cadmann se otočil a upřeně se zadíval směrem k severu, kde ležel kontinent.

"Táto, budeme se tam muset vypravit," naléhala na něj Jessika.

Přítakal. Bylo jasné, že úhoř tuhle dlouho se táhnoucí debatu znovu nastartuje v plné síle. Bylo už načase vyslat na kontinent plnohodnotnou průzkumnou expedici, ale to už měli vlastně udělat před lety. Vždycky si byl dobře vědom toho, že se tam jednoho dne musí vydat.

Jednoho dne. Jenže jemu se do toho vůbec nechtělo. Po Grendelí válce se domníval, že by to chtěl udělat, a dokonce se vydal na dvě kratší výpravy do nitra kontinentu, ta druhá ovšem byla kratší než předchozí. S pomocí nově vyvinuté grendelí pušky dokázal ulovit grendela a nechal se vedle svojí trofeje vyfotit.

Pak se ale cosi hluboko uvnitř něj změnilo, ani přesně nevěděl kdy nebo co to je.

Jestliže ještě zbývalo něco, co by potřeboval sám sobě dokazovat, pak to dokáže udělat tady, na tomhle ostrově. A jestli se vynoří ještě něco, co by se potřeboval dozvědět o grendelech, pak už nechá někoho jiného, aby mu to zjistil.

Žil s příšernými krvavými sny, ve kterých veškeré jejich snažení nebylo naprosto k ničemu. V jeho spící mysli se draví démoni převálili přes kolonii jako krvavý příboj, zabili tam všechno a všechny. Pár tuctů přeživších, kteří se tísnili na palubě Geographicu, mohlo jenom poslouchat skřeky obránců a sledovat krev, ale nemohli přistát na zemi. Nikdy už se nemohli vrátit dolů. A museli tam tedy zůstat dokud jim pomalu nadošly potraviny... a voda... a kyslík.

Když se probudil, musel vždycky zaplašit vzpomínku na tenhle sen. Nechtěl raději vědět, jak těsně jeho duševní zdraví visí na vlásce. A když pomyslel na to, že by se ještě mohl vydat na kontinent, napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby na něj znovu zaútočil další grendel. Zajímalo ho, jestli by to dokázal unést. Jestli by vydržel jeho zdravý rozum.

Ale raději to nechtěl nikdy zjistit.

"... Zack," povídal Justin a probudil ho tak z jeho zamyšlení.

"Zack?"

"Chce ji zabít. A vajíčka taky."

Pocítil chvilkové nutkání, vycházející odkudsi z jeho nitra či pudů, s ním souhlasit, ale vzápětí se ozval silným hlasem rozum. "Pokud to není nebezpečné zvíře, tohle rozhodnutí nezáleží na něm," prohlásil Cadmann. Ukázal na kryt přehozený přes nádrž. "To byl váš nápad?"

Jessika se tvářila ostýchavě. "Zack přes ni nařídil přehodit síť."

"Dobře."

Zaváhala. "Jenže my jsme ji tam nedali, dokud se nám úhoř nepokusil upláchnout. Museli jsme na něj naběhnout tři s tyčemi a ještě nám dalo spoustu práce ho udržet v nádrži. Pak jsme přehodili kryt."

"Takže ne potom, co vám to řekl Zack?"

"Ne, pane."

"On měl plné právo i autoritu vám to nařídít. Nebo o tom snad pochybuješ?"

"Ne, táti, jenom se zdálo —"

Cadmenn zavrtěl nesouhlasně hlavou. "Jessiko, o tomhle už jsme přece spolu mluvili. Zack je Guvernér a Předseda rady, takže jeho rozkazy neobcházíme jen tak pro nic za nic."

"Ty ano. Ty ses vzbouřil —"

"Přesně tak," souhlasil Cadmann. "Já se vzbouřil. Jenže některé věci jsou skutečně důležité a je pro ně zapotřebí klidně i odmítnout poslušnost. Ale nemůžeš to zlehčovat! Předpokládám, že vašim výzkumníkům ten kryt připadal nepohodlný —"

Dívala se upřeně do země.

"Takže jste ignorovali oprávněný rozkaz jen proto, že byl nepohodlný. Musím k tomu něco dodávat?"

"Ne, pane. Jenže on ho chtěl taky zabít! A my jsme ho přitom našli nahoře u Doupěte, ne tady dole!"

"A taky jste v Doupěti měli, ty a tvůj bratr, plné právo udělat to, co jste považovali za správné," prohlásil Cadmann opatrně. "Ale ne tady."

"Určitě dojde na hlasování," pokračovala Jessika. "Můžeme se na tebe spolehnout?"

"Pokud jde o to, jestli ho máme nechat naživu? To rozhodně." Na okamžik se zamyslel. "Jenže to není všechno, o čem se bude na setkání hlasovat. Další otázkou bude zcela logicky nějaké rozhodnutí ohledně kontinentu, to určitě víte. Ta naše velká expedice. Ne jenom rychlé krátké výpravy na uvedení Grendelích skautů do plného členství, ale skutečná průzkumná expedice..."

"Ano," souhlasil Justin. "Joe Sikes si o tom myslí totéž. Něco podivného se prý děje s důlními roboty."

Cadmannovi se na Justinově tónu něco nelíbilo, takže se zachmuřil. "Ale?"

"Nevím. Joe si myslí, že v tom mají prsty Synové hvězd. Ale není to pravda, je to prostě další Avalonské překvapení."

Cadmann souhlasně přikývnul. "A na Kamelot se vrací původní ekosystém. Vít vane od severu, alespoň část roku."

Jen Bůh ví, co nám sem může přinést. Musíme vědět, co dalšího se nám tady může objevit."

"Vracející se avalonští holubi," nadhodil Justin. Jessika se zatvářila dotčeně. "Auž tady nejsou žádní grendelové, kteří by je požrali. Takže budeme nejspíš až po uši vězet v nějaké nepřijemnosti."

"Ale celých dvacet let jsme tady měli klid," řekla Jessika.

"Taky jsme tady za celých dvacet let neviděli žádného úhoře," připomněl jí Justin.

Cadmann se zamračil. "To je velice dobrá poznámka. A ekologie se skutečně vrací do původního stavu. Ne jenom úhoři. Proč právě teď?" Odevzdaně pokýval

142 NIVEN, POURNELLE & BARNES

hlavou. "Ano, budeme muset... vyslat nějakou expedici."

"Můžeme ji naplánovat na naší příští výpravě s Grendelími skauty," nabídl se Justin.

"Bezpečnost —"

Justin se zazubil. "To dokážeme vymyslet, táto. Dokážeme to celé připravit. Jenom jsme prostě chtěli vědět, že až dojde na nože, budeš stát na naší straně."

Cadmann zaváhal.

"Nebo alespoň nebudeš proti nám," dodala rychle Jessika.

Cadmann uvažoval nad slovy obou. Ten strach byl prostě hluboko v něm, ksakru, ne v nich. Bylo by strašné, kdyby měli svým dětem odkázat strach. A... je to koneckonců jejich svět, čím dál tím víc patří právě jim. Oni se nechtěli narodit právě tady.

Cadmann se často ptal sám sebe, co si jejich děti — Synové hvězd — o tom myslí. Vadilo jim, že se narodily tady, nebo odmítaly dědictví Země? Země, sluneční soustava, přelidněná, hemžící se lidmi — as přelidněním se množila pravidla, pravidla a zase pravidla... Vydal se sem, aby uniknul před těmi všudypřítomnými pravidly. A teď tady oni sami mají spousty pravidel, protože se nemohou spolehnout na vlastní poškozené mozky.

A tenhle svět patří jim, ne nám.

"Otevřená mysl," připomněl sám sobě. "Už jsem stejně rozhodnutý. Je to tak, Justine?"

Kapitola 5

Moderní Prométheus

Bůh žehnej králi, tím myslím strážce Víry; Bůh žehnej — to nikdy neuškodí — i uchazeči;

Však kdo je král a kdo zatím jen uchazeč, Bůh žehnej nám všem — ale to už je věc jiná.

JOHN BYRON, 'Důstojníkovi armády' Básně (1894—1912)

Když Cadmann konečně vešel do městského sálu, byla už debata v plném proudu. Celá místnost byla prosycena vůněmi, které vydávala společná večeře: skopové a krocani, pečivo, salát z hořčice a pražená kukuřice přinesené předtím rovnou z pole. Panoval tu rodinný chaos plný smíchu, povykování a postrkování. Tři stovky — takřka všichni Synové Země, většina Synů hvězd, všichni Grendelí skauti, hodně dětí. Byly tu stoly a židle pro více než sedm set lidí, což bylo připomínkou původně očekávané populace, ještě předtím, než je grendelové málem vyhladili.

Stoly byly pod zvlněnou střechou seskládány do kruhových řad jako v amfiteátru, takže uprostřed kruhu vzniklo místo pro vyvýšené jeviště. A právě na tomto jevišti teď stál vysoký, statný mladý muž se zlatými vlasy na jakémsi pódiu a upoutával jejich pozornost svými slovy i postojem a celou svou přítomností. Hlas měl jako mistrovský řečník. Každé slovo z jeho úzkých a smyslných rtů bylo přiléhavé a břítké jako žiletka. Byl přibližně stejně vysoký jako Cadmann a měl pěkně vypracovanou svalnatou postavu. Na ramena mu splývaly prameny vlasů barvy lnu. Oči měl překrásně modrozelené a jejich intenzivní pohled doslova elektrizoval. Tau Ceti jeho obočí vypálil do takové světlosti, že bylo takřka bílé.

Tváře onoho mladíka byly fešácky oholené, každý jeho pohyb byl předem pečlivě promyšlen tak, aby zdůrazňoval nejvýznamnější body jeho proslovu. Téměř každá věta byla zakončena pochvalnými výkřiky z řad kontingentu Vrcholu příboje, který sem vyrazil na pravidelnou týdenní debatu.

Aaron Tragon. Samozřejmě Syn hvězd.

Cadmann jen roztržitě poslouchal jeho řeč, zatímco hledal svoje místo, které pro něj držel Carlos s Angelikou, tmavou chirurgickou, která byla nejnovější Carlosovou společnicí.

"— dámy přítomné zde v publiku budou jistě souhlasit, že většina mužů má automaticky tendenci sestavovat žebříček moci se vzestupnou tendencí od žen přes muže až kBohu Všemohoucímu. Tohle byl rozhodně přístup v 19. století nejvíce rozšířený —"

Cadmann se tiše usadil na židli hned vedle Carlose a poplácal ho po rameni. „Jíola, Carlosi.“

"Holá."

"Ahoj táto."

Cadmann se přátelsky usmál na svého mladšího syna. "Ho. Copak tě sem vytáhlo až z těch tvých dolů?"

Mickey jen pokrčil rameny a podíval se na Mary Ann, ale neřekl ani slovo, což pro něj bylo naprosto typické. Mluvil je zřídka kdy a když už na to došlo, poslouchal ho jen málokdo. Mickey byl sice dost chytrý, ale nějak se nenaučil s lidmi komunikovat.

Cadmann ještě vstal, aby objal Mary Ann a zběžně políbil Sylvii. "Jak probíhá debata?"

"Stevens má potíže."

"Už se Aaron dostal až k refutatu?"

"To už má za sebou. Teď je u digressie a mám takové podezření, že jeho peroratio bude pěkně ostré."

"Líbí se mi ten námět —"

I bez pomoci elektronického zesílení teď hlas Aarona Tragona nabral na hlasitosti, aby je všechny pohltil. "—

Shelleyin 'Moderní Prométheus' nechtěl ukrást oheň ze vzdáleného Olympu, ale oheň Ženy. Ajak přirozené, že se jí muži, čtoucí Frankenstein, nechali znást a věřili, že kniha pojednává o pokusu Muže sebrat božská privilegia."

Aaron se naklonil kupředu nad svým řečnickým pultíkem a dlaní přitom udeřil do dřevěné desky. "Jenže jí v žilách kolovala krev její matky! Mary Wollstonecraft, první feministka a autorka knihy O právech ženy, se usmívala na svou dceru. Atak když Mary Wollstonecraft Shelley psala o monstózní povaze muže, o jeho egu, jeho snaze poskládat z kusů mrtvého a rozkládajícího se masa napodobeninu života, vlastně tím chtěla vyobrazit strach Muže z tvůrčí síly Ženy. Jeho zranitelnost vůči tomuto strachu zavedla příčinu k pokusu zcela se bez ní obejít."

Vtom udělal dramatickou pomlku. "Cožpak strach mužů z žen nezpůsobil, že tak dlouho zůstávaly pouhými občany druhé kategorie? Odpírali jim vzdělání, skutečné právo na spravedlnost, právo hlasovat, znalosti sebeobrany, aby tak v podstatě zůstaly jejich majetkem?"

Cadmann si pro sebe tiše zakvokál a potom se rozhlédl kolem po místnosti, přičemž se pokoušel najít Zackovu dceru Ruth. Chvilku mu to trvalo, ale nakonec ji zahlédl. Seděla vedle Ráchel nakloněna kupředu a opírala se o svá buclatá předloktí, hnědé vlasy měla vyčesané z čela dozadu a naslouchala pozorně, jako kdyby hltala každé slovo. Byla tak uchvácená, zaujatá a plná obdivu, až to bolelo se na ni dívat. Kdyby dívka nebylo už sedmnáct let, nazval by to tím nejhorším případem dětské lásky, jaký kdy viděl. Takhle bylo její pobláznění jedním z nejprofláknutějších veřejných tajemství celé kolonie. Ve srovnání s tím...

Po očku se opatrně podíval na Mary Ann. Ta seděla pohodlně opřena dozadu, jako kdyby se snažila co nejvíc odtáhnout od řečníka Aarona Tragona. Ústa měla pevně sevřená do úzké, nesouhlasné čárky. Pokyvovala si hlavou, jako kdyby byla pohroužena do jakéhosi vlastního vnitřního monologu.

No tak měla Mary Ann s Aaronem trochu problémy. Někdo takový se prostě zákonitě musel najít. Ovšem kromě Mary Ann se zdálo, že toho mladíka všichni

takřka slepě zbožňují... ale když to tak vezme, Joe a Edgar Sikesovi také nejsou z Aarona bůhvíjak odvázaní. A možná ještě Linda... Ale byl by to určitě hodně krátký seznam.

Aaron Tragon byl výjimečný chlapec. Vynikal takřka ve všem, co dělal. Dle Cadmannova mínění to byla přehnaná kompenzace, pozitivní vedlejší efekt Komplexu dětí ze zkumavky, jenž Aarona Tragona postihl.

Zkumavkové děti bylo vlastně sedmnáct embryí kompletně vytvořených in vitro, která byla aktivována hned po skončení Grendelí války a odebrána o devět měsíců později. Mezitím se ovšem docela jasně ukázalo, že úroveň plodnosti mezi přeživšími ženami je dostatečná na doplnění stavu kolonie, a in vitro projekt byl zastaven. Takže teď na palubě Geographicu zůstávaly stovky embryí. Aaron Tragon byl jedním z vůbec prvních. Derik, velký chlapík s rudými vlasy, a Trish, nádherná černošská kulturistka, a Malý Chaka, který byl možná vůbec nejsilnějším člověkem na planetě, ti všichni byli mezi prvními deseti. Tvořili Aaronovi takřka neustále společnost a snad jedině o Malém Chakovi by se dalo říct, že není pouhým nohsledem.

Zdálo se, že ti tři jako kdyby společně znali nějaký vtíp o kolonii a odmítali se o něj podělit.

Byli skutečnými dětmi kolonie, nebyli příbuzní se žádným účastníkem expedice, na jejich výchově se podíleli všichni. S výraznou výjimkou Malého Chaky žádný z nich nijak zvlášť nepřilnul k někomu jinému. Mary Ann tohle už od počátku

považovala za hrozný nápad. Domnívala se, že by měli být adoptováni do normálních rodin, ale s tímto názorem se svěřila pouze doma Cadmannovi.

Ted' to vypadá, že tenhle způsob může docela dobře fungovat. Vypadají jako dobré, ba přímo nadprůměrné děti. Pracují tvrdě. Když už jsem tak u toho, Aaron vlastně několik let bydlel s Joe Sikesem, když mu bylo snad deset nebo dvanáct, dokud Edgara nepotkala ona nehoda...

" — a přestože jsem muž, nerad bych z těchto nároků jakkoliv profitoval. Jelikož jsem muž 22. století, ve kterém jsme už mohli doufat, že žena bude konečně uvolněna ze svých biologických vazeb, možná bych mohl mít ještě jiný záměr.

Protože není právě ona urputná snaha 'osvobodit' ženu z jejího biologického 'zotročení' vlastně také pokusem zmenšit její důležitost? Ukrást její oheň? Nejsme my v tom případě potomky Prométheovými? Co se s námi stane, jestliže bude rozdíl setřen až na pouhé drobnosti, jediné podle právních termínů? To nedokážu říct. Jenom vám nabízím svou interpretaci literárního pentimenta. Co se týče ostatního, věřím, že mozky daleko chytřejší než ten můj ještě prověří, zda by se v díle nedaly najít nějaké další pravdy."

Aaron Tragon se hluboce uklonil Stevensovi, svému soupeři. Stevens byl hubený, vědecký typ a měl na starosti řízení důlních operací na východ od kolonie, kde většinu svého času trávil i Cadmannův syn Mickey. Jejich pozice v této debatě byly určeny losem. Podle divokého nadšeného aplausu bylo Cadmannovi jasné, že se právě odehrála Stevensova literární poprava.

Mezitím už po sále začal přecházet personál starající se o stravování, přijímal jejich objednávky a roznášel večeři.

Cadmann se s úlevou a uvolněně pustil do

jídla a vychutnával oduševnělou debatu, která se kolem rozproudila.

Carlos jen zavrtěl hlavou. "Co si myslíš ty, Cadmanne?"

JPrankenstein coby kryptofeministický traktát? Rozhodně ne záměrně. Nikdo nenapiše takhle dobré pojednání... prakticky nesmrtelné dílo. Jak se držel Stevens?"

"Jeho exordium bylo dost patetické. Narratio bylo sotva postačující a při refutatu ho už obecnstvo vybučelo z pódia. Jinak to ale bylo dobré."

Cadmann si povšimnul, že kolem nich se ženské hlasy začínají nenápadně zesilovat tak, že brzy byly slyšet více než mužské. Když Tragon odešel z jeviště, šel si sednout k Jessice. Potom se objali a lačně se políbili.

Je to hezký pár, jdou pěkně k sobě, pomyslel si Cadmann. Aaron Tragon byl svalnatý, mužný a pronikavě inteligentní, jeho přítomnost dokázala ostatní doslova zmagnetizovat. To bude můj nástupce. Že by také Zackův? Aby se tak ukončilo tohle nesmyslné oddělení administrativy a bezpečnosti?

V každém kmeni existuje nějaká Alfa. Kdysi bylo období, kdy se Cadmann domníval, že by jeho dědicem mohl být Mickey. Často se teď ptal sám sebe, jestli na svého syna nekladl příliš velké nároky, jestli na něj příliš netlačil. Ale ať už to bylo čímkoliv, Mickeyho vůdčí pozice nijak nelákala.

Potom spolu na čas chodili Aaron Tragon a Linda. Byla by to dobrá kombinace, ale pak se cosi stalo a Linda se rozhodla spojit svůj život s Joe Sikesem. Byl to nepravděpodobný vztah a Cadmann mu vlastně moc dobře nerozuměl. Joe Sikes byl milencem Mary Ann ještě předtím, než zaútočili grendelové, než se Mary Ann rozhodla opustit kolonii a přestěhovat se do Doupěte, aby tam Cadmanna vyrvala z jeho alkoholického zoufalství. Potom se dlouho nic nedělo — a najednou spolu chodili Joe Sikes a dcera Mary Ann... a nejenom, že spolu chodili, dokonce uzavřeli monogamní svazek.

Ruth Moskowitsová udělala několik kroků směrem k Aaronovi, ale pak se zase vrátila. Měla ve tváři přesně onen zaražený výraz, jaký očekával. To je dobrý sport Hele, jestli se mu líbí Jessika, v pořádku. Prsty její ruky ovšem bolestně vykrúžovaly ve vlasech těsně utažené smyčky a kroužky. Pravděpodobně si několik pramenů vytrhne. Ráchel ji opatrně objala kolem ramen a přitiskla dceru k sobě. A to je další situace, které moc nerozumím, ale myslím, že to ani není nutné.

Vrchol příboje jim poskytl dezert. Výtečně ochucený drcený led, jehož chuť i aroma v něm vyvolaly dávno pohřbené vzpomínky na dětství.

Posluchači rozhodli, a to docela hlučně, že se Aaron Tragon stal tento týden jasným vítězem literární debaty. Po bouřlivém dlouhotrvajícím potlesku se na pódiu objevila Linda Weylandová. Cadzie byl bezpečně uzavřen v závěsu na její hrudi a když mluvila, stíhala ho mezitím krmít.

"Naneštěstí," začala, "tímto pro dnešek končí zábavná část večera. To, co bych vám teď chtěla říct já, je poněkud závažnější — a taky mnohem poučejší. Kasandro, začni."

Prostředek sálu vzápětí zaplnilo obří světélkující mraveniště; když se světla v sále ztlumila, mraveniště bylo ještě jasnější.

Neónové mravenčí tunely, byly jich tu celé tucty. Stovky titěrných zelených teček se zakusovaly na koncích a protahovaly tunely, potom se zase vracely stejným tunelem až do hlavní části systému, do jakéhosi trupu celé té obludy. Cadmann si v tu chvíli vzpomněl na mravenčí farmu, kterou jeho bratr postavil, když byli oba ještě malí. Tyhle tunely měly více lomený profil. Navzdory nepravděpodobnosti v topografii tohoto hlavního hřebene hor na kontinentu ale automaticky kopáci sledovali určitý plán. Už na první pohled jste viděli jistou symetrii, velké vzorce, které se v menším měřítku stále opakovaly.

Ve špičce tunelu vzplálo světlo. Následovala nepřehlédnutelná ohraničená rázová vlna, která se šířila až nahoru směrem do hlavního systému. Těžařské stroje červeně zaplály, potom začaly blikat střídavě červeně a černě.

To v davu okamžitě vyvolalo šeptanou a nesouhlasnou reakci.

Linda pozvedla hlas, aby přehlušila hluk onoho náhle začatého zlověstného větru. "Něco vybuchlo. Ne nic vysoce výbušného, spíše to bylo cosi silou připomínající střelný prach. Jak se to tam dolů dostalo... no. Jediné codoopravdy víme je, že těžba byla přerušena a my odtud nejsme schopni poruchu dát zase do pořádku."

Toširo se přihlásil. "A nemohlo by se jednat o nějakou normální poruchu přístrojového vybavení?"

Linda odpověděla: "Toširo, tyhle vrtné sběrače jsou vlastně tvořeny jenom vrtným hrotem a kbelíkem na rudu. Jsou poháněny solárními panely a palivovými články: ale ty palivové články jsou víceméně technologicky zdokonalené baterie. Nemohou explodovat. A navíc v místě, kde se vyskytl tenhle problém, žádné palivové články nejsou."

"Samozřejmě jste tohle všechno už dávno zvěděli. Omlouvám se."

"To je v pořádku. Ale lidi, to byla skutečná exploze a skutečně se rozšířila z konce těžebního tunelu. Kasandro, ukaž nám interferující vlny."

Což nám nijak, zvlášť nepomůže, pomyslel si Cadmann. A vedle něj seděla zářící Mary Ann, pyšná na jejich dceru, která zatraceně dobře věděla, že on taky nedokáže rozluštit ony spleť obrazce, které teď před nimi běží po stěně.

Mickey tomu možná rozuměl, jenže ten neřekl ani slovo.

Cadmann se naklonil ke Carlosovi. "Ty jsi o tomhle věděl? Alespoň něco?"

"Pro mě je to úplná novinka, amigo. A vůbec se mi ; nelíbí to, co tady slyším." Potom se Carlos postavil a zuřivě začal máchat rukou ve vzduchu. "Mám tady k tomu poznámku, která by měla být vyslechnuta."

, Jistě," pokynula mu Linda.

Carlos si nejprve odkašlal. "Existuje slovo, které tady zatím sice nikdo neřekl nahlas, ale které mám dojem vytanulo na mysli mnohým z nás. Je to slovo sabotáž a myslím, že je tisíc důvodů věřit tomu, že by takovou věc neprovedl nikdo z nás, co jsme tady. Tohle není žádná lumpačina. Ten styl tomu vůbec neodpovídá. Nikomu to neprospělo a není to vůbec legrační. Než tedy zaujmeme nějaké jasnější stanovisko, dovoluji si předpokládat, že už jsou prováděna opatření k zorganizování inspekce přímo na místě nehody."

Linda poplácala děťátko po zadečku, na okamžik

se zadívala na svého manžela a potom souhlasně přikývla. "Proč by mělo jít o sabotáž? Jak by někdo dokázal dopravit výbušninu až tam? Do těch tunelů by se nedokázal proplížit ani komár. Samozřejmě se tam vypravíme a prohlédneme si stroje. Prohlédneme a zjistíme, že se tam stalo cosi podivného. Avalonské překvapení!"

Ve špičce tunelu. Žádný Veselý darebák by se tam nedokázal proplížit chodbami, uvažoval pro sebe Cadmann. Jsou příliš úzké a centrální zpracovávací jednotka představovala stovky tun vážící kovový kolos. Celý důl byl vlastně tvořen nanotechnologiemi. Vytvářel se přímo na místě už celých sedmáct let. Tunely vedly jen k němu, ne skrze něj.

Cadmann se přitočil ke svému synovi. "Mickey? Ty se přece v dolech vyznáš. Nenapadá tě něco?"

Mickey se zamračil a zavrtěl hlavou. "Avalonské překvapení," zamumlal jenom, ale jen tak hlasitě, aby to kromě Cadmanna nikdo jiný neslyšel.

To je stejně dobré jaké jakákoliv jiná teorie. A nedalo by se... hmm... zařídit, aby tam sběrač rudy uložil nálož dynamitu nebo střelného prachu? Jenže kde by ho získali? Ze skladiště palivových článků? A sběrač rudy v okamžiku výbuchu normálně pracoval.

Tohle by tedy byla zatraceně obtížná lumpárna. Bylo by pro Veselé darebáky dostatečně motivující, že je to nemožné? Nezdálo se totiž, že by za tím mohl být nějaký jiný důvod. Důl byl totiž pro kolonii prakticky jediným zdrojem kovů. Tak proč ho vyřazovat z provozu?

Joe Sikes se mezitím také objevil na pódiu. "Linda má pravdu, je to zase Avalonské překvapení. Další věc, kterou ještě o téhle planetě nevíme. Něco, co se odehrává na kontinentu, ale tady ne."

"A už je stejně nejvyšší čas vzít několik kandidátů na členství mezi Grendelími skauty na výpravu na kontinent," dořekla za něj větu Linda. "Jenom jsem chtěla, aby tady všichni pochopili, jaké nám to působí velké potíže..."

Takže se domnívá, že jde o sabotáž, napadlo Cadmanna. A nejspíš si to myslím i já. 'Nemožné' je pro tu bandu z Vrcholu příboje vždycky výzvou.

"Tak co s tím budeme dělat?" zeptal se někdo z posluchačů. "Můžeme to opravit?"

"Musíme se tam nejdřív vypravit a podívat se na to," ujistila ho Linda. "Nemá cenu cokoli opravovat dokud přesně nevíme, co se tam opravdu stalo."

Zase už používá ten tón. Ona vážně věří tomu, že v tom mají prsty Darebáci. Takhle by totiž provedli svůj vtípek a zároveň dosáhli expedice na kontinent, kterou tak chtějí, a obojí hezky jednou ranou. Lindě se to nelíbí a tak se domluvila s Joem, aby to zatím nechal plavat. Zajímalo by mě, jestli je to ten správný přístup.

Bylo zcela zjevné, že by Joe byl mnohem raději, kdyby to skutečně byli Darebáci. To by mu rázem poskytlo pozici morálního mravokárce. Joe se vážně chtěl stát samcem Alfa jejich smečky, obzvláště když se teď dal dohromady s mnohem mladší ženou.

Cadmann by byl tehdy svatbě velice rád zabránil, kdyby ovšem měl nějakou možnost jak to udělat. Pořád ještě nechápal, co vlastně jeden na druhém vidí. Protože Linda byla tak podobná své matce a Mary Ann s Joe Sikesem spala předtím, než si Cadmann vykolikoval své území? Ale no tak, buď k sobě upřímný.

Vždyť ona mě vytáhla ze spárů alkoholového opojení. To ona si zabrala mě, ne naopak...

Zase ta stará známá věc. Efektorové nervy Cadmanna Weylanda prostě nedosahují do jiných lidí, dokonce ani do jeho vlastní dcery. Tohle byla věc, kterou si musel stále znovu a znovu připomínat.

Ale teď mají důležitější starost: tu bombu.

Byla to velmi obtížná lumpárna, ale proveditelná. Vytvořte svoje vlastní nanopřístroje. Anebo vrtejte z povrchu přímo dolů až tam, kudy povede příhodný dolovací tunel za týden, nebo klidně za měsíc. To ovšem za předpokladu, že jste schopni rozluštit ten zatracený spleť vzorec tunelů...

Jenže se to nezdálo být správné a Cadmannovi se při té představě ježily chlupy na zádech. Avalonské překvapení, přímo na kontinentu, kde žijí draci. Poplach: Linda se vydá na kontinent i s jeho vnukem. Nikdy Cadzieho neopouštěla. Mary Ann jejich děti vychovávala úplně stejně, se spoustou lásky a péče.

Linda a Joe ty doly znali lépe než kdokoli jiný, a také nevědí, co to může být. Takže co je pravděpodobnější? Tohle se

mu na Darebáky vůbec nehodilo. Bylo to destruktivní a zcela nezábavné. A jestliže to nebyli oni, pak to muselo být Avalonské překvapení: něco jako před lety grendelové.

Mary Ann mu položila dlaň na jeho ruku a sevřela ji. "Copak je, lásko?"

"Z tohoto nemám vůbec dobrý pocit," odpověděl tiše. "Špatné vzpomínky. Zase si budu připadat tak bezmocný."
"A tenhle pocit ty nemáš rád, vid'?"

"Je to jako být připoutaný ke stolu a mít grendela na klíně. Být uvázaný k tomuhle ostrovu, zatímco můj vnuk je někde přes půl světa daleko."

"Tak tam jeď s nimi."

"Nemyslím, že by toužili po tom, aby se jim tam tat'ka motal." Ale ještě důležitější věc jí neřekl: Už jsem si toho užil dost, Mary Ann. Už netoužím po dalším vzrušení. Už jsem zažil všechno, co bych si zajeden život přál. Ať se teď s těmi zatracenými draky vypořádá někdo jiný.

A Linda se držela prostě skvěle. Byla teď přímo ve středu zájmu: musela připustit možnost sabotáže — ale zároveň to dokázala přiznat jen sama sobě. Nesměla dovolit, aby tahle nejistota nakazila i ostatní Syny hvězd. Na druhou stranu ale musela dát případným původcům nehody najevo, že o nich ví a doufat, že budou mít dost rozumu a přestanou s tím. Tohle byl tedy dobrý plán.

Vtom se zvedla další lavina šumu a šepotám. Jessika i Malý Chaka se přihlásili.

"Jessie," vyzvala ji Linda. "Chtěla bys nám něco říct?"

Jessika postrčila Malého Chaku před sebe a potom se oba vydali směrem na jeviště. Linda a Joe Sikes se mezitím ruku v ruce vydali zpátky na svá místa, aby se posadili. Chaka přešel rovnou k pultíku a podíval se do naslouchajícího davu.

"Kasandro, zobraz moje demo Úhoří matky, prosím."

Obrazovka za ním se rozsvítila a objevil se na ní záznam úhoře razícího si cestu proudem Amazonky, potom obraz přiskočil, aby ukázal úhoře plovoucího v ledovcovém jezeře a potom se stříhem přenesli nad nádrž, kde úhoř zlostně zíral vzhůru do kamery. "Náš

návštěvník. Není to vlastně opravdový úhoř, ale to je tak nejvíce příbuzné pozemské zvíře — velký mořský úhoř."

"Pěkně nás překvapila!" pokračovala Jessika. "Najednou se objevila přímo v obývacím pokoji v Pevnosti."

Někdo vyprsknul smíchy, jiný dospělý zase vykřikl: "To měla teda štěstí, že Cadmann zrovna nebyl doma."

Chaka se nejistě pousmál a začal svůj další výklad. "Pročetl jsem si všechno, co mi Kasandra mohla ukázat o úhořích a jejich chování tam na Zemi," řekl. "Není to vlastně pravý úhoř, ale je zajímavé, že úhoři na Zemi také cestují ohromné vzdálenosti, aby se mohli vytříť, a to přesně dělala i naše Úhoří matka. Snažila se najít až konečný zdroj Amazonky, hnána vrozenými instinktivními vzorci, které mohou být staré deset stejně jako deset tisíc generací."

"Deset tisíc ne," vykřikl někdo.

Chaka se zamyšleně zachmuřil a Jessika přešla k němu na pódium, aby se postavila vedle něj. "Deset tisíc generací nejspíš skutečně ne," přitakala Jessika. "Souhlasím, je pravděpodobné, že cokoli by neslo tyto geny by bylo nejspíš vyhubeno grendely. Ale to nemůžeme nikdy vědět."

Chaka už zase věděl, jak má pokračovat. "Krátká doba nám potvrzuje domněnku, že grendelové na tento ostrov přišli relativně nedávno," vykládal.

"A také podporuje náš názor!" navázala Jessika vítězoslavně. "Je to nevyhnutelné, skutečně nevyhnutelné: přirozený ekologický systém Kamelotu se sem zase vrátí, teď, když je hrozba grendelů pryč. Promiň, Chako."

Nepřítomně přikývnul. "Přirozená ekologie se zase vrátí. Neměli bychom tedy o ní vědět co nejvíce?"

"Ale už to nebude ten samý systém," ozval se trochu nosový hlas Edgara Sikese z řad posluchačů. "Ani nemůže."

"Já vím, Edgare. Už jsme tenhle ostrov naplnili pozemskými druhy rostlin i živočichů," souhlasil Chaka. "Až se smíchají, bude to skutečně zajímavé. Ale stejně bychom rádi dokázali odhadnout, co která avalonská forma života udělá s námi."

"Povězte nám ještě něco víc o tom červovi," vykřikl někdo. Někdo dospělý.

"Carolyn," zašeptala Sylvie. "Řekla to trochu vyděšeně."

"A já se jí ani nedivím," poznamenala Mary Ann.

Chaka jako kdyby si strachu v jejím hlase vůbec nepovšimnul, nadšeně se pustil do dalších podrobností. "Měli jsme toho úhoře zatím jenom pár dní. A navíc je to jenom jeden článek složitěho řetězu! Nevíme jaké má vztahy s jinými živočichy, jak reaguje na podnebí — anebo s grendely, když jsme u toho. Nevíme, co ji najednou přimělo vydat se proti proudu právě teď, kdy tolik druhů života na Kamelotu začíná poznávat své návyky. Potřebujeme vědět, jak funguje ekologický systém na kontinentu. Taky tam dochází k podobným změnám jako tady?"

"A co požívá grendely?" Ozval se jakýsi dětský hlásek ze zadní části sálu. Několik starších dětí jej okřiklo.

"Velcí grendelové požívají ostatní grendely. Byl jsem tam," prohlásil Joe Sikes s bojovnou pýchou. "To je ta tvoje ekologie, Chako. Velcí grendelové, malí grendelové, grendelové žijící na sněhu, ve vodě, grendelové budující přehradu i grendelové, kteří sami jsou přehradami. Grendelové požívají zase grendely, žerou se navzájem. Tady žádní grendelové nejsou a dá-li Bůh, tak tento stav i udržíme, tak proč by nás mělo zajímat jak nějaký pitomý úhoř vychází s grendely?"

"To není fér," bránila se Jessika.

Chaka si pročistil hrdlo. Teď promluvil přece jen trochu pozitivněji. "Musíme to vědět, Joe. To, co neznáš, tě může nakonec i zabít. Kdybyste tehdy nevěděli, že se grendelové potřebují chladit..."

Z části sálu, kde kolem stolů seděli převážně příslušníci komunity z Vrcholu příboje, se ozvalo souhlasné šumění. Linda přikývla a stáhla Joe Sikese zpátky na židli a Joe se nijak nebránil. Jinak bys přece nevěděl, že máš shodit hořící petrolej přímo do proudu Amazonky, nemusel už Chaka dodávat, abys vyřídil úplně všechny grendely, kteří už se hnali do posledního útočiště lidí.

"Potřebujeme to vědět," zopakoval ještě jednou naléhavě Chaka, "a mělo by se už jasně říct, že toho lze dosáhnout

jediným způsobem. Musíme na kontinent vyslat skutečnou průzkumnou expedici. Zřídít tam trvalou základnu. Ne jenom krátké výlety do hor nebo rychlou inspekci dolů. Musíme tam vyslat celý biologický tým, aby kontinent prozkoumal, a to teď, než vítr zanele nějaké naše pozemské druhy až na pevninu — protože jakmile k tomu jednou dojde, už se pravdu nikdy nedozvíme!"

"Tak počkej moment!" napůl se při těch slovech zvedl Zack Moskowitz. "Když tak o tom mluvíme, tak my to nemusíme vědět — " Další vlna šumu. Cadmann se v zamyšlení zamračil.

"Tohle není zrovna nejlepší přístup jak mluvit s těmi mladými," poznamenal Carlos.

"Musíme to vědět," trval na svém Chaka. Jessica zuřivě souhlasně kývala, zatímco Chaka se vztyčil v celé své výšce a nechal pořádně rozeznít svůj hlas. "Musíme prozkoumat jak to tam vypadá teď, musíme pochopit přirozený ekosystém, nebo budeme zase přistiženi se spuštěnými kalhotami. Celých dvacet let jste tihle skutečnost ignorovali, pravdu, že není možné žít na téhle planetě a zároveň se před ní schovávat. Já říkám, že tohle je náš svět a my o něm nevíme dost. Je načase, abychom to napravili."

Od Synů hvězd se mu dostalo nadšeného potlesku. První generace jeho proslov přijala ponejvíce mlčením.

"A budeme potřebovat všechny dostupné zdroje, zdejší i ty na pevnině," dodala rychle Coleen McAndrewsová. Její hlas zněl tak vážně, jak jen může znít hlas patnáctileté dívky. "Abychom se mohli vydat zpátky ke hvězdám!"

Mezi posluchači to teď začalo bzučet jako v podrážděném úle. Nebyla tu žádná organizovaná skupina přívrženců dalších letů do mezihvězdného prostoru ani žádný skutečný vůdce, ale tohle téma se prolínalo oběma generacemi. Zatím není žádný vůdce, pomyslel si Cadmann. Ale až ta dívka dospěje a všechno její nadšení ještě vyraje, určitě můžeme čekat další politický boj. Bože, Bože, proč jsme si jen mysleli, že jsme to všechno nechali daleko za sebou, když jsme sem přišli?

Zack Moskowitz se znovu postavil. Zaujal místo

u řečnického pultiku na druhém pódiu, naproti Chakovi. "Myslím," začal mluvit Zack, "že téma tak důležité jako je toto by mělo být probíráno co nejformálněji, podle protokolu. Navrhují novou debatu ode dneška za týden — " "Ne!"

postavila se rázně Jessica a zčervenala ve tváři.

"Předseda tě nevyzval ke slovu, mladá dámo."

"Jenže předseda ke slovu nevybízel dokonce ani tebe, Zacku!"

"Přece dobře víš, že jsem předseda Rady — "

"Ano, pokud se jedná o formální diskuse. Ale tohle není jednání podle pravidel: je to jen obyčejná diskuse po večeři. Tady se nemůžeš chovat tak autoritativně a přehlíživě jako jsi zvyklý jindy, Zacku. Tohle je až příliš důležité. Nebo chceš snad vyhlásit pohotovost, naléhavé jednání?"

"Ne-"

"Pak musíš počkat, až tě Chaka vyzve, abys promluvil."

Zack se podíval na Cadmanna a očekával nějakou podporu. Král volal do služby svého válečníka, ale ten ho zcela ignoroval. Zack se nechtěl jen tak nechat setřít. "No dobře. Vracím vedení zasedání Chakovi. Chako? Mohu promluvit?"

Malý Chaka se zašklebil tak, že mu ve tváři zasvítily bílé zuby. "Nejprve Jessica," řekl, "a pak budeš na řadě ty."

Zack se kysele usmál.

Jessika přešla k pultíku. "Čas o tom rozhodnout nadešel právě teď. Stejně jsme měli v plánu vyslat tam výpravu Grendelích skautů a teď je zapotřebí tam navíc vyslat skupinu mechaniků a techniků, aby obnovili provoz v dole. Takže teď je velice příhodná doba. Tím bychom mohli zahájit výstavbu trvale obydlené základny."

"A proč?" zeptal se Zack.

"Jak to myslíš proč? Abychom poznali náš svět," odpověděla okamžitě Jessica. "Potřebujeme toxikologické rozbor, testy půdy — musíme vědět o parazitech. Myslím, že vysočina by pro prvotní základnu byla ideálním místem. Alespoň taje totiž určitě bezpečná."

Vypadala, jako kdyby chtěla ještě něco dodat, ale pak si to rozmyslela a raději to neřekla. "Chako, mohli bychom změnit formu?"

"A v co?"

"V neformální debatu. Mohli bychom Zackovi dovolit, aby hájil svůj opačný názor, ať si stoupne přímo ke tvému pultíku. Pak bychom mohli probrat všechny případné otázky a dojít k rozhodnutí, na kterém se všichni shodneme, ještě dneska."

Chaka uvolnil svoje místo a na něj přešel Zack, který přitom zdráhavě pokývnul na Jessiku. "Mohu?" zeptal se.

Naklonila hlavu na stranu.

"Mohu se vás zeptat, proč je najednou takový náramný spěch?" začal svoji obhajobu Zack. "Už brzy se vydáte na inspekci dolů. Další pojedou vykonat rituální obřad s Grendelími skauty. Až se všichni vrátíte, můžeme se zase sejít a v klidu rozhodnout, co je zapotřebí udělat dál. Možná už do té doby budeme přesněji vědět, co se stalo tam v dolech. Nejspíše to bude něco přirozeného, ale značně překvapujícího. V každém případě se domnívám, že nesmíme nic uspěchat."

"A to jsi právě celý ty, zase jsi ten rozumný chlapík," zvolal kdosi.

Zack pokrčil rameny. "Ano, snažím se být." "Ty jsi ale chtěl zabít toho úhoře," protestovala Jessica. "To nebylo rozumné!"

Zack pokýval hlavou. Júe ano, bylo. Úhoř byl neznámý živočich a my máme trvalé příkazy, zformulované našimi předními experty po dlouhých debatách. Ta pravidla sice nejsou dokonalá, ale představují ta nejlepší rozhodnutí, jaká jsme schopni udělat."

"A tenhle příkaz je špatný," trvala na svém Jessica.

"Možná. Tentokrát se zdá, že příkaz nebyl správný. Ale to neznamená, že všechna ostatní pravidla, anebo dokonce i tohle, jsou špatná jako celek, v obecné rovině. Nemůžeme prostě všechno předvídat."

"Ale my nemusíme všechno předvídat," prohlásila Jessika.

"Vy dva ale každý mluvíte o něčem jiném," vložil se do debaty Aaron Tragon a vstal na svém místě. "Omlouvám se, že teď mluvím, aniž bych byl vyzván, ale cožpak to nevidíte? Guvernér Moskowitz má obavu, že když se objeví nějaké neočekávané nebezpečí, nebudeme schopni se včas rozhodnout co udělat a ačkoliv je nepravděpodobné, že by toto zdržení mohlo zapříčinit zánik kolonie, stát by se to mohlo. Je to tak, pane?"

"Ano, přesně."

"Ale tady nejde o žádné možné ohrožení celé kolonie," pokračoval Aaron. "Lidé, kteří se vydají na kontinent, se mohou ocitnout v nebezpečí, jestliže nebudou dostatečně opatrní, ale kolonie ne... Vlastně, když teď budu chvíli necitelný, jestliže je na kontinentu něco tak nebezpečného, že jediný způsob jak na to přijít, je nechat vyvraždit celou expedici, pak i pouhá tato znalost stojí za tak vysokou cenu! Díky tomu by naše kolonie byla mnohem bezpečnější, ne méně bezpečná. Souhlasíte s tím?"

Aaron chvíli počkal a když Zack nijak nereagoval, zdvořile pokývnul hlavou a znovu se usadil na své místo.

"Arogantní malej smrkáč," ulevila si Mary Ann.

"Mě připadalo, že mluvil docela rozumně," namítnul Cadmann.

"To je ti podobné."

"Ne, že by takové nebezpečí skutečně hrozilo," pokračovala Jessika. "Až dodneška jsme na kontinentu byli nesčetněkrát. Vždyť tam na vysočinu bereme dokonce i děti. A za celou tu dobu jediné nebezpečí, na které jsme narazili, byli grendelové. A s těmi už si dnes umíme poradit."

"Přesto mám z toho obavy," trval na svém Zack.

"Tak mi řekni nějaké nebezpečí."

Zack jenom zavrtěl hlavou. "Ty víš dobře, že je nemohu pojmenovat. Můžeme tomu říkat třeba Avalonské překvapení. Tehdy jsme taky neuměli grendely pojmenovat a přesto byli velmi skuteční."

"Ale vy jste přišli na to, jak se dá s grendely bojovat," oponovala Jessika, "a taky jste to naučili nás. Když jsme tak na to narazili, děkujeme vám. My všichni ze Druhé —"

Ozvalo se souhlasné mručení. "Dobře řečeno," zvolal Aaron.

"Ale Zacku, vy jste už před odletem ze Země dobře věděli, že to tady bude nebezpečné," mluvila Jessika dál. "A přesto jste se na tu výpravu vydali. Nemohli jste se nás ptát, jestli chceme jet taky —"

"Můžeš mi věřit, že i to jsme zevrubně zvažovali," ujistil ji Zack.

"Ano pane, o tom jsme se učili ve škole," odpověděla Jessika. "A nijak myslím nelitujeme, že jsme tady taky. Ale je to tím pádem i náš svět a my se o něm chceme dozvědět co nejvíc. Není to tak?"

Ozval se další nadšený pokřik mladých hlasů.

"Já ne, já bych chtěl radši nákupní středisko!" zvolal kdosi. Všichni se tomu hlasitě zasmáli.

"A taky se snažíme něco naučit," pokračovala Jessika v přesvědčování. "Ten úhoř je pro nás důležitý, protože nám připomíná, že tady takhle uměle zjednodušený ekosystém nebude věčně. Pořád ještě vlastně moc dobře nevíme, kdy se grendelové na tenhle ostrov dostali. Vlastně ani nevíme, jestli tohle byli normami grendelové! Možná to byli —"

"Supergrendelové?" napověděl jí Chaka, ale přitom se pobaveně zubil.

"Nebo nějakí omámení, hloupí, slabí grendelové," doplnila ho Jessika.

"Můj Bože," povzddechla si Ráchel Moskowitzová. "To je hrozné pomyšlení!"

"Takže se tam vydáme, abychom tohle všechno zjistili," prohlásila Jessika. "A myslím, že tahle chvíle je pro tento úkol stejně vhodná jako kterákoliv jiná. Základna na vysočině, ze které budou vyrážet expedice do nížin. Teď. Ještě letos." Následoval mohutný potlesk, a to nejen od příslušníků Druhé generace.

"Se mnou nepočítejte." To se také ozvalo z míst, kde byli usazení mladí, a v odpověď se ozvalo okřikování. "Ááá, chudák dítě —"

"A kdo bude tvořit osazenstvo základny?" Zack už tuhle debatu prohrál a byl si toho dobře vědom. "Kdo tu expedici naplánuje?"

"My to dokážeme připravit," ujistila ho Jessika. Významně se přitom podívala na Cadmanna. "Nejsme žádní hlupáci, Guvernére. Budeme potřebovat vaše rady."

"Ale ne naše vedení," dodal za ni tiše Zack. "To je celkem zřejmé."

"To budeme chtít taky, pokud si ovšem pod pojmem vedení nepředstavuješ, že nebudeme smět dělat nic bez vašeho svolení."

"Jenom chceme, abyste byli v bezpečí —"

"Jestliže vám opravdu tolik záleželo na našem bezpečí, pak jste klidně mohli zůstat na Zemi!"

Vtom se postavila Mary Ann. Cadmann se na ni dost překvapeně podíval. Mary Ann totiž na takovýchto shromážděních takřka nikdy nevystupovala.

Nečekala ani, až bude vyzvána křeči, ale nikdo proti tomu nic nenamítal. Jessika jí rozhodně neměla v úmyslu nějak bránit v proslovu. "A proč si myslíš, že na Zemi bylo bezpečno?" vyrazila Mary Ann do protiútku. "Nebylo tam příliš bezpečno. Dokonce ani v těch nejlepších čtvrtích, s dobrými sousedy. Tohle byste měli všichni vědět. Vždyť jsme odtamtud přivezli nahravky."

"Mami —"

"Prostě nebylo," nenechala se přerušit Mary Ann. "Myslíte si snad, že Země byla nějakým Zapomenutým rájem? Něco jako Zahrada Eden? Bylo to hrozné místo, kde ti ani veškeré dostupné vzdělání vůbec nezajišťovalo, že nemůžeš přijít o práci a kde se nedalo nikam jít, aniž by člověk na každém kroku nenarážel na graffiti a sprosté nápisy a kriminálníky a

lidi žebrající

0 drobné, kteří tě označili za zločince, jestliže jsi jim odmítl něco dát. Kde... Jessiko, tady je to bezpečné, skutečně bezpečné, ale na Zemi to tak ani zdaleka nebylo. Taký proto jsme se sem vydali!"

Z řad Prvních se ozývalo mnoho souhlasných poznámek a šeptám.

"No, mami, podle toho, co říkáš, to bylo na Zemi snad ještě nebezpečnější než na kontinentu."

"A taky to tak je," zamumlal tiše Cadmann. "Jenom jsme na to už zapomněli."

"Jenže debata už se stejně jasně chýlí ke konci, amígo," připomněl mu Carlos. "A Jessika pořád jasně vede na body."

"Jo," odvětil suše Cadmann. „A my to budeme muset naplánovat."

"Koho myslíš tím 'my', ty bledule?"

"Ale naštěstí na to máme aspoň trochu víc času," pokračoval v hlasitém uvažování Cadmann. "Nejprve se vyrazí podívat na inspekci těch dolů a provést slavnostní zařazení Grendelích skautů. Takže bude dost času naplánovat nějakou pořádnou expedici, až se všichni vrátí."

Jessika poděkovala posluchačům za pozornost a vydala se zpět na své místo, nedaleko otce. Tiše mu stiskla rameno.

"Díky, táto, mami."

Cadmann roztáhl paže a objal zároveň Mary Ann

1 Sylvii, čímž si je rázem přitáhnul pěkně k sobě. Mary Ann se culila. "Jak znám tvého otce, možná ty svoje díky za pár dní budeš chtít vzít zpátky. Ten tě hezky protáhne."

"A to budu jen ráda, ani bych si to jinak nepředstavovala."

"Jessiko — mohli byste ty a Justin přijít na večeri?" žádala ji Mary Ann a odhodila si přitom rukou pramen světlých vlasů, který jí sklouznul do tváře. "Bylo by hezké zase po dlouhé době uspořádat společnou rodinnou večeri. Nejdříve jsme byli pryč my a teď se zase vy chystáte na kontinent..."

"Dnes večer to nepůjde," prohlásila Jessika omluvným tónem. "To bude ve Vrcholu příboje velká novina. Myslím, že bychom tam dneska v noci neměli chybět."

Sylvie se podívala na Cadmanna. "Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než vymyslíte a připravíte expedici do nížiny?"

"Myslíš pomoci skeeterů? Nejdříve vybrat vhodné místo? Bude to chtít nějaké přípravné práce." Potom zavřel oči a začal přemýšlet nahlas. "Postavíme to na Roboru. Uděláme to rychle, vlihnem tam a vysadíme skupinu. Podle mě by to nemělo zabrat víc než nějakých dvanáct hodin. Potom příprava na nějaký větší průzkum může trvat tak... řekněme měsíc?"

Jessika vesele přitakala. "Táto, jako kdybys mi četl myšlenky."

"Plány budou připravené u Kasandry někdy do zítřka ráno, OK?"

"Přímo skvěle."

Shromáždění se už mezitím začalo rozcházet. Jessika i její bratr si vyrazili naproti, radostně se objali a potom se přidali k hloučku, kde už se shlukovali další Druzí. Potom společně opustili sál.

Najednou Cadmannovi na rameno dopadla něčí ruka a když se tím směrem otočil, díval se do tváře Aarona Tragona.

Jako vždycky mladíkova mohutná postava Cadmanna udeřila do očí, dostal tvrdý zásah. Připomněla mu přítele... dávného.

Ernsta. První oběť grendelů.

Tohle v něm skoro vždycky vyvolalo nostalgické vzpomínky, pocit obrovské ztráty. Ernst tehdy zemřel, protože se Cadmann domníval, že to zvládne. Že dokáže zvládnout cokoliv.

A na okanzík Cadmannovi připadalo, jako kdyby se pohyboval ve filmu se zpomaleným záběrem. Tragonův zářivý široký úsměv byl tak důvěrný a intenzivní, že mu připadalo jako kdyby se ostatní předměty v místnosti ztrácely v nicotě.

Vliv blízké přítomnosti Tragonovy osobnosti byl natolik silný, až si Cadmann musel vědomě připomenout, kde právě je. Ne v minulosti, ale tady, v přítomnosti... jako kdyby se najednou probudil z mikrosnánku.

"— vám za to, že jste nás podpořil, Cadmanne. Jessika říká, že se na Vás můžeme spolehnout."

Jeho úsměv byl doslova oslnivý.

"Předpokládám, že se výpravy také zúčastníš?"

"Zařazování nových Grendelích skautů si rozhodně nenechám ujít."

"Dobře," utrousil Cadmann a skutečně si to myslel.

"Ne, že by se Justin o děti nedokázal postarat," dodal vzápětí obezřetně Aaron. "No, dobrou noc, pane. Ještě jednou díky."

Pak se Aaron otočil a měl se k odchodu, ale než stačil odejít, zastoupila mu cestu Ruth Moskowiczová. Zírala na něj nahoru se zcela nepokrytým obdivem. Aaron se zarazil a vzal ji za ruku— "Dneska večer vypadáš skutečně báječně, Ruth."

Rozzářila se. "Podle mě jsi byl prostě úžasný."

Dotkl se její pravou rukou svých rtů, mrknul na ni a potom ráznými kroky vyrazil, aby se znovu připojil ke svému hloučku. Ruth si pravou ruku sevřela do levé dlaně, jako kdyby ji chtěla zabalit a chránit.

"Myslím, že se mi začíná dělat špatně," prohlásila znechuceně Mary Ann.

Sylvie se pousmála. "Je to náhodou příjemný mladík. Docela chápu, co na něm Jessiku přitahuje."

Mary Ann se také usmála, ale trpce. "Myslím, že už půjdeme domů, Čade. Dneska bych ráda v ložnici udělala pořádný bengál. Hezky to roztočíme. OK?"

"Jistě."

Sylvie se vymanila z objetí jeho paže a potom si to namířila pryč, aby je nechala o samotě. "Ještě bych si s Lindou chtěla promluvit o té simulaci. Dorazím do Doupěte později, dobře?"

"Jistě, žádný problém." Dav mezitím pořádně prořídnul. Cadmann vzal Mary Ann za ruku, která byla v jeho dlani snad ještě menší než ve skutečnosti, a jemně ji stiskl. "Teď asi události vezmou rychlý obrat. Jednou se to stát muselo."
"Já... nechce se mi o tom teď mluvit. Čade. Odvez mě domů."

Kapitola 6

Vrchol příboje

Přátelství je Láska bez křídel!

GEORGE GORDON, Lord Byron, LAmitié (1807)

Justin stočil skeeter do poslední zatáčky a začal klesat na Vrchol příboje. Až sem se musel promotávat horskými průsmyky, kde byla pilotáž poměrně obtížná. Kdyby se držel při zemi a jel po silnici, trvala by cesta o dalších pět minut víc. Teplé proudy prohánějící se nad horami mohly být docela nebezpečné, ale v průsmyku byl instalován naváděcí systém majáku, jak vizuální tak rádiový, takže to bylo jen tak nebezpečné, že to mohla být zároveň zábava. Existovaly dokonce neoficiální rekordy pro každou ze tří cest přes hory, a to dokonce za různých podmínek; při navádění vizuálním, rádiovém, naslepo v noci, za mlhy i za bouře.

Alespoň to zaměstnávalo pány a dámy z Vrcholu příboje, když už jim to nedokázalo zabránit v tropení neplechy. A navíc z toho dospěli skoro šileli.

Když se hlásil vysílačkou a žádal povolení k přistání, nedostal jenom obvyklé Kasandřino pobídnutí a souhlas. Navázal plný rádiový kontakt a podle hluku v pozadí se dalo usuzovat, že oslavná party už je v plném proudu.

Vyrazil z průsmyku rychlostí sto dvacet kilometrů za hodinu a snažil se vyždímat co největší zrychlení, takže se mu podařilo získat docela slušný náskok před dalšími Druhými, kteří ho proháněli celou cestu z kolonie. Celou pláž zaplavovalo jasné světlo vyzařující z obří videoobrazovky o velikosti dvaceti metrů čtverečních, na které se promítal obraz hor na kontinentu zalitých jasným slunečním světlem. Několik posledních metrů proletěl se strojem naklopeným na bok, vyrazil přímo nad Vrcholem příboje a přehnal se přes něj rovnou nad oceán, kde probíhala taková malá noční akce.

Justin si kdysi pozorně prohlížel holografické záznamy z Havaje a Malibu, Kalifornie, Austrálie i spousty dalších míst, která byla považována za nejlepší místa k surfování na Zemi. Ale podle Justinova odborného posudku je ostrov Kamelot všechny strčil do kapsy. Voda byla sice studená, ale ne nijak ledová, vlny se valily neustále a surfařská sezóna proto probíhala nepřetržitě celý rok.

Někdo se na svém prkně blížil k pláži a v jedné ruce přitom držel zapálenou pochodeň... ne, teď, když se mohl lépe podívat, viděl, že tam byli celkem tři lidé a všichni drželi pochodně zhotovené ze smůly hřivnatých stromů, které nádherně osvětlovaly zpěněné chochoły vln. Byli to dvě dívky a jeden mladík a jednou z dívek byla Káťa Martinezová, které to opravdu slušelo.

Když Justin po chvílce sedal se svým skeeterem do písku pláže, zvířil kolem oblak písku, který létal všemi směry. Vystoupil z kabiny a rozeběhl se k otevřenému prostranství s grilovacím stanovištěm, kopnutím shodil boty a pustil se do jakéhosi vítězného oslavného tance. Přitom hlasitě křičel: "Jedeme tam, lidi!"

Všichni začali výt jako šílení psi a Malý Chaka popadnul vak s pivem, který po něm hodil. Vak zasáhnul Justina těsně nad srdcem. Zabolelo to, ale našťastí vak nepovolil.

Justin popadl nejbližší dívku a dostal pořádný mokrý polibek, potom hned popadl další a tentokrát si dal záležet ještě víc. Na závěr se svalil do písku a otevřel si pivo.

Derik Crisp roztáhl své mohutné svalnaté ruce. "Takže?"

"Takže důlní zařízení je mimo provoz. Skvěle načasované. Prostě jim nezbude nic jiného než se tam vydat."

"Skvěle načasované." Derik se zakřenil. "A jak jsi to vlastně dokázal?"

"Já? Ne, kdepak," protestoval vehementně Justin. "Hele, to by byla vážně sabotáž, zatraceně nechutná věc."

"Jistě," přitakal Derik. "Jistě." Pořád ještě se usmíval, ale vycítil Justinovo podráždění. "A musí to být opravdu skutečné? Nikdo přece nemusel nic vyhazovat do vzduchu. Stačilo říct Kasandře, aby vyrobila patřičné záznamy."

Justin prohlásil: "To mě nikdy nenapadlo. Ale kdo by to mohl udělat?"

"Edgar," zahulákal kdosi.

"Jasně, jenže ten by to neudělal."

"To záleží na tom, co by mu kdo nabídnul," nadhodil možnost Malý Chaka.

Jessika knim přiběhla rovnou ze spojovací místnosti právě včas, aby ještě zaslechla jejich rozhovor. "Ty si ale nemyslíš, že by to bylo jenom počítačem, že ne, Justine? Ať už by to udělal kdokoli, musel by být dobrý, vážně dobrý. Musel by oklamat Lindu a Joea — " Vtom se zarazila.

"Přesně," kývnul Derik. "Edgar Sikes to mohl udělat úplně klidně, vsadím se o co chceš."

"A nikdo jiný," dodala Jessika. "Páni, Linda má dost generačních potíží už bez tohotohle." Zavrtěla hlavou. "A viděla jsem její záznamy. Jistě, jestli by to někdo dokázal takhle zaonačit, pak to mohl být právě Edgar, ale stejně tomu nevěřím." Trochu podezíravě a vyčítavě se zadívala na Justina. "Ty výbuchy byly skutečné. Takže, jak se to stalo?"

"Ale běž! Proč já?"

"A proč Edgar?" kontrovala naléhavě Jessika. "Měli byste oba stejné důvody. Kdo jiný by to mohl udělat? Kdo mohl udělat Mount Tushmore?"

"Křivdíš mi," řekl Justin, ale nepodařilo se mu zcela zakrýt stíny pýchy v hlase.

"Aaron," navrhl Derik. "Aaron Tragon to klidně mohl udělat."

Jessika rázně přikývla a tak rázem Justinova pýcha z větších částí splaskla.

"Jdu jim zavolat," prohlásil najednou Derik.

"Tak hele, počkej — "

"Ne, chci si jenom popovídat s Lindou. Zjistím, jestli třeba něco neví."

Derik a Linda spolu jednou něco měli, ale trvalo to jenom asi deset dní. Když jí teď zavolá, možná tím Joe Sikese dožene k tomu, že si nape telefon do krku. Jessika by ho byla zastavila... jenže v tu chvíli už se kolem nich začali shromažďovat ostatní. "Tak jak to vypadá?" zavolal někdo.

"Jedeme," odpověděla Jessika. "A to nejenom na nějakou krátkou vycházku s kandidáty do Skauta."

Na obrazovce předtím svítil snímek hory na kontinentu, kde byl umístěn jejich důl. Teď se tam objevila Linda Weylandová měřící na výšku čtrnáct, metrů, pod jednou rukou měla opatrně zavinutého čtyřmetrového malého Cadzieho. Jessika ovšem neslyšela ani ji, ani Derika.

Aaron Tragon se mezitím vynořil z vody a nesl v ruce cosi pískové zbarveného, co s sebou urputně mrskalo. Ta věc se snažila s ním zápasit, ale on ji držel za klepeta. Hodil ji rovnou na grilovací mřížku a šel si pro ručník.

Krab se zmítal, když jej oheň začal připékat. Byl to kamelotský mořský krab. Celkem jich až dosud našli přibližně kolem dvaceti různých druhů, všechny měly vidlicovitou skořápku a čtyři pohyblivé končetiny, ale...

"Tenhle je nový," hlásil Chaka.

"Tak si ho rychle prohlédni," navrhnul mu Aaron.

Takže záchrana nebožehého stvoření se konat nebude. Chaka poklekl těsně vedle ohně a jednu ruku si držel před obličejem pod úrovní očí, aby si je chránil před žářem plamenů. Sledoval jak se krab pohybuje, všiml si zejména pohybů kloubů. Krab měl dvě jakési ploutve na plavání a schránu vyvinutou do vhodného hydrodynamického tvaru štítu. Přední značně pohyblivé končetiny byly zakončeny drobnými hroty, kterými se teď snažil bojovat s ohněm. Opanciřované klouby byly svou pohyblivostí hodně podobné lidským.

"Takže nám sem přišli další původní obyvatelé. Ta zápěstí. Nemůžu si pomoci a musím pořád přemýšlet, jestli je něco probouzí takhle najednou," vykládal Chaka. "Rád bych pak dostal ty krunýře."

Hned vedle Justinova skeeteru v tu chvíli jemně dosedl další stroj a z kabiny se vynořil Stu Ellington. Přes hory se v těsné formaci právě vynořovala další šestice vrtulníků. Dva z nich přivázely palivové dříví. Další vezl z hlavního tábora spoustu potravin na hostinu. Ostatní přivezly na palubě cestující, takže se party neustále zvětšovala až to začínalo vypadat, že se pod jejich vahou pláž každou chvíli potopí do hlubin.

Aaron Tragon se prodral mezi slavicími mladými lidmi a potom svou svalnatou paží ovinul Jessice kolem pasu. "Tak jo," uvítal se s ní vesele. "Myslím, že to můžeme prohlásit za velké vítězství."

"Možná bychom se nejdřív mohli podívat na ty tátovy plány," poznamenala Jessika, "a pak teprve rozhodneme, jakého vítězství jsme dosáhli." Reflexivně se snažila vymanit z jeho objetí. Justin viděl, jak se rozhodla: poddala se a přitiskla se k němu. Byl to už skoro rok, co tihle dva byli příležitostní milenci. Příležitostní: Justin nikdy neviděl, že by Jessika změnila jakýkoliv plán jen kvůli tomu, aby mohla být s Aaronem. Nebo s jiným mužem. Někdy ho napadlo...

Vtom Justin ucítil, že mu někdo masíruje ramena.

Otočil se přes rameno a ještě zahlédl před očima záblesk tmavě rudých vlasů. Dlouhých. Vlnitých. Tvář nebyla sice hezká, ale krásnou ji dělaly neuvěřitelné oči. Člověk se v nich snadno mohl utopit, stálo by za to pro ně snad i zemřít. Kát'a. Natáhnul dozadu ruku a chytil ji, přitáhnul si ji až těsně k sobě a potom se kolem ní ovinul, aby se jí vrhnul na krk.

Ještě z ní kapala voda a byla studená jako smrt, což pocítil, když se jejich těla k sobě přivinula od hlavy až ke kotníkům. Projela jím vlna omračujícího chladu, kterou nedokázal ovládnout. Bylo to už dost dlouho a tak teď byl zaskočen intenzitou své reakce.

Někdo z ostatních dětí volal: "Tak — kdo vlastně pojede na pevninu?"

Derik otočením knoflíku zvýšil hlasitost atak se teď Lindin hlas mocně rozléhal nad pláží. "Přece my! Joe a Cadzie a já, my jsme na seznamu jako první."

Justin, který jenom tak po očku přes Katino rameno opatrně sledoval Jessiku, zahlédl jak ji to šokovalo, ovšem hned se zase ovládl.

Jednou se spolu bavili, když byla starší kamarádka v sedmém měsíci těhotenství, a Jessika si na to teď vzpomněla — Kolem ní sedělo půltuctů dospělých žen v pokročilém stádiu těhotenství, včetně její matky. Jessice tehdy bylo pět nebo šest a předstírala, že si hraje, ale ve skutečnosti pozorně poslouchala. Ženy patrně podlehly nějaké chvilkové slabosti a bavily se o tom, jak jsou před porodem nemožné. Malá Jessika tam poslouchala s úzkostí a hrůzou, omráčená náhlým vědomím, že ona také jednoho dne bude tlustá a pomalá a zranitelná přesně jako ony, jako dospělě...

Zvláštní, že si na to teď po takové době vzpomněla. A možná se to dokonce odehrálo jenom v její představivosti. Tuhle historku vyprávěla Justinovi, když jí bylo dvanáct, tehdy jedna její starší kamarádka už byla těhotná. Na okamžik teď Justin Lindu viděl stejně jako jeho sestra. Lapenou, uvězněnou.

Malý Cadzie z ní v podstatě udělal vlastního zajatce. Dokonce už před jeho narozením byla vězněm, těžká a pomalá.

Teď se kvůli němu nemohla ani zúčastnit téhle bujaré oslavy na pláži. Nyní byla obtížena vším tím, co Cadzie vyžadoval: mléko, plínky, kobaltově modrou dečku, lehkou proutěnou kolébku, taky rozhovory, které se nikdy neuskutečnily, protože každý chtěl místo toho neustále mluvit jenom o děťátku: rozptylování.

Nesourodá směsice různých hlasů se stávala čím dál hlasitější. "Já chci jet taky." "Já taky." "Hele, kdo taky dokáže postavit stan lip než já?"

"Bude tam místa dost pro hodně z nás," ujišťoval je Justin. "Můžeme na výpravu vzít řekněme tak dvacet Skautů a patnáct Druhých. A taky kandidáty, ačkoliv ti se vrátí s Lindou a Joem, ale stejně bychom to tam mohli dobře zvládnout. Vybudovat hlavní základnu na náhorní plošině a druhou dole na Heorotu. Pak si tam trochu... zarybařit."

Jessika se okamžitě dokázala živě vpravit do jejich blízkého se vysněného podniku. "Vezmeme dva skeetery a budeme prozkoumávat —"

"Lepší bude provést předběžné prozkoumávání terénu z orbity. Pak tátovi řekneme, ať nám pomůže vybrat dvě nebo tři

vhodné oblasti — "

Aaron se taky hned zapojil do plánování. "Poslouchejte — na provádění základních operací a přesuny nám budou stačit tři skeetery, ale čtyři budou jistější. Můžeme díky nim zajistit pole křížové palby na krytí stroje, který půjde na přistání."

"Přistání?"

"Rostliny, vzorky půdy, napíchat tam pár seismických detektorů — sakra, vždyť my tam můžeme udělat spoustu pořádné práce."

Aaron najednou zvednul Jessiku na svých mohutných pažích a ve vzduchu ji pohoupal. Když ji znovu postavil na zem, vrhla na něj snad ten nejzamílovanější pohled jaký dovedla, objala ho kolem krku sevřenými rukama a přitáhla si ho k sobě níž, aby ho mohla pořádně líbat. Boky se jí zhoupaly směrem k němu ve zcela jasném signálu, že 'všechny systémy jsou připraveny'. Justin od nich nějak nedokázal odtrhnout oči. Když se od sebe odlepili, ještě se k němu natáhla a olízla Aarona pod horním rtem. Kolem stojící přihlížející jako kdyby byli někde na Isensteinu, prostě v tu chvíli neexistovali.

Aaron se otočil a významně zamrkal na ostatní, kteří byli v dohledu. "Omluvte nás," řekl. Pak ji znovu svými mohutnými pažemi objal kolem pasu. Vydechl a potom ji jediným pohybem zvedl na ramena tak, že její pupík měl jen pár centimetrů před nosem.

Jessika se zahihňala. "Ať tě ani nenapadne mě kousnout — "A potom už jenom vyrazila překvapeně a trochu zasněně "Oj!" zatímco on se mezitím vydal směrem ke své chatě.

Ostatní vyrazili krátký radostný bojový pokřik a zase se klidně vrátili na večírek, který už byl pěkně rozjetý.

Justin měl najednou takový podivný pocit, jako kdyby něco uvnitř... jako by cosi nebylo na svém místě. Popošel až k okraji oceánu a chvíli tam zcela osaměle stál a v zamyšlení pozoroval, jak měsíčním světlo tancuje na hřebíncích vln.

Aaron je takřka geniální, pohledný, atletický typ. A pro Jessiku se nehodí. Tím si byl jistý, naprosto jistý, ale vůbec by nedokázal říct proč. Prostě to bylo špatně... tak nějak. Justinovi se moc nelíbilo, že jeho myšlenky a pocity se teď nepříjemně zavrtávají do nejvnitřnějších zákoutí jeho mysli.

Najednou se za ním objevila Kát'a a rukama ho ze zadu objala kolem pasu. "Na co myslíš?"

Na sever od nich, vzdálen dva dny cesty přes teplé šedavé moře, byl tajemný kontinent. Doufal, že jsou od něj dostatečně daleko. Chtěl by teď být s Jessikou, ale když jsou teď spolu s Aaronem... možná by nebyl tak dobrý nápad, kdyby se k nim chtěl připojit.

Jenže tohle nemohl říct Katě.

„A co kdybych," začala tiše a přitom mu svými drobnými zuby začala jemně okusovat ucho, "tě teď odvedla do svojí chaty a tam bych tě brutálně milovala?"

"Tak to bych považoval za zcela správnou kamarádkou nabídku," odpověděl. Hlavou mu projel celý soubor, všechny Katiny oblíbené činnosti alibůstky, způsob jakým se pohybovala a šeptala, její jemné narážky a pobídky a spousta velejemných erotických kousků, kterými vylepšovala onen základní akt.

Vlastně se nedokázal hned pořádně rozhodnout, ale ona mu svým jednáním vyšla vstříc natolik, že prakticky rozhodnutí udělala za něj. Vzala ho za ruku a vedla ho podél řady dřevěných chat, které byly v dostatečné vzdálenosti od vody, vzájemně propojené provazy a postavené na dřevěných pylonech, aby byly chráněny i před pravidelným zvednutím příbojových vln.

Jako stavební dřevo použili dřevo ze stromu podobného bambusu, jehož výhonky sem před desetiletím přenesli z Isensteinského ledovce. Jižní strana ostrova měla poněkud obtížnější přístup k vodě — a proto tam grendelové nedokázali přírodu zřítit tak jako jinde. Bambusu podobné výhonky byly první dva roky vynikající pochoutkou, ale potom ztvrdly v lehké a tvrdé dřevo, které bylo přímo ideální ke stavbě domů a lodí. Předposlední domek v řadě patřil Katě. Otevřela dveře, přidržela je a pokynula mu, aby vešel dovnitř.

Společenské styky byly na Avalonu jakýmsi nepřetržitě probíhajícím experimentem ve velkém měřítku. Těhotenství tady nepředstavovalo žádný problém: všechny děti byly vítány. Ty, které se rozhodly neotěhotnět, se mohly podle toho zařídit s takřka stoprocentní jistotou a jestliže to přece jenom nevyšlo, plod mohl být kdykoliv přenesen do umělé dělohy podstatně bezpečněji a bezbolestněji, než jakýkoliv potrat ve 20. století. Tak jim to alespoň tvrdila Kasandra... ale nikdy se to vlastně nezkoušelo. Společenský tlak na plození dětí byl docela vysoký ať se téměř každá dívka, která přišla do jiného stavu, posléze stala i matkou.

Neexistovaly žádné pohlavní choroby. Tyhle nepříjemné formy života zanechali na Zemi daleko za sebou. Hrozby, které ovlivňovaly lidské sexuální zvyky snad ještě mnohem déle, než vůbec lidské dějiny pamatují, tady na Avalonu zcela chyběly. A bez nadsázky se dalo říct, že veškeré osazenstvo Avalonu je jedná velká rodina.

A tady, uvnitř svojí chaty ponořený do příjemného šera, se Kát'a svlékla ze šatů, takže tu stála docela nahá a pokoušela Justina výraznými pohyby boků. Temně rudé vlasy jí nádherně splývaly až na ramena. Měla zralé a krásně vyvinuté tělo, prostě k nakousnutí.

Měsíční světlo si přece jen dokázalo najít cestu skrze škvíry ve stěnách, takže na ní vytvořilo pruhovaný vzor, když se k němu pomalu přibližovala. Začala ho jemně líbat a potom mu cosi šeptat do ucha, prostě ho začala svádět.

Jessika...

Ta myšlenka mu bleskurychle projela mozkem, ale vzápětí zmizela stejně rychle jako se objevila. Ani nevěděl kde se v něm vzala, ale najednou v sobě pocítil jakousi divokou sílu. Jednou rukou ji pevně sevřel a rázně ji položil na postel stojící za nimi. Ta byla pokryta umělými kožešinami, které se mocně zhoupaly, když jejich váha plně dolehla na postel. Vzdáleně sem doléhaly zvuky mořského příboje. Hřebínky vlny odrážely světlo jediného měsíce v úplňku a zalévaly jejich těla bledým světlem, zatímco se tiše milovali... nebo cosi podobného... na oné posteli.

A tak zatímco ztěžka oddechoval, když ho Kát'a jemně hladila po celém těle a laskala ho, zvrátil znaveně hlavu dozadu a

bezmyšlenkovitě se díval z okna. Měsíc stál jakoby nehybně nad hladinou. Tohle byl Nimúe, ten menší a bližší z obou měsíců. Podle Merlina se dal docela snadno určovat čas; přetínal oblohu vždycky jednou za šest dní. Nimúe se pohyboval příliš rychle, než aby se dal použít k určování času.

Měsíc se na něj také seshora upřeně díval a nebyl úplně kulatý. Nebyl to onen měsíc, na který se vztekali Justinovi dávní předchůdci, na nějž vyli a bušili do rituálních bubnů a zběsile tančili kolem ohně za zpěvu bojových písní, k němuž v pažích vztahovali své právě narozené děti, aby je vykoupali v jeho oslnivém světle, již tisíc generací před tím, než se zrodila první civilizace.

Ačkoliv tohle byla jediná obloha, kterou kdy viděl...

Připadala mu tak cizí.

Mezi lidskými bytostmi také pulzuje podobný rytmus. Stejně pravidelný a silný jako busem srdce je onen rytmus, kterým jsou navzájem přitahováni a spojováni muži a ženy navzájem.

A tak si vzájemně ochotně a s radostí poskytují tuto společenskou službu, v onom krátkém splnutí duší a těl, během něhož se mísí tekutiny a lidé se jeden druhému dávají ve jménu zdraví a touhy...

A existuje určitý moment, když se blíží vrchol toho všeho, kdy logika zcela mizí, dech se zrychluje a zostřuje a oči se setkávají, tehdy můžeme vidět až do hloubi duše toho druhého, prohlédneme ho skrz naskrz navzdory všem existujícím společenským bariérám...

V tu chvíli člověk vidí takřka až na dno své duše, až k místu kde náš zadní mozek stále přemítá o tom, že tohle skutečně je o něčem.

Není tohle o plození dětí? Našeptává.

Není tohle pokračováním samé podstaty života? A nejsou snad děti zranitelnými bytostmi, zcela bezmocné proti okolnímu chladu a dravcům? A není tento akt o celém zbytku tvého dalšího života? A životů tvých dětí? A dětí tvých dětí... ?

Není tam někde součást, místo, malý tichý hlas, který se tě kdesi z hloubi vědomí neustále ptá, jestli by tohle nemohlo, nemělo, nemůže znamenat ještě něco víc?

Který se dívá do očí každého případného partnera a ptá se, svým vlastním způsobem... Jsi právě ty ten pravý?

"O mě se starala Carolyn, ne máma. Ta totiž nikomu nedovolila, aby se k ní přiblížil a pomohl jí. Viděla jsem jen, jak najednou přestala plakat a potom se zvrátila ze židle. Hlouček starších lidí ji rychle zvedl ze země a odnesli ji okamžitě do nemocnice. Co se s ní ale dělo potom, to nemám nejmenší tušení." Kát'a se v jeho náruči neklidně zavrtěla. "Ale nebyla jsem sama. Hned potom mě totiž přestěhovali do tátova domu."

"Tam jsem taky strávil spoustu krásných chvil."

JPamatuju se na to."

"Vypadala jsi, jako bys vyšla ze samého pekla, když jsi tehdy pózovala s grendelí puškou." Justin si taky dobře pamatoval, že při všelijakých cvičeních a hrách ho skoro vždycky porazila. "Carlos tě začal cvičit dost brzo, co?" Zasmála se. "To jo."

"A ten malý domeček, co jsme tehdy stavěli všichni dohromady, když nám mohlo být kolik, takových dvanáct?"

"Asi tak. To bylo v rámci výuky geometrie."

"To už si teda nepamatuju, co jsme tehdy probírali ve škole, ale právě tam jsem se naučil trochu tesařinu. Kat'o, mě to teď nějak vůbec nemyslí. Proč tehdy po nás vůbec někdo chtěl, abychom ten domek stavěli?"

"Hendrick si vzal skeeter a vynesl ho na laně až na vrcholek hory. Tehdy ho myslím používali sběrači kávy. V celém vesmíru myslím není žádný další domek, ze kterého by byl tak nádherný výhled."

"A jaké to vlastně bylo? Já jsem vyrůstal v podstatě se dvěma matkami —"

"Já jich měla celou spoustu," zamumlala Kát'a. "Nejenom tátovy hosty. Mary Ann a Sylvii, Carolyn, Ráchel Moskowiczovou. Táta pořád někam skeeterem lítal, protože hledal speciální kamení, potom dřevo, krystaly, jindy zase kosti; anebo zase nechtěl, abych se mu motala pod nohama, když v dílně něco svářel. Vlastně si teď říkám, že hodně podobné to musely mít Děti ze zkumavky."

"Ale ty nejsi jako oni."

"Ne." Kát'a se otřásla. Proč to udělala? Ale její roztřesený hlas se brzy zase zklidnil.

Otočil se na svou stranu. Zezadu se k němu přitulila, cítil jak se její teplé tělo tiskne k jeho hýždím, a potom mu rukou přejížděla po hrudi a mazlila se s ním.

Nikdy spolu nemluvili o tom, že by plánovali společnou budoucnost.

Měsíc se teď díval Justinovi přímo do tváře. Nebyl to Měsíc lidského rodu. Naslouchal příboji. Byl to sice jeho příboj, ale předkové jej neznali. Kratší a rychlejší vlny tady do pláže narážely silněji, to kvůli silnější gravitaci...

Ale tenhle měsíc i příboj budou patřit jeho dětem, a dětem jeho dětí, všem následujícím generacím.

Akt lásky vykonaný před pouhým okamžikem přímo tady, v této posteli, měl vlastní rytmus, zrozený ve věčném hledání onoho Ted'. Snahy uzavřít osamělost svého 'Já'. Nekonečné hledání, které probíhá stále znovu, musí jej podstoupit každý člověk během svého omezeného času vyměřeného k životu.

Tenhle rytmus byl možná vůbec jedinou věcí, která

měla původ na Zemi a zůstala jim. A až se i onen rytmus přizpůsobí pohybu měsíců a příboje, panujícímu na Avalonu...

A možná už je ten proces v běhu...

Co jim potom zůstane?

Jessika... pomyslel si ještě naposledy. Potom už jeho myšlenky utonuly v mlze a spánek ho unesl jen pro sebe.

Když se Justin probudil, byla už Kát'a pryč. Zaslechl zvuky montování a stavem, které nepochybně přicházely z pláže.

Rychle se osprchoval ve studené vodě, natáhnul kalhoty a vyrazil ven.

Na pláži Vrcholu příboje právě mohutná konstrukce Robora, která teď připomínala obřího čínského draka, procházela

kompletní kontrolou a údržbou. Stovky oddělených komor žáruvzdorných vodíkových nádrží, které poskytovaly motorům štávu, byly každá zvlášť prohlédnuta, zda nedochází k úniku paliva. Taky kontrolovali povrch a odolnost pláště...

Robor, který byl velký jako fotbalové hřiště a vysoký jako dvanáctipatrový dům, byl největším dopravním prostředkem na celém Avalonu. Dokázal vzít na palubu čtyřicet tun nákladu. Rakety Minerva mohly přistát prakticky kdekoli blízko vodnímu zdroji (ačkoliv události kolem grendelů z této vlastnosti udělaly pěkně znervózňující výhodu) a mohly vylézt na oběžnou dráhu. Skeetery měly větší rozsah použití a větší rychlost i obratnost, ale mnohem kratší dolet. Jedině Robor zvládl doletět až na kontinent a vrátit se se získanou kořistí.

Robor byl postaven převážně z tvarovaného plastu.

Satelity, které dříve pomáhaly prozkoumávat obrovskou rozlohu planety, kdysi našly velká ložiska petroleje. Když se Geographic před dávnou dobou vydával na svou stoletou pouť vesmírem rychlostí rovnající se desetině rychlosti světla, nesl na své palubě tři prefabrikované továrničky na vysoce odolné tažené plasty, jejichž výroba byla možná pouze za nepřítomnosti gravitace.

Robor neměl žádné vlastní nezávislé motory. Místo toho na jeho horní konstrukci ukotvili tři skeetery do tvaru obřího trojúhelníku, které pomocí natažených kabelů propojili k hlavním zdrojům energie na vzducholodi, tedy mohutným bateriím a solárním panelům ze speciální odlehčené tkaniny. Jejich motory se od toho okamžiku staly hnací silou Roboru.

Robor byl oblíbeným cílem Veselých darebáků. Nejprve byl pomalován obříma očima, které byly patrně inspirovány veselými komiksy, potom ho proměnili v obří gondolu ve stylu Benátek 18. století. Pak ho jednou dokonce pomocí půl tuny odlehčené stavební pěny upravili do tvaru dokonale připomínajícího falus. Když ale Malý Chaka prohlásil, že v tomto stavu není Robor schopen odstartovat, zmizela dekorace velmi rychle. Od té doby nikdo nepochyboval o jeho mužském pohlaví.

Jeho nejnovější převtělení bylo mnohem neškodnější, barevnější... a až podivně přílehavé. Robor byl zcela nedávno přeměněn v živoucí připomínku Dračího boha dynastie Ming, pomalovaný červenou a zelenou a zářivě modrou, s dlouhatánským bílým knírem a krvavě rudými rty.

Drak nehybně visel nad kolonií na Vrcholu příboje a v jeho stínu probíhala jakási oslava prací.

Justin už z dálky zahlédl Cadmannova mohutná ramena a šedivější vlasy a vydal se k němu, přičemž se musel občas protáhnout mezi nashromážděnými pracanty i čumily.

"Dobré ráno, táto," pozdravil s úsměvem. Objali se. "Nečekal jsem, že tě tady uvidím."

"Snažíme se to co nejvíc popohnat. Myslím, že ten úhoř v Amazonce a bomby v dolech některé z nás vyburcovali z nicnedělám jenom proto, že následovali tak těsně po sobě. Zvědavé hlavy chtějí vědět co nejvíc. Například, proč zrovna ietf?"

"Počkej chvíli, táti." Justin zavolal na Toširo Tanaku. "Hej, Toširo—Saně, mohl bys prosím tě projít tenhle seznam a postarat se o to, abychom skutečně na nic nezapomněli? Díky, máš to u mě. Táto, a jaké jsou zprávy z Geographicu?"

"Počasí nám teď docela přeje," odpověděl Cadmann. "Už pracuji na prohledávání vysočiny a Xanadu kvůli nějakým nečekaným potvorám, ale zatím se nic neobjevilo. Předpokládám, že na tuhle výpravu jedeš taky?"

"Jistě, mám na starosti skautské kandidáty — a koneckonců, tyhle záležitosti jim překazily první přespání venku."

Justin potom odvedl Cadmanna do hlavního sálu. Shromážděvatí sál Vrcholu příboje jako kdyby byl vyzdoben podle fantazie dekorátéra z Hollywoodu 60. let 20. století, pěkně ve stylu plážových chat v Jižních mořích. Postavili ho ze dřeva hlohu a podpěr z pěnového plastu. Střecha byla skoro přesvědčivá, kdyby ovšem všechny palmové listy nevypadaly stejně, což bylo způsobeno jedinou lisovací formou.

Cadmann rozvinul po stole roli stočeného papíru. "Mně se lépe přemýšlí takhle postaru, na papíře," poznamenal, ačkoliv měl s sebou i soubory zpracované na počítači. "Kasandro, dej mi prosím poznámky z dnešní noci a konstrukční plány."

Potom urovnal na stole svůj papír. "Tady," zabodnul prst do mapy, je kontinent. Vzdálený odsud třináct set kilometrů, takže dobré dva dny cesty Roborem. Měl by vám do zad foukat mírný vítr. Což znamená, že cesta zpátky bude pomalejší, ale můžete si dobít baterie z důlních solárních kolektorů."

"Připojíme se na nabíjení hned, jakmile přistaneme."

Mezitím se kolem nich vytvořil menší hlouček mladých, kteří chtěli také poslouchat. Aaron se skrze ně protlačil dopředu. Když se konečně postavil až vedle Cadmanna, oba měli ramena takřka ve stejné výšce. Aaron byl vyšší, jenže čas má nezdolnou sílu a navíc se proti ní takřka nelze bránit. Z Aarona Tragona se jednoho dne může stát Cadmann Weyland. Ale zatím ještě ne.

"Ano, tam je spousta uskladněné energie," přitakala Linda ode dveří. "Důl teď nějakou dobu žádnou neodebírá. Ahoj, táto." Cadmann vypadal trochu zaraženě. "Teda ty's musela mít slušný čas," poznamenal.

Justin se pro sebe musel zašklebit. Linda byla totiž držitelkou rychlostního rekordu pro tenhle průsmyk. Teď, když měla na palubě Cadzieho, se jistě ještě krotila. Justin už si na ni vsadil peníze, že zase vyhraje závody o příštím výročním Dni přistání.

Malý Cad se krmil nebo spal, anebo možná také obojí. Linda měla ňadra zakrytá přehozem, takže se to nedalo dobře rozeznat. "Táto, podařilo se nám v záznamech z dolů najít ještě dvě podobné rány, které také mohly být explozemi."

"No teda, ať mě kousne grendel! A jsou ta data nějak významná?"

Nechápavě se na něj podívala? Proto Cadmann dodal: "Chtěl jsem říct, jestli se to náhodou neodehrálo v době, kdy by někdo mohl chtít — ? Nechme to být. Pověz mi o tom víc."

"Bylo to docela nedávno, jedna exploze před dvaceti týdny a druhá dokonce před čtrnácti. Výbuchy o nízké energii,

zase něco jako stříelný prach, možná o něco slabší než dynamit. Ale nedošlo k nim v místech, kde by se dolovalo, odehrály se v sekundárních zpracovatelských komplexech. Tam jsou stroje hodně odolné, takže pracovaly dál." Cadmann se důkladně zamyslel. Jestliže to byla sabotáž, pak... že by to byly jakési testovací výbuchy před skutečnou akcí? Jenže ta skutečná akce nakonec vypadala hodně jinak. „A nemáš nějaký nápad, ty moje malá chytrá hlavičko?" "Že by se mohlo jednat o nějakou závadu v tepelné jednotce zpracovatelského komplexu? Anebo nějaká kontaminace přímo u uhlí? Jeden z hrotů na záznamu vypadá tak nějak rozplácnutě, jako... méně jako jediný granát, spíš to připomíná sadu nějakých menších bombiček."

"Uhelný prach?" navrhl kdosi stojící u dveří.

Zavrtěla odmítavě hlavou. "Uhelný prach sice může vybuchnout, ale na to jsme mysleli při vymýšlení konstrukce. Kdyby se vzduch volně mísil s prachem, pak by musela být chyba někde ve strojích tak, že to Kasandra nezaregistrovala. Možná to mohlo být úmyslné."

"Takže sabotáž?"

Pokrčila rameny.

"Provedli jste spektroskopickou analýzu uhlí?"

"Ano, samozřejmě, před pár měsíci —"

"Měl jsem na mysli teď."

"Joe tvrdí, že nemůžeme — protože máme přístroje v háji. Musíme se tam prostě vypravit."

"Nejdřív jsem pomýšlel na dynamit, ale co když se dovnitř nějak dostal vzduch?" Cadmann se rozhlížel kolem sebe, docela nenápadně, a snažil se prohlížet si tváře kolemstojících.

"Je to možné, ale hodně obtížné. Však to zjistíme, až tam budeme," ujistila ho Linda.

"Dobrá. Doupě číslo dvě. Je tam vřesoviště dostatečné pro přistání Roboru a navíc je to příhodné místo pro Skauty. Tam vybudujte základnu a ostatní důlní oblasti už zkontrolujeme pomocí skeeterů."

"A co ta expedice do nížiny, táto?"

"Pamatuj si, tohle je jenom nanečisto, taková zkouška. Nechtě si na to tři dny, všechno přezkontrolujte, udělejte se Skauty to svoje přenocování venku a pak se můžete porozhlédnout po nějakém vhodném místě pro základní tábor. Mějte se ale pořád na pozoru a kdyby se náhodou přihodilo něco neočekávaného, raději se rychle stáhněte."

"Takže takový silový průzkum," řekla Linda.

Cadmann se trochu zašklebil. Prsty přejížděl po mapě. "Jakmile budete hotoví s těmi vašimi skautskými záležitostmi, můžete s jedním skeeterem provádět geologické průzkumy a ten druhý využijte k mapování území. Zatímco se budete věnovat tomuhle, ať se skauti drží na planině a vedení svěťte někomu schopnému. Budou tam platit obvyklá pravidla. Držte se na vysočině, žádné výlety dolů do nížin. Jestliže se od těchto pokynů jakkoliv odchýlíte, bude to důvod k přehodnocení privilegií, která jste teď získali. Takže si rozumíme?"

Na okamžik se Justin obával, jestli zase Aaron nevznesl nějakou námitku nebo nebude mít nějakou provokativní poznámku — tímhle byl docela proslulý. Ale tahle výprava pro něj představovala skutečně hodně, moc o ni stál. Justin viděl, jak musí ovládat svoje emoce ze všech sil a držet jazyk za zuby. Místo nějakého mudrování raději souhlasně přitakal.

Linda si povzddechla. "Jsem si jistá, že ať se tam pokazilo cokoliv, budeme schopni to zvládnout. Nemáme se čeho obávat. Jinak," dodala, "bych s sebou nikdy nebrala Cadzieho. Nikdy v životě."

Kapitola 7

Kontinent

Její hrůza i její krása jsou božské.

PERCYBYSSHE SHELLEY, 'Medúza' od Leonarda da Vinciho

"Mohli bychom si promluvit?"

Linda se trochu namíchnuté podívala nahoru. Už si totiž zvykla na to, co se rychle naučí všechny matky. Spi, když spí tvoje děťátko, ty hloupá! Právě Cadzieho uložila k obvyklému krátkému zdřímnutí.

"Prosím."

Edgar vypadal dost zoufale. Joe si o něj v poslední době dělal starosti, obával se, že by Edgar mohl mít potíže, o kterých se mu nebude chtít mluvit. A Joe by o nich rád věděl. Povzddechla si a ukázala přitom na spokojeně spící děcko. "Ale v tom případě v tvé pracovně. Kassie: Cadzie právě usnul. Prosím, poslouchej ho."

Budeme v Edgarově pokoji. Zavolej mě, kdyby se probudil."

„Rozumím, Lindo," ozvala se Kasandra tiše.

Edgar vyrazil první. "Kávu?"

"Jistě, díky," souhlasila. "Mám kávu ráda a nikdy se nedostanu k tomu, abych si ji mohla jít sama natrhat."

Edgar se na ni trochu děsivě zašklebil. "Existuje jistý způsob jak dostat spoustu kávy vždycky, když máš chuť."

"Taky jsem ho využívala," prohlásila.

"Hele, já jsem tím nic nemyslel."

"Dobrá." Pomalu usrkávala kávu. Vážně mi tahle věc chutná. OK, Edgare, tak co je tak důležité, že to nemůže počkat, abych si teď schrupla, když mi usnul Cadzie?"

"Proč nemůžu s žádnou spát?"

"Cože?"

Nedokázal se jí podívat přímo do očí. "Je dost těžké tuhle otázku položit jednou, natožpak hned dvakrát. Proč nemůžu se žádnou spát? Musím být ten nejstarší paník na celém ostrově."

"Ty nejsi paní. Jsi Grendelův skaut. Já tam byla. Co Trish Chancová, ta dívka ze zkumavky?"

"To bylo těsně vedle," odpověděl Edgar.

"To bylo tehdy jednou na pevnině. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat. Trish mi to musela ukázat a teď se mnou prakticky vůbec nemluví."

"A proč se na to ptáš mě?"

Vzdychl a zavrtěl hlavou. "Jednu dobu bych byl dal cokoliv na světě, kdybych se s tebou mohl vyspat. To víš dobře." Musela se hodně přemáhat, aby v sobě potlačila smích, ale nakonec to nevydržela. "Promiň," zahihňala. "Ale Edgare, já nevěděla —"

"Ale věděla," zarazil ji. "No tak, já toho sice o holkách moc nevím, ale každý na tobě viděl jak se snažíš nahnat pořádné skóre. Chovala ses tak, aby ti, co to s tebou nedělali, po tom určitě alespoň toužili. Ty — jinak jsem asi psychouš. Lindo?"

"No dobře, asi jsem se tak opravdu chovala," připustila Linda. "A pak jsem se jednou ráno probudila a už jsem měla těch hrátek plné zuby."

Edgar přitakal a trochu se uvolnil. "Ty jsi spala takřka se všemi! Se všemi kromě mě. Došel jsem k závěru, k čertu s tím, že se na mě nakonec stejně dostane, jenom abys měla další zářez. Ale to se nestalo. Myslím, že's předtím otěhotněla."

"Otěhotněla a unavilo mě to," doplnila ho Linda.

"Takže jsem čekal, až se ti to dítě narodí, že bych pak měl slušnou šanci, jenže to mi taky nevyšlo, protože je teď z tebe moje nevlastní matka. To jsem teda dopadnul."

Unavená a těhotná a osamělá, což vůbec nedávalo smysl, protože jsem se mohla kdykoliv probudit vedle kohokoliv o koho bych měla zájem, kromě... "Řekněme, že jsem měla hodně kamarádů."

Kdyby byl Edgar psem, teď by určitě nadšeně vrtěl ocasem. "Četl jsem spoustu různých výrazů, které kdy lidé používali v takovýchto případech. Šlapka. Městská pumpa. Kulatá pata."

"Cože, Tsulátá pata?"

Zasmál se. "No, snadno přepadne na záda. Městskou pumpu jsem nezjistil a šlapku znáš jistě sama —"

"Díky za takovou přednášku, ale už by mi to bohatě stačilo." Zarazila se a chvíli přemýšlela. "Ale když jsme tak u toho, Joe ta slova taky jistě zná. Nikdy je sice nepoužil, ale určitě je zná."

"Jasně. Páni, to by mě nikdy nenapadlo. A už někdy — ?"

"Nikdy."

"Každopádně, mezi námi nikdy k ničemu nedošlo. Nebo s jinou. Takhle já to mám se všemi děvčaty. Některé z nich jsou sice kamarádky, ale spát se mnou by nechtěla žádná a mě už z toho pomalu hrabe. Proč to nejde?"

"Možná jsi příliš netrpělivý, na začátečníka," odpověděla Linda. "A máš talent na to soustředit se na nepravé objekty."

"Snažil jsem se být neoblomný, abych byl těžký cíl. Ale to taky nijak nezabralo."

"Ne, samozřejmě, že ne. Chci říct —"

Podíval se na sebe s kyselým výrazem ve tváři. "Jasně. Já vím, co jsi chtěla říct."

"Tak proč se ptáš?"

Edgar se na sebe znovu podíval. "Jsem tlustý. Už jsem bral od Toširy hodiny —"

"Je to vidět," poznamenala Linda. "Máš lepší svalový tonus. Zlepšilo se ti držení těla. Ještě zkus shodit pár kilo a budeš vypadat k světu. Edgare, teď bych se s tebou vyspala. Chci říct, neudělám to, ale udělala bych to, kdybych ještě o tyhle věci měla takový zájem."

"Myslíš to vážně?"

"... Ano."

"Říkáš to nějak překvapeně."

Usmála se. "Abych řekla pravdu, já jsem překvapená. Vůbec jsem o tom nepřemýšlela až do chvíle, kdy ses mě na to zeptal."

"Tak proč až teď a ne tehdy, když jsi mohla? Ty to říkáš jen tak?"

"Ne, to není pravda, myslím to vážně. Edgare, ty jsi vážně pntažlivý, ale chce to trochu práce, aby to člověk vnímal."

Zamračila se. "Ty nás nutíš, abychom se o to snažili. Myslím, že tím chci říct, že máš v sobě něco, co děvčata, a možná nejenom děvčata, ale všechny, od tebe odhání, dokud tě lépe nepoznají. Takže myslím, že musí být nějaký důvod proč se tě snažit poznat. Já jeden měla — milujeme se s tvým otcem a on miluje tebe — takže jsem se snažila, ale po čase už to ani nedalo práci."

Edgar vrtěl hlavou. Bylo těžké rozeznat výraz v jeho tváři ve slabém přišiši, které vydávaly obrazovky. Edgar obvykle v pokoji, kde zrovna pracoval, udržoval jenom slabé světlo. "Můj stařík mě nemiluje. A nevím, co tím máš na mysli —"

"Ale ano! Edgare, ty vždycky ostatní lidi zkoušíš. A jeho zkoušíš nejvíce ze všech. Snažíš se zjistit, kolik jsme schopni toho snést. Většina z nás toho zas tolik nevydrží. Proč bychom také měli? Ale Joe ano, a já musím taky — ale víš, po nějaké době už jsi mě přestal tolik zatěžovat a pak jsem tě skutečně mohla poznat a vlastně jsi docela prima kluk, tam někde hluboko uvnitř. Drž se Tošira a věnuj se taky trochu tomu, jak vypadáš v zrcadle a budeš taky vypadat jako prima kluk. A potom budeš moct mít každou holku, kterou budeš chtít."

"Možná," řekl, ale znělo to docela vesele.

A kolik z toho jsem vlastně myslela vážně? Jenže

jestli tomu věří, možná by se to tak vážně mohlo stát. Snažila se vymyslet ještě něco, co by mu mohla říct...

"Lindo," ozval se znovu Edgar. "Co se týče otce tvého dítěte."

"To není tvoje starost," odpálkovala ho automaticky.

"To ne, ale pro tebe ano, nebo snad ne?"

"Já — co tím chceš říct?"

"Ty nevíš kdo je skutečným otcem a bojíš se to zjistit, protože se obáváš, že to je někdo, koho nemáš ráda."

"Edgare, to je hrozná věc, co jsi právě řekl. Možná tě vlastně vůbec nemám ráda."

"Lindo, chceš vědět, kdo je otcem tvého dítěte?"

"Chceš tím snad říct, že ty to víš?"

Zavrtěl hlavou. "To ne, ale mohl bych to zjistit."

"Jak?"

"Kassie zná krevní skupinu všech lidí tady v kolonii, a to včetně dětí. Musí. Někdo by třeba mohl naléhavě potřebovat transfúzi."

"Ale Cadzie je 0 pozitivní," řekla Linda. "A já taky. Což sice část kluků vyřazuje, ale pořád jich zbývá alespoň deset —" Všimla si jeho výrazu. "Jasně, zajímalo mě to. Ve slabé chvíli."

"Lindo, ty ses nezajímala o vedlejší krevní systémy. Krevní skupiny se dají rozlišovat podle mnoha faktorů, nejenom těch hlavních —"

"Vím ještě o MN systému," prohlásila Linda. "Ale to pořád ještě zbývá celý deset."

"Ty ses teda stíhala pěkně otáčet."

"Bývala jsem na to patřičně pyšná," řekla Linda.

"Toho si určitě musel plukovník všimnout."

"Myslím, že to s tím taky tak trochu souviselo," připustila Linda. "A taky jsem mu tím chtěla dokázat, že alespoň v něčem jsem vážně dobrá —"

"Tak proč jsi s tím přestala?" Rozhlédl se kolem sebe, potom se zase díval na ni. "Jasně, chápu, táta zná ta starodávná kouzelná slova, která ze ženy dělají couru. Ale pořád je to dobrá otázka."

"Nechala jsem toho, protože už jsem si byla sama sobě protivná," odpověděla. "Ale teď už ti do toho opravdu nic není a dřív, než se zeptáš, ne, pořád ještě s tebou nebudu spát."

"Já bych to po tobě ani nechtěl. Chci říct —" Na okamžik se zarazil, potom se přinutil svou myšlenku říct nahlas. "Táta by... Nezabil by nás, ale určitě by si myslel, že by to měl udělat. Nemám pravdu? No nic, raději to nebudeme dělat ještě těžší, protože tě mám vážně rád a nejspíš mám rád i svého tatku a jeho ještě o tolik víc, od té doby co ty, co on a ty —"

"Edgar se zarazil a musel se zhluboka nadechnout. "Lindo. Jestli chceš vědět, kdo je otcem, tak já jsem schopen to zjistit. Kassie nemá jenom krevní skupiny, aby to mohla podle toho poznat. Víš, ona už to stejně ví."

"Neví. Já jsem se jí na to ptala."

"Jenže to je jenom tím, že ses jí neptala tím správným způsobem," prozradil jí Edgar.

"A jaký je ten správný způsob?"

Zavrtěl odmítavě hlavou. "Já taky znám ta kouzelná slova z dávnověku. Můžu to zjistit. A můžu taky zabránit tomu, aby to zjistil kdokoliv jiný. Kdokoliv kromě plukovníka nebo Zacka — ti mohou překonat cokoli, co já tam nastražím, jakmile přijdou na to, že jsem se to pokusil zablokovat."

"Joe si myslel, že bys mohl něco takového dokázat."

Ty jsi mu uzavřel přístup k některým svým souborům, že je to tak?"

Edgar nejprve nijak nereagoval. "Soukromí je jedním ze základních práv —"

"Když ti tehdy bylo sotva jedenáct?"

"Ano, zatraceně, jasně! Co s tím má věk co dělat?"

Usmála se. "Vlastně moc ne."

"Takže chtěla bys to vědět? Můžu se kdekoli zarazit," pokračoval v řeči. "Přístupy k souborům se dají velice snadno vystopovat, může to zkusit kdokoli, a ty jsi strávila spoustu času prohlížením spisů o zjišťování krevních skupin a otcovství a hormonálních cyklů hned poté, co se Cadzie narodil."

"Ach, Edgare, někdy mě skutečně děsíš."

"Jenom někdy?"

"Ano, jenom někdy. Dopřej mi čas, abych si to mohla rozmyslet, OK?"

"Ty se bojíš toho, kdo by to mohl být? Podívej, chtěla bys, abych zakryl tvoje stopy v těch souborech, takže by nikdo nemohl přijít na to, že tě to zajímalo?"

"Ach bože, nikdy mě nenapadlo — Edgare, kdyby se někdo jiný chtěl — chtěl si prohlédnout moje soubory — poznal bys to?"

"Ano. Zvlášť v případě, kdyby mě požádal, abych to pro něj udělal."

"A už někdo... kdo tě o to žádal?"

"Aaron. Hele, je to v pohodě. Já jsem mu nic neřekl!" Pozorně si ji prohlížel. "Ty si myslíš, že to byl Aaron, vid'? Loni jste spolu strávili hodně času. Podobně jako tvoje sestra teď."

Neřekla na to nic.

"Proč ho nemáš ráda?" snažil se z ní vymámit.

"A proč ty ho nenávidíš?"

"To není pravda, že bych ho nenáviděl. Já zněj mám strach," opravil ji Edgar.

"Já taky. Takže, proč?"

Edgar se nahnul dopředu, jako kdyby se chtěl dotknout svých prstů na nohou. "Docela slušné," zhodnotil. "Toširo dokáže doslova dělat zázraky. Však víš, co mi Aaron provedl se žádama."

"Edgare, Joe mi říkal, že jsi spadnul z hřívnatého stromu."

"Taky je to pravda," souhlasil Edgar. "Bylo to už hodně dávno, když nám ještě bylo jedenáct. Aaron tu tehdy žil s námi. Táta si myslel, že by děti ze zkušavky měly mít taky nějakou rodinnou stabilitu. Dokonce jednu dobu uvažoval o tom, že Aarona adoptuje."

"To se ti přece muselo líbit!"

"Vlastně, nezavrhoval jsem tu myšlenku tak, jak by sis mohla myslet. Zprvu ne. Táta byl na Aarona docela tvrdý. Říkal, že ho musí naučit slušnému chování, stejně jako jsem se ho musel naučit já. Bylo docela zábavné Aarona sledovat, jak si tím vším musel projít..." Podíval se dolů na počítačovou konzoli před sebou. "Cadzie hezky spí," poznamenal. Čekala.

"Takže jsme si jednoho dne vyrazili na túru, jenom Aaron a já. Znáš Strumbleberry? Vysoké a suché, nahoře rostou nějaké hřivnaté stromy. Tak tam jsme se utábořili přes noc. Následující ráno jsme viděli, jak na vrcholu stromu přistál pterodón a brzy zase odletěl pryč. Aaron se tam nahoru vyšplhal, aby zjistil, co to tam je. Pak slezl dolů. Celý udýchaný. No a prohlásil, že bude nahoře dřív než já.

Aaronovi bylo deset a mě už jedenáct, ale v podstatě mě dokázal porazit skoro ve všem. Ale právě se docela unavil tím výstupem. Tak jsem řekl 'Jdeme na to!' a plácnul jsem ho po zadku a vyrazil jsem po stromě nahoru. Nedaleko pod špičkou jsem se podíval dolů a oaa byl těsně pode mnou, ale věděl jsem, že už ho dokážu porazit.

Pak jsem se vytáhnul do té motanice, která byla nahoře, a něco mě udeřilo do obličeje, pařát tak veliký, že by mi klidně useknul hlavu. Já se stáhnul zpátky, ale půltuctů dalších pařátů jako velké nůžky se mi snažilo :utrhnout tvář. A pak najednou pode mnou nic nebylo. V příštím okamžiku už jsem jenom vnímal, jak padám dolů. Ataky si pamatuju na výraz v Aaronově tváři, když jsem se kolem něj řítil k zemi.

Dopadl jsem na plochu na záda. Nemohl jsem pohnout ničím pod úrovní paží. Bolelo to tak příšerně až jsem si myslel, že určitě umírám. Když jsem se pokoušel vytáhnout svoji spojovací kartu, připadal jsem si, jako kdybych se sám zabíjel. Byl jsem přesvědčený, že musí být napadrt', ale nebyla —"

"Edgare! Nezavolaal Aaron?"

"Zavolaal. Ale zavolaal až potom, co jsem to zvládnul já. Možná by to udělal stejně. Možná. Ale neudělal to, dokud se mi nepodařilo vyhrabat svoji a zavolaat tátu."

^Ježíši. To je strašné. Ale ty's to nikdy nikomu neřekl."

Edgar namítl: "Řekl jsem to tátovi. Ale nevím, jestli mi to věřil."

"Myslím, že ano. Proto nemá rád Aarona," usoudila Linda.

"Takže jsem strávil několik let zotavováním se z toho úrazu. Ztratil jsem kontakt a vy všichni jste mě v dorůstání předběhli. Málem jsem prosvihnul i čas ke vstupu mezi Grendeli Skauty. To já jsem tehdy přišel na to, jak se věci mají se Syny Země. A teď si nemůžu najít holku."

"A z toho viníš Aarona?"

"A neměl bych snad?" Odmlčel se. "Proč se ho bojíš ty?"

Zavrtěla hlavou. "Sama nevím. Tolik mi připomíná tátu a to by přece mělo být dobře. Táty se nebojím, ale — Edgare, já prostě nevím. Zůstaňme při tom."

"Jistě. A taky máš obavu, že by Aaron mohl být otcem dítěte," pokračoval Edgar. "Atak to nechceš vědět."

"Nic takového jsem neřekla."

"Ne, to jsi neřekla."

"Edgare, chtěl Aaron — zkoušel se dostat do mých počítačových záznamů?"

Tak tenhle jeho výraz už si začínala pamatovat. Edgar odpověděl: "Lindo, pokoušel se o to, ale nepodařilo se mu to, protože jsem předtím přístup k těm souborům zablokoval. Jenom to nevypadá tak, že jsem to udělal já — zařídil jsem to tak, že to vypadá na plukovníkův zásah."

"To bylo od tebe vážně moc milé. Říkáš, že se pokoušel — stopovat moje přístupy k souborům? A požádal tě o pomoc?"

Edgar přitakal. "Řekl jsem mu tehdy, že zrovna nemám vůbec čas. Tak to zkusil na vlastní pěst, ale já jsem tam byl před ním."

"Děkuji ti." Stoupla si. "Myslím, že bych se měla raději jít podívat na Cadzieho, a navíc se musíme rychle připravit na tu výpravu do dolů. Nech mě si to promyslet. Možná už je skutečně načase to zjistit, ať už je pravda jakákoliv. Díky."

Odpověděl úsměvem už ve chvíli, kdy se otáčela k odchodu. Byl to hrdý úsměv. "Ups. Edgare?"

"Ano?"

"Dokážu teď upoutat tvou pozornost? Nasloucháš. Přemýšlíš o tom, co říkám. Dokonce přemýšlíš o tom, jak bys mi mohl pomoci."

Edgar se zakřenil. "Ano, mami."

"Edgare, vzpomínám si ještě na dobu, kdy tvůj zájem opadnul ještě uprostřed prvního 'Ahoj!' Už jsme se o tom bavili, jak jsi tehdy najednou zrudněl odcházel uprostřed nějaké činnosti. Prostě jsi odešel dělat něco jiného s někým jiným — programovat, vyrazet zpět ke hvězdám, starat se o to, co se děje se Zemí, jaká je ekologie na kontinentu. Vzpomínáš si na to tričko?"

Edgar si ho pamatoval. Linda rozstříhala šarlatové tričko na proužky, takže jí splývalo kolem těla jako šňůrky a padalo až do horní části stehen, krylo a přitom odhalovalo.

Dívala se na něj. "To tě přece dokázalo zaujmout, ne? Prostě jsem potřebovala vědět, jestli to svedu."

Jak by asi odpověděl táta. Edgar se rozhodl: "Doufám, že jsi ho poslala do nemocnice, když jsi s tím tehdy přestala. To by se vážně hodilo k rozběhnutí srdeční zástavy."

"Edgare, existuje nějaká dívka, pro kterou bys mohl něco udělat? Něco, o čem ještě nikdo jiný nepřemýšlel?"

Najednou se zatvářil vlažně. Tenhle výraz si dobře pamatovala: to byl Edgar, nořící se do hloubi vlastní mysli.

"Možná... chápu, co tím chceš říct. Lindo? Díky."

Justin se zastavil na horní palubě Roboru nedaleko přední části. Vůně kávy byla slabá, ale stejně se k jeho mozku

dokázala propasírovat. Justinovi připadalo, že mu Aaron Tragon dokáže zošklivit i jeho zamilovanou vůni kávy. Než přišli grendelové, ještě než lidé zaplnili řeky pstruhy a sumečky, rozhodli První po svazích hřebene hor kávová zrna. Káva nevyžaduje krustu žádné zvláštní podmínky, je ideálně nenáročná. Je ovšem pěkná potvora pokud jde o sběr. Káva udržovala První v tak dobrém zdravotním stavu! Museli se totiž vydávat do hor s batohem na zádech, anebo se obejít bez ní. Vraceli se zpět s takovým množstvím kávy, jaké chtěli, plus s trochou navíc pro výměnu. Proto měl Carlos vždycky po ruce dostatek kávy, protože po něm někdo neustále chtěl stolec nebo pracovní stůl nebo vyřezávané dveře.

Aaron měl kávy vždycky dost díky tomu, že pro ni někoho posílal. Justin také mezi jeho sběrače patřil, když byl ještě mladší. Skupiny s batohy si vždycky užily spoustu legrace, ale jednou místo kávy přinesly zpátky uzené medvědí maso, na Justinův návrh. Potom už nikdy nahoru pro kávu nešel.

Ve Vrcholu příboje byl jakýsi vnitřní kruh: kafařská klika, pijáci kávy. Někteří už byli doslova závislí. Trish a Derik a (kupodivu) Ruth Moskowitzová, a možná i Jessika, tu chuť neměli rádi. Usrkávali, takže jim šálek kávy klidně vydržel celou noc. Když jste nebyli s nimi, byli jste mimo ně.

Justin se téhle skupiny stranil. Ostatní se snažili žít si život po svém, ale vždycky byli připraveni vytáhnout se hrnkem kávy.

Káva pomalu začínala zavánět hrou o nadvládu. Justinovi se to začínalo přičít.

Aaron mu stisknul rameno a proklouznul kolem a Justinovi došlo, že stojí přímo uprostřed dveří. Pokrčil rameny a vydal se za ním.

Vrtnění skeeterů mohl člověk vnímat přímo skrze konstrukci Roboru, ale ještě lépe když jste se přitiskli k plexisklu na přídí vzducholodi. Jessika stála hned za hloučkem několika skautů. Ti se tísnili u oken a bojovali o místa co nejvíce vpředu. Dlaně a obličejové zvědavě tiskli k plexisklu. Hladina moře pod nimi se ztrácela v ranním mlžném oparu. Silueta východního horizontu byla teď mnohem modřejší než obrazy z pozemské poezie vylepšené prsty červánků za rozbřesku.

Očekávali, že se jim podaří přistát někdy kolem rozbřesku, takže skautští kandidáti byli vzbuzeni časně, aby se mohli poprvé podívat — na vlastní oči, nejenom virtuální zážitek — na kontinent, o kterém slýchali takřka celý svůj dosavadní život.

Usrkávala pomalu kávu z ručně uhněteného hrnku, jehož ouško bylo vytvarováno do podoby grendelího ocasu. Tohle nebyla ta instantní brečka, kterou museli její rodiče pít během prvních deseti let strávených na Avalonu. Na kávu si ovšem člověk musel nějakou dobu zvykat. První zrna byla sklizena, rozemlata a servírována v prvních šálcích, když jí bylo pouhých devět. Pořád ještě si pamatovala výraz v Cadmannově tváři, když se tehdy poprvé opatrně napil, bylo to jako kdyby

mu právě někdo prozradil vzácné tajemství. Ataky svůj první hořký doušek, který okamžitě vyplivnula na podšálek.

To Aaron ji přesvědčil, o mnoho let později, aby ji zkusila znovu.

Ucítila silné, velké ruce, které jí sevřely ramena a jemně masírovaly, a trochu se při tom doteku zachvěla. Ty ruce byly tak silné a zároveň tak jemné, když ovšem chtěly. Vždycky se snažily navádět a dominovat, ale zároveň dokázaly být i jemné. Políbila mu konečky prstů a pozdravila: "Brýtro, Aarone. Vyspal ses dobře?"

"Jako mimino," odpověděl spokojeně. Vzal ze stolku kónický hrnek se širokým dnem a zvolna upíjel, zatímco jeho oči se snažily proniknout mlhou vpředu. Přední část paluby, té hořejší ze dvou nad nákladní částí lodí, byla obložena leštěným voskovým dřevem. Tohle tmavé a hladké dřevo bylo další z podivných rostlin, které objevili jižně od Isensteinu. Carlos se domníval, že má jemnější strukturu než dřevo týkové a pomýšlel dokonce na to, že by jej mohli využívat ke směnnému obchodu se Zemí... pokud Země ještě existovala, dodal zachmuřeně.

Náhly poryv větru odhodil Robor poněkud doleva. Řídicí počítač to samozřejmě zaznamenal a okamžitě zjednal nápravu pomocí upraveného chodu motorů skeeterů. Loď se rychle vrátila do původního směru, ale Grendelí vlčata výskala a ječela a předstírala, jak s nimi loď smýká ze strany na stranu.

"Podívej," řekl najednou Aaron a stiskl jí rameno. "Východ slunce."

Ale vlastně to nebyl skutečný východ slunce. Byl to jen falešný rozbřesk, kdy se první narůžovělé paprsky Tau Ceti prodraly nad východní horizont. Záře na chvíli pohasne, aby se za několik minut ještě více rozjasnila a poté rychle přešla do denního světla.

Někteří další ze Druhých byli také zde v přední místnosti a dovnitř proudil zbytek Grendelích skautů. Okno bylo skutečně ohromné, sahalo ode zdi ke zdi a od podlahy až ke stropu, zkrátka tvořilo celou přední stěnu místnosti. Bylo poněkud vypouklé směrem ven a vyrobené z plastu, který by odolal i nájezdu slona. Takže se o něj děti mohly opírat, jak se jim chtělo.

Jessika odpojila lehátko a přesunula si ho blíže k oknu. "Tak se posadíme."

"Jistě." Aaron opět upevnil lehátko k podlaze. Pak se protáhnul a odpočíval.

Jessika si ho zdlouhavě prohlížela. Byl tak uvolněný ať už dělal cokoli, vypadal při tom tak přirozeně a zároveň byl na onu záležitost soustředěn celou bytostí. Když seděl, tak... prostě jenom seděl. Když promlouval před posluchači, věnoval se jenom svému projevu. Když lezl nebo surfoval, pak jenom lezl nebo jenom surfoval. A když se miloval, tak se věnoval jenom tomu a nemyslel na nic jiného. Byla to úleva. Každá součást jeho osobnosti byla v souladu s ostatními prvky, tvořily jediný souměrný celek. Nerozdělený. Celistvý. A když něco chtěl? Ale ona jakási nemilosrdnost byla celkem pochopitelná u někoho tak cílevědomého.

Milovala ho? Sama si tuhle otázku kladla velmi často a doufala, že odpověď zní 'ano'. Její ruka se vnořila do jeho dlaně a on ji pevně stisknul.

"Nad obzorem se už objevil první srpeček Tau Ceti a odražené záření proráželo hustý příkrov mračen, který zakrýval kontinent. Mraky byly nahoře modročerné a zespodu stříbrné. Všichni cestující na palubě už byli v tuto chvíli vzhůru.

Nikdo si nechtěl nechat ujít první letošní veřejnou výpravu na kontinent a pro většinu Grendelích skautů byla tohle jejich vůbec první cesta.

Justin si poponesl židli dopředu a upevnil ji k palubě. "Kolik kandidátů si myslíš, že tady máme?"

"Myslíš na stezku odvahy?"

Přítakal.

"Šest už jich má ten správný věk."

"Myslíš, že bychom pro ně dokázali najít grendela?"

Podivný úsměv. "Pro každého určitě ne, ale můžou mezi sebou losovat."

"A tentokrát zvláštní bezpečnostní opatření, dobře? Vezmeme pro jistotu pušku navíc," poznamenal Aaron zamyšleně. Jessica se na něj pozorně podívala. Aaron Tragon obvykle nebýval tím, kdo by volal po zvýšené opatrnosti.

"Proč?"

"Abychom měli jistotu, že se během akce nic nezvrtne. Teď si to nemůžeme dovolit. Právě se před námi otevírá jedinečná možnost jak získat všechno, o co tak dlouho usilujeme." čili jinak řečeno: trvalou základnu na kontinentu, kde by vládli Druzi. Počátek nové kolonie.

A ještě skrytější zájem: skutečná kolonie. Kdyby všechno šlo podle Aarona, právě on by se stal vůdcem nové kolonie. Nastartoval by všechny umělé dělohy na palubě Geographicu tak, aby každý měsíc pumpovaly stovku dětí, takže by založil národ ještě dříve, než zemře. Dosáhl by toho, že původní přistání na Avalonu by se stalo pouhým nevýznamným zápisem v dějinách Avalonského osidlování.

A proč taky ne? Byli tady proto, aby dobyli nový svět.

Mraky teď byly prospikovány zlatem a stříbrem a mlha se začínala pomalu rozpouštět pod náporu slunečních paprsků. Na obzoru vpředu, vzdálený možná už jen nějakých třicet kilometrů, ležel kontinent. Piloti to načasovali dokonale. Skauti začali nadšeně tleskat a hulákat a dupat co nejvíc.

Kontinent byl zelený a svěží. Mlha před nimi jako kdyby najednou začínala měnit barvu, vířila plížila se po okrajích zátoky, která se už začínala vpředu otevírat. Sledovali vodu — temně šedou a pěnicí, kde přecházela do kovově modré, vlny se neustále valily směrem ke skalnatému pobřeží, které bylo nepravidelně vykousáno zanořenými zátokami. Opar byl těžký, jakoby olejnatý — stoupal ze země jako kouř a visel těsně nad ní.

Jessice se srdce rozbušilo rychleji a v žaludku se rozhostilo ono příjemné šimrání zároveň s mírně nakyslou chutí nervozity. Tohle byl teprve její šestý výlet na pevninu.

Pozorovací oddíl horní paluby se mezitím začal docela solidně zalidňovat. Už předchozí noci je Carey Lou obešel a vyzvednul od nich kupóny ke snídani. Teď jí tedy přinesl tác s míchanými vajíčky a nakrájeným ovocem. Jessica upíjela a žvýkala a vzdychala a měla pocit, že svět je naprosto v pořádku.

Jednou z prvních věcí, které si na kontinentu musel takřka každý všimnout, byla skutečnost, že tady bylo mnohem více svěží zeleně než na jejich ostrově Kamelot... jako kdyby se tady všichni grendelové vypařili, což samozřejmě nebyla pravda. Ovšem více na sever odtud, na rozlehlé préríi pokřtěné jako Písařská planina, zahlédly kamery Geographicu tvory dost velké na to, aby grendely zahnlaly. Kamery Geographicu odhalovaly pěšiny desítky kilometrů dlouhé, jakési vybledlé čáry táhnoucí se všemožně napříč zelenohnědou rozlehlou prostorem prerie. Křížily se a elegantně zakřivovaly do kudrlínek, jako kdyby se tu kdosi pokoušel napsat nějaký vzkaz hvězdám. Byly celkem přirozené je nazvat Písaři, ačkoliv z oběžné dráhy bylo vidět na koncích oněch stezek pouze hranaté boule, které neměly žádný určitější tvar a byly zbarveny podobně jako okolní prerie. Písaři museli být býložravci, ale všechno kromě toho byly jenom čiré spekulace.

Na okraji Písařské planiny se táhl les, v němž Kasandra někdy zahlédla, nebo se alespoň domnívala, že zahlédla, poměrně velká zvířata v tlupách. Nikdo zatím nikdy neviděl grendely v tlupách a jediný, kdo požíral grendely, byli jenom další grendelové.

Robor vystoupal do výšky, aby mohl přeletět hřeben rozeklaných a rozbitých skal, na jejichž vrcholu se táhla hustá zelená a zelenomodrá listnatá vegetace. Hřeben připomínal poněkud děravý spodní oblouk zubů. Těsně za ním skála rychle spadala směrem do údolí pokrytého zeleným kobercem. Po dně údolí se líně plazila stará řeka, kterou živily sněhy z hor ležících podstatně dál na severu, dokud se skrze pásmo skal neprodrala ke břehu oceánu.

"Tohle je lovecká oblast grendelů," poznamenal Aaron. Skautští kandidáti najednou ještě upřeněji sledovali bažiny a lesy, ubíhající pod nimi. "Odtud se budeme raději držet dál."

Na okraji menšího jezera pod nimi stála skupina tvorů, kteří vzdáleně připomínali jakési křížence koně s prasetem, a nervózně pili z jezera. Robor teď byl ve výšce sotva nějakých dvaceti metrů, o pouhé tři metry výš než nejvyšší vrcholky stromů, aby skauti viděli co nejlépe.

S náhlým divokým gejízirem vody cosi doslova vyletělo z vody, tak rychle, že jejich oči ani nestíhaly pořádně sledovat všechno, co se následně odehrálo. Jedno ze zvířat nejbližší k okraji vody se zhroutilo dozadu, doslova sraženo onou ohromující rychlostí. Patrně bylo během okamžiku mrtvé. Ostatní zvířata se rozprchla všemi směry, a to jakýmsi legračním kolébavým tryskem.

Ale tohle rozhodně nebylo to, co tolik zaujalo pozornost všech přihlížejících. Tohle nepřitahovalo všechny oči na palubě. Všichni skoro ani nedýchalí.

Tam, pohodlně usazený nad roztrhaným a zakrváceným tělem nešťastného prasečího stvoření...

Byl grendel.

Z reproduktorů ve stropě pozorovací místnosti se ozval klidný hlas. "Grendelův zabijácky útok," oznamovala Linda z kontrolní místnosti. "Právě jsme viděli grendela v akci." Jasně vyboulení přední stěny se zatemnilo a při pravém rohu se otevřela obrazovka videopromítače. Promítli jim celou scénu smrti ještě jednou a ve zpomaleném záběru.

Kamera je zavedla ještě blíže k místu útoku. Skupina prasečích stvoření se pomalu a obezřetně napájela z jezera. Tři stáli

pozorně na stráží nahoře na svahu, zatímco ostatní sestoupili dolů k vodě, vždycky ale jenom pár jedinců najednou tím jejich pomalým a směšným kolébáním. A pak, ještě zpomaleněji, se hladina jezera vzdula, vybuchla a z hlubiny vystřelilo pět metrů černé smrti. Jessica zašeptala "Panebože," neboť byla touto scénou omráčena stejně jako všichni ostatní v místnosti. Bylo nemožné zůstat klidný a nebýt uchvácen tímto stvořením, nejdivočejším dravcem s jakým se kdy lidstvo setkalo. Tupý čumák. Krokodýlí pancíř. Tupý, ostnatý ocas. Vynořil se z hlubin rychlostí rakety a prasečí tvor zemřel v tratolišti krve a vody. Tělo bylo při nárazu grendelí masy hodně poničeno. Odletělo vzad a dopadlo do trávy, přičemž se zvedl oblak prachu. Počítač, který vylepšoval tento jakýsi širokoúhlý záběr holografické kamery, jej neustále sledoval. A další, ještě širší záběr stále v pomalém módu ukazoval, jak se ostatní zvířata vyděsila a okamžitě se rozeběhla do bezpečí. Utíkala rychle, ale přesto normální zvířecí rychlostí. Žádné zvíře kromě grendelů nikdo dosud neviděl pohybovat se rychlostí.

Grendelovy tesáky rozpáraly oběti břicho a rozlámaly hrudní koš. Krev tekla všude kolem a zalila grendelův čumák. Ten pak ponořil zuby přímo do rány, takže mu hlava skoro zmizela uvnitř. Vytrhl kus vnitřností a poté se rozhlížel kolem sebe a potom také nahoru, přímo na Robora.

Otevřel tlamu a potom ji zase zavřel v tomhle matoucím holografickém zpomaleném záběru. Z tesáků připomínajících ostré dýky stékaly sliny a krev, kapky odletovaly jak na ně ječel svou divokou výzvu.

Že by to bylo hlukem motorů skeeterů? Jejich vzdušným dopravním prostředkem? Grendelovy oči se na ně upřeně dívaly, jako kdyby jej vzdálenost Roboru znervózňovala a nevěděl, co si má o něm myslet. Jako by si myslel, že by jej mohli napadnout kvůli jeho kořisti.

Vydal ze sebe táhlý divoký skřek, který ovšem nemohli slyšet. Pak se otočil a zabodl svůj ostnatý ocas do rozbitého těla. Jeho ocas vypadal jinak, než jak ho znali ze snímků na Avalonu. Měl pouze jeden mohutný zahnutý hák takřka vespod a na místě, kde byl druhý, teď zbývala pouze rozštěpená jizva.

Krvácení prasete zpomalilo, teď krev volně vytékala pramínkem z rozpáraného břicha. Nohy se mu ještě trochu chvěly. Ale už to byly spíše jen záškuby. Grendel jej táhnul zpátky, aby zmizel ve vodě.

A potom, okamžik poté co grendel zmizel pod hladinou, se náhrávka přehrála ještě jednou ve skutečné rychlosti. Prasečí tvorové se přiblížili k vodě; jedno se vnořilo do vody, aby se napilo; smrt do něj narazila a odhodila ho stranou. Jessica se otřásla.

"Panečku," vydechl Aaron. "Já tyhle zatracené zvířata miluju."

Podívala se na něj a na okamžik pocítila cosi jako žárlivost. Milovat, to nebylo příliš silné slovo. Jeho oči doslova žhnuly. Grendelové představovali cosi... surovou sílu, absolutní jednostrannou zaměřenost... holou zuřivost?

Nějakou vlastnost nebo Gestalt, které Aaron hodně respektoval.

Obdivoval.

Miloval.

Nikdy si nemohla být docela jistá, jestli ji skutečně miluje. Ale nikdy neměla důvod pochybovat o tom, že miluje grendely. Zároveň ovšem miloval je lovit a zabíjet, to taky. Ale miloval je. A to pravděpodobně víc než cokoliv jiného na světě.

Jak podivné je pociťovat žárlivost vůči netvorovi. Ale Aaron přece nemůže grendely skutečně milovat! Nemohla bych milovat muže, který —

Kolem bylo spousta dalších věcí k vidění. Planiny, které se pomalu svažovaly od úpatí velkých horských hřebenů.

Když jste se dostali tak kilometr od tekoucí vody, bylo všude kolem vidět bujnou zelenou vegetaci a ještě více zvířat. Byla tu zvířata vypadající jako plazi — žádná příliš velká, ale několik smeček těchto zvířat čas od času zatemnilo pláš. Jakmile přes ně ale pomalu přešel stín Roboru, smečka se rozpadla a zvířata se rozutíkala do všech stran.

A tady už porost postupně zhoustnul až připomínal hustou džungli. Srdce jí v hrudi poskočilo. Až dosud neproběhla prakticky žádná průzkumná výprava do těchto končin, do lesů kontinentu. Prakticky žádná kategorizace rostlinstva ani živočichů. Jen zběžné mapování, a to ještě převážně pomocí satelitů. Kromě území bezprostředně obklopujících důlní místa pro ně kontinent představoval takřka neznámou zemi.

A nyní... se toho mohlo hodně změnit, díky nim.

Nastal čas oběda a zvládli se v klidu najíst, aniž doposud zahlédli místo předem vybrané pro přistání. Z kouřového oparu, mlhy tak husté, že skoro vypadala jako mračno sopečného prachu, se náhle vynořila hora.

Byla holá a ošlehaná větrem a deštěm, rozbitá a oholená, jenom tu a tam posetá ostrůvky zeleně, takže připomínala mechem pokrytou lebku.

Ve výšinách se půvabně vznášeli pterodoni: alespoň něco známého a uklidňujícího, díky bohu.

Jessičiny ruce se samy od sebe pohybovaly a mimovolně kontrolovaly batoh na zádech, zatímco ona se kochala pohledem z okna. Takhle země, celá země čekala jen na ně, aby ji získali...

Přišlo jí, jako kdyby jí Aaron dokázal číst myšlenky. "Oni ji nechťejí," prohlásil a vrtěl hlavou, jako kdyby se tomu nestačil divit. Jeho silné a jisté prsty se jí zabořily do ramen. Zabolelo to, jenom trochu.

Přesně takový Aaron byl. Vždycky to tak trochu bolelo. Bylo pro něj obtížné mít neustále na paměti, jak silný je ve srovnání s ostatními. Tak silný, bystrý... tak jistý sám sebou. Žádný div, že se do něj tak zamilovala. Nádech vzdálenosti a nedostupnosti, který o sobě vytvářel, jenom dráždil její pokušení a zvyšoval cenu výhry.

Hučení motorů všech tří skeeterů teď přešlo do sytého dunění. Cítila jak se pod ní chvěje podlaha, to když Robor nabíral východní kurs, aby se vyhnul pásmu hor. Panovalo teď teplé roční období ať bylo všechno kolem zelené a hnědé a žlutomodré. Až roční doba pokročí, převezme tady vládu sníh. Dále směrem do vnitrozemí byly ještě vyšší horské masivy, ale tady, sotva tři sta kilometrů od mořského pobřeží, byla bohatá naleziště rudy. Robor přeletěl nad prvním důlním stanovištěm. Jessica se vydala nahoru do řídicího střediska, kde Linda a Joe pozorně kontrolovali

telemetrická hlášení z těžebního místa.

"Máte něco nového?" zajímala se. Musela se trochu sklonit, aby se bezpečně vešla do místnosti, která měla docela nízko položený strop. Sledovala počítače a obrazovky, nad kterými teď kralovala Linda a byla jimi doslova pohlcena. "Ááá... nic. Všechno je zatím v pořádku. Budeme na místě dříve než za hodinu. Nejprve se porozhlédneme tam a pak se můžeme vrátit a zkontrolovat ostatní stanoviště."

"A přišli jste na nějaké doplňující informace?"

"Nejde o sabotáž."

"Jak to?" zeptala se Jessika a snažila se nedat najevo radostnou úlevu.

"Podle charakteru otřesů. Vypadá to spíš jako černý prach, než jako kterákoliv námi běžně užívaných výbušných směsí. Kdyby se někdo pokoušel nastražit past v našem důlním zařízení, patrně by nepoužil značně nestabilní a ještě k tomu nevykonnou sloučeninu. Použili by něco koncentrovaného, pohodlného, spolehlivého. Proto jsem došla ke svému závěru. Tohle je vážně celé divné."

Jessika položila jemně Lindě ruku na rameno. "No dobře. Však už budete mít příležitost si všechno ověřit přímo na místě za..."

"Třicet sedm minut," doplnila ji Linda.

"A pak už budeme nad Údolím Grendelů. Aaron bude nadšený."

Kapitola 8

Grendelův bůh

Bůh na některé modlitby odpovídá náhle a prudce, a mrští nám to, zač jsme se modlili, přímo do tváře, jako rukavici s dárkem uvnitř.

ELIZABETH BARRETT BROWNING,

Aurora Leighová (1857)

Stará grendel se vydala na lov. Ležela teď schovaná v blátě pod nánosem vody a hniјících rostlin. Řeka protékala kdesi za ní, vzdálená skoro kilometr, ale půda tu byla měkká. Razila si totiž svou cestu od řeky po mnoho dní, pařáty se hrabala v prachu a čekala, až ji voda bude následovat. A tak tady, natolik vzdálená od jistoty své řeky, že si její kořist musí připadat v bezpečí, vyčkávala na příležitost.

Jedna oběť byla nedaleko. Byla dost velká, aby ji stačila sytit tak tři dny, ale až poslední den bude skutečně chutnat sladce. Podivná věc s velkým čumákem, kopyty, velkýma ušima a velkýma očima. Čumákem teď neklidně rejčila a čenichala.

Ano, pomalu, jemně. Kdyby se teď vítr stočil špatným směrem, čmuchar by ji určitě vycítil a začal utíkat a je dost rychlý na to, aby ji pěkně prohnal. Není ovšem dost rychlý na to, aby utekl staré Grendel. Kdepak, ani v dnešní době, kdy už má lenivou krev, pomalejší rozběh a rychleji se ochlazuje. Stará Grendel má pořád svou rychlost.

Stará Grendel si ještě matně pamatovala na dobu svého mládí, kdy se poprvé vynořila z vody ven. Tehdy ještě byla přitroublým tvorem, než jí choroba chycená ve vodě vysoko proti proudu otevřela oči. Pokud vůbec byla takového pocitu schopná dalo se říct, že cítila k oněm vodám jakousi posvátnou bázeň. Co si ji tam dráždilo, způsobovalo ji bolest hlavy tak pronikavou, že myslela, že tou bolestí zemře. Nemohla dělat nic jiného než se jenom svíjet v bolestivé agónii, nedokázala dokonce ani lovit. Ani chladná voda v hlubinách moc nepomáhala. Ale když bolest začala konečně ustupovat...

Najednou vnímala svět jinak. Nevěděla už ani, jak jinak by o něm měla přemýšlet. V mládí vnímala svět v základních složkách chuti a pachu, jako potřeby a jejich ukojení. Její život se uzavřel: hlad vzbuzoval rychlost, rychlost produkovala žár, žár ji zaháněl zpět do vody. Ale po té změně, po zvětšení hlavy, a té bolesti... Vylízala se z toho pološílená hladu, ale byla příliš slabá než aby si mohla troufnout zaútočit na jezerní příšeru, než jí vzorce prozradily jak na to. Pak se ona stala jezerní příšerou a všude kolem bylo dostatek kořisti, všude kam se až dosud ani nepodívala.

Lovení bylo snazší.

Méně často musela používat rychlost. Boje o teritorium byly méně krvavé. Viděla všechno jasněji a rozuměla tomu, co viděla.

Tehdy byla hladká, pružná a rychlá jako lesní požár. Představovala absolutní smrt, císařovnu vlastního panství. Dala život snad sto tisícům dětí, z nichž se ovšem možná deset dožilo dospělosti. Ty potom rychle zahnila vzhůru proti proudu, dokud na to měla síly. Dvě se pokusily vrátit, aby vyzvaly matku na souboj v jejím vlastním území.

Obě dvě vyřídila zcela bez milosti, protože zabijácky plamen v její hlavě i v těle byl mnohem silnější, přehlušil jakoukoliv myšlenku či důvod. Byl mnohem silnější než zakrnělé zbytky mateřského citu.

Tehdy to byla šťastná doba a dost možná, že vyšší inteligence teď pro ni představovala spíše prokletí. Nebyla už tím, čím kdysi bývala a dobře to věděla. Nebyla už tak rychlá, tak silná. Zranění už se jí dávno nehojila tak rychle.

Pro jakékoliv stvoření natolik neopatrné, aby se přiblížilo do jejího loveckého revíru, byla pouhým zábleskem ostrých zubů a pařátů a šupinatého černého pancíře a ostatního ocasu. Pět metrů dlouhá stvůra, čtvrt tuny bleskurychlého zabijáka.

Ale rychlost se už z ní v těchto dobách ztrácela mnohem rychleji než dřív a vyprodukované teplo se mnohem hůře ztrácelo. Už měla obavy vydávat se tak daleko od řeky, jako si kdysi mohla směle troufnout.

Ale její Proměna měla i své kladné stránky. Lovící grendel je totiž grendel, jehož mysl a uvažování se zcela podřídily nadvládě rychlosti. Neexistuje přemýšlení, jenom bleskurychlá akce. Honba a potom boj a zabítí, závod s vlastním žárem užírajícím vnitřnosti zevnitř, dostat kořist do vody, kde ji pak může v klidu sežrat. Před lety by ji pohled na kořist

doslova uvedl v zuřivost, zcela by ji zbavil jakékoliv obezřetnosti. I teď se to ještě někdy stávalo, ale bylo to méně často. Dokázala myslet dopředu, představit si důsledky činů.

Když byla plně při smyslech, přemýšlela o tom, jestli tohle všechno vědí stromoví obyvatelé. Tahle vykutálená stvoření vždycky dokázala vylákat zoufale vyhladovělého grendela daleko od řeky. Když už se k nim grendel nezadržitelně blížil, rychle vyskákala vysoko na pokroucené kmeny stromů a potom přeskakovala ze stromu na strom, když grendel zuřivě porážel kmeny.

Stará grendel si vzpomínala, že takhle sama málem zemřela. Potvůrky ji neustále vodily od stromu ke stromu tak dlouho, až se málem sama uvařila zevnitř. Honila vždycky jednu a ta najednou zmizela, ale vzápětí se vynořila další, hezky mimo její dosah a přeskakovala na další strom, takže v ní hlad a nutkání zabíjet jenom vzrůstaly a stravovaly ji. A pak ještě další —

Naštěstí se jí podařilo ovládnout své pudy a vyrazit směrem k vodě ještě včas, než bylo příliš pozdě na záchranu, než se její vnitřní orgány usmažily žářem rychlosti. Slyšela, jak se za ní rozléhá štěbetám tvorečků snad ze všech stromů a trsů trávy, všichni jako by se jí vysmívali. Ty chlupaté věcičky s dlouhými nohama i dlouhými rukama se nahlas vysmívaly jí. Když se zklidnila, dokázala si ještě vybavit jejich dlouhé zuby... a uvědomovala si, že oni také loví, byť svým vlastním způsobem.

Od té doby už se raději držela od lesa pěkně v bezpečné vzdálenosti. O mnoho let později zahlédla lovce — šplhače, jak pořádají hostinu na těle mrtvého grendela, který byl vylákan příliš daleko od vody a stal se obětí vlastního žaru. Tenhle grendel ovšem nebyl jejího druhu. Podle odhalených rudých kostí mohutných ramen a paží jej zřetelně poznala: byl to ten druh, který stavěl přehradu. Proto rychle zahнала malé lovce na útěk a potom se sama pořádně nažrala u těla onoho stavitele hrází.

Existovali také tvorové, kteří lovili grendely, stejně jako ona lovila jiné. Ale co platilo na mladé grendely, míjelo se účinkem, když přišlo na Starou grendel. Jedla už lovce — šplhače a jejich maso jí připadalo vynikající; jenže pro ni bylo skoro všechno vynikající, dokonce i plavci, její vlastní plavci. Od té Změny si už ovšem alespoň matně uvědomovala, že ačkoliv je všechna potrava dobrá, některá je přece jenom lepší. Maso bylo lepší než rostliny, běhači byli lepší než plavci a cizí plavci byli lepší než její vlastní. Takhle to nepochybně bylo vždycky, ale předtím si to nijak zvlášť neuvědomovala.

Teď už byla Stará grendel pomalá. Pořád ještě bleskurychlá, ale pomalu bleskurychlá, dá-li se to tak vůbec říct. Pěkně si počká, až se Čumák přiblíží ještě víc k ní...

Jenže čenichající Čumák se zarazil, otočil se a nervózně se rozhlížel vzhůru. Potom schlíple vyrazil jakési smutné zahýkám a otočil se zpátky, ohnul se k zemi snad ještě dvakrát tolik a najednou úprkem vyrazil do lesa.

Stará grendel byla příliš překvapena zvukem, rozléhajícím se z oblohy, než aby stihla zareagovat a dát se do pronásledování. Ten zvuk v ní vyvolával tíseň a pronikavě jí připomínal Vítr smrti, ale přesto to nebylo to samé. Přicházelo to od jihu, zaplňovalo oblohu a dokonce zastiňovalo zemi. Rudé a zelené. Nepředstavitelně mohutné tesáky. Celé její tělo, celé srdce naplnila taková hrůza, jakou ještě dosud nikdy nepoznala. Byl to grendel vesmírných rozměrů. Byl to samotný Bůh. Jakoby vycházel přímo ze slunce, šklebil se na ni svými obřími rty a jasně dal najevo smrtelnou výzvu.

Snažila se zmizet ve vrstvě bláta. Jestliže tahle ohromná věc, tenhle kolos bude chtít získat její teritorium, pak s tím ona nedokáže udělat zhora nic, nezbude jí než zemřít.

Ale bude rozhodně bojovat! Musí bojovat! Mířilo to přímo na ni, tyčilo se k obloze jako hora, ale nepohybovalo se zase tak rychle. Cítila, jak jejím tělem začíná kolovat rychlost a nabuzuje její tělo, aby bylo včas připraveno k akci. Rychlost burácela jejím tělem jako plameny obřího ohně a ona se nemohla ani pohnout. Nedokázala přijít na způsob jak se dostat na kobyliku té stvůře! Pomalu, pomalu, nemusí to přece hned být nějaký nový druh grendela. Hlavní otázka zní: je to pro ni soupeř nebo kořist? Jak se na ni dostat? Oheň spaloval její cévy a mysl začínala vypovídat službu. Ten kámen? Ne, lepší bude támhleten vzdálený kmen —

Vynořila se z bahna. Bláto se rozstříklo na všechny strany a pocákalo překvapené Čumáky. Instinktivně jednoho z nich udeřila ocasem, ale jenom naplocho, aby se nenabodnul a nezůstal viset na hrotu. Nebohá oběť vyrazila zoufalý skřek a padla bezvládně na bok, ale

Draci Heorotu 225

Stará grendel ji zcela ignorovala a řítila se divoce kupředu. Během pár sekund se dostala až k patě stromu, který padl a teď ležel opřen o mohutný bílý balvan. V další vteřině už se pařáty snažila rychle zabrzdit a vykroužila v blátě těsnou otočku, čímž ještě více vydělala čumáky a ti se rozprchlí všemi směry. To už se dostala k obnaženým kořenům avysápala se na kmen a pomocí ostrých pařátů bleskurychle stoupala vzhůru po stromě, na vrcholu se odrazila a už v letu se pokoušela ještě srovnat svůj směr. Ale Grendelův bůh byl příliš ohromný, než aby bylo možno jej minout. Ještě dosud nikdy neviděla létat nic takhle ohromného. Rozhodně tedy neměla žádný cvik v zaměřování podobného cíle. Padala pod něj. Bylo to jako kdyby se pokoušela vyskočit na měsíc! Pařáty měla připravené k zasazení úderu a měla nachystané poslední překvapení pro bestii, až se pokusí po ní chňapnout... Zmizí v její tlamě jako nic, ale ještě jí tohle sousto pěkně osladí...

Vzápětí dopadla na zem do měkkého rozbředlého bahna, které bylo pokryto vrstvou sotva několika centimetrů kalné vody. Náraz ji poněkud omráčil, ale ještě se dokázala s námahou vydrápat na nohy a nemotorně se otočila. S ohnutými koleny a lokty se lopotila bahnem nějakých třicet metrů, potom se znaveně zhroutila.

Byla teď asi šedesát metrů od místa, kde byla ukrytá původně, zahrabaná až po čenich ve vlhkém bahně, ležela zcela bez pohybu a vyčníval z ní pouze šnorchl. Žár z ní pomalu unikal — s ním také vyčerpání, ale příliš pomalu. V tomto okamžiku by ji Grendelův bůh mohl považovat za čumáka, za zcela snadnou kořist. Ale kde vlastně je. Opatrně vykukla jedním okem.

Byl za ní. Nahoře a za ní a pohyboval se směrem pryč.

Prchal! Přece jen se jí podařilo ho zahnat! Dokázala ubránit své teritorium—

Ale když se plná bolesti plížila zpátky k řece, obraz oné hrozivé věci jí vyplňoval celou mysl. Něco velmi podobného už kdysi, někdy během svého dlouhého, předlouhého života viděla.

Bylo to mnohem dál než teď. Letělo to. Tehdy ta věc ovšem vypadala docela jinak než dnes, vůbec nepřipomínala grendela — černý hřbet, světlé břicho, mimořádně velké oči — ale mohla být ze stejného druhu. Pohybovalo se to stejně a podobně to i znělo, když vydávalo zvuky. Také to bylo mohutné, větší než celé hejno dospělých urostlých grendelů. Dokonce větší než mrak. Nedokázala tehdy vůbec pochopit, co to znamená.

Udělal tehdy hodně nebezpečnou věc. Takhle noční mūra s obřímá očima mířila směrem, kam se ona vydat nemohla, kudy neprotékaly žádné řeky a kde v džunglích přebývali lovci—šplhači. Ale během ojedinělé bouřky se vydala vzhůru do kopců a pokračovala ve výstupu dokonce i poté, co už liják odezněl, pořád vzhůru po svahu nedaleké hory.

Tohle všechno se odehrálo nedlouho po velké Změně. Díky novému náhledu na svět cítila, že je schopna dokázat takřka cokoliv. Dostala se až na vrchol té vysoké hory a usadila se dokonce nad úrovní té věci, dokázala to ještě právě včas, aby viděla jak klesá dolů a líbá zemi.

Draci Heorotu 227

Pak se od ní odpojily tři menší létající věcičky. Že by to byli boží plavci? A dole pod tím se míhalo ještě spoustu malých tvorečků. Asi paraziti, domyslela si, kteří tady chtějí co nejrychleji rozšířit svůj druh. Ale ačkoliv jí odtud připadali jenom jako malé tečky, dokázala celkem odhadnout jejich skutečnou velikost. Za celou dobu, co je sledovala, se žádný z nich neprojevil rychlostí. Pomalí, hloupí: žádní grendelové, ale jejich kořist.

Pak se pomalu odpížíla zpátky kvodě. Za celou dobu nepadla ani kapka deště, aby jí pomohla zchladit horko. Celou dobu měla strašný hlad, který ji užíral, ale nemohla si dovolit použít rychlost. Kdyby tuhle chybu udělala, zcela jistě by zemřela.

A teď tohle, Grendelí bůh. Jestliže představoval kořist, potom snadno mohl nakrmit všechny grendely, co jich na tomhle kontinentu je.

Předtím byla hladová, ale teď byla doslova pološílená hlady. Nová kořist. Nové chutě. Nová hra, v níž je možné ztratit nebo vyhrát. Nová krev, která zchladí její horký čumák.

Nové, nové, stále něco nového.

Kdyby byla Stará grendel schopna nějak jasněji formulovat svou koncepci boha, určitě by se kněmu modlila. Grendelí potěr byl strašně malý, pulci nestačili ani na jedno sousto. Jediné z těch dvounohých stvoření by jí bohatě stačilo k nasycení, a dokonce by možná i zbylo. Zakopala by ho do bahna tak na den dva, možná tři, dokud by maso nezačalo sládnout. Dokud mrtvola nepřiláká vodní drobtinu, která vyžere oči až na dülky, a tkáně prosáknou nasládlým nektarem. Pak si užije hostinu.

První záchvěvy rychlosti, naléhavé a horké, jí opět začaly znít. Rychle se snažila ovládnout, zklidnit mysl. Byla až nebezpečně blízko okamžiku, kdy se začne vařit. Oni ji mohli uhonit, tohle Nové maso, tenhle potěr Grendelflio boha. Byli sice pomalí a nemotorní a... ale zkušenost seji pokoušela varovat před možným hrozcím nebezpečím.

Všechna stvoření dělají chyby.

Také lovci—šplhači dělají občas chyby. Už se jí podařilo je dohonit, rozdrtit kosti mohutnými zuby a ochutnat jejich vynikající sladké vnitřnosti.

Plížila se opatrně k řece, vždycky pěkně jenom pár centimetrů, nesměla to uspěchat. Bůh se vznášel směrem k Oblačné hoře, kde začal klesat. Právě tam, kde tehdy první velkooký Velký Letec také přistál. Tou oblastí neprotékaly žádné řeky. Byla příliš daleko. Vždycky byli příliš daleko, vysoko na skalnatých svazích, kam se sice mohla vydat za mohutných lijavců při bouřkách, ty tady však byly docela výjimečným jevem.

Jenže všichni tvorové jsou pro grendely kořistí a všichni tvorové musí klást potěr. Jejich potěr nakonec přijde po vodě dolů. Když nemůže sežrat tuhle velkou létající potvoru, pak alespoň sežere její potěr.

"Průsmyk Deadwood," hlásila Jessika. Zcela robotizovaný důlní tábor se rozkládal v horském průsmyku širokém přibližně kilometr. Na východě se půda najednou prudce svažovala přes skalnatou oblast až k řece protékající dnem Grendelího údolí, které mnozí říkali Styx. Bylo to o dvanáct set metrů níže a zhruba deset kilometrů daleko. Západní strana průsmyku byla méně strmá, klesala asi o tři sta metrů kamenitými svahy, pokrytými balvany, na vysoko uloženou poušť. Ze severu a jihu byl průsmyk sevřen prudce stoupajícími skalními srázy. Když První tuhle oblast před deseti avalonskými lety objevili, ze severního svahu stékala do průsmyku řeka. Nebyl to nijak výrazný tok, ale stačil na to, aby Prvním působil vrásky na čele. Pomocí dynamitu tedy odklonili jeho koryto. Zatímco dříve stékal dolů do průsmyku a poté na západ do pouště, nyní byl odkloněn k východu a padal dolů ze svahu v kaskádě efektních vodopádů. Umístili tu ovšem několik ovladatelných stavidel, takže by voda snadno mohla být svedena zpět do původního koryta, kdyby došlo k napadení Průsmyku Deadwood.

Voda znamenala grendely. Když grendelové lovili, využívali rychlost. Ta jim poskytovala neuvěřitelnou rychlost, ale zároveň produkovala velké množství tepla. Grendel, který se příliš vzdálil od řeky, se tak snadno mohl uvařit zevnitř. Proto nikdy neviděli grendela odvážit se dál než dva kilometry od vody, s výjimkou lijáků.

Joe Sikes zkoumal krajinu pod sebou pomocí dalekohledu. "Základno, tady je Joe Sikes. Provedl jsem kontrolu průsmyku a potvrzuji, že nedošlo k žádné změně vodních hladin," ohlásil potom oficiálně do vysílačky.

"Rozumím, Joe Sikesi," ozval se vzápětí z reproduktoru Zackův hlas. "Geographic potvrdil, že v dohledu nejsou žádné větší shluky mraků, neočekáváme tedy déšť a ve všech směrech kolem Deadwoodu je voda na normální nebo nižší hladině. Máte povolení k přiblížení."

"Tak ji pusť dolů," zavolal Sikes. Nepřestal ovšem oblast sledovat dalekohledem a přejížděl nahoru dolů po obou stranách průsmyku, potom stejně zkontroloval oba prudce stoupající kopce lemující jej po stranách. "Jess, Lindo,

prosím o potvrzení, já tam nic nevidím." Potom podal dalekohled Jessice.

Provedla tedy zběžnou prohlídku a uviděla na Sikesově tváři nesouhlasnou grimasu. No tak dobře, přistoupím na tvou hru. Podívala se znovu, tentokrát ovšem pomalu přejížděla ze západní pouště pomalu vzhůru do průsmyku, napříč a pak zase dolů na východní dno. "Pepíci," hlásila. "Vidím tři Pepíky asi padesát metrů severně ve stínu komplexu solárních konvertorů. Kromě toho všude čisto."

Linda převzala dalekohled a také se podívala. "Souhlasím, všechno normální, tři Pepíci," potvrdila předpisově a potom se rozesmála. "Musí tam být bezpečno, když jsou Pepíci takhle venku."

"Rozumím," ozval se zase Zackův hlas. "Dobrá, můžete přistát. Udržujte vzájemně spojem a podávejte průběžně hlášení, my na vás dohlédneme."

Průsmykem se neustále proháněly rychlé horské větry, někdy od západu, ale častěji přece jenom od oceánu směrem na jihovýchod. Nejspíše právě vliv neustále větrného počasí způsobil, že nevelká plošina průsmyku byla docela hladká. Když byl teď potok rozdvojen, zůstalo tu jen málo zeleně, jenom nízká hnědá a vyrudlá tráva a pokroucené hnědé keře. Oblast byla celkem nevzhledná, ale právě tady byla vybudována trvalá základna na pevnině: čtvercový bunkr umožňující uložení baterií a palivových článků. Kromě toho také chata dobrá na přenocování, která byla nacpaná Draci Heorotu 231

technickým vybavením a zásobami pro případ nouzového stavu. A samozřejmě ještě samotný důl. Severní svahy tyčící se nad průsmykem byly pokryty konvertory převádějícími sluneční paprsky na elektřinu. Ty byly zhotoveny z prohýbaných plátů zvláštního tkaniva, kterému říkali Begley.

Jessika si znovu vzala dalekohled a prohlížela si ještě jednou Deadwoodský průsmyk. První co uviděla byla trubková konstrukce geodetického domu, která se jako obrovský pavouk tyčila nad velkou černou jámou zející v zemi. Z otvoru se obvykle valila oblaka páry. Jenže dnes nebylo po nějakých výparech ani památky. Tady problém nebyl. To už zjistili. Objevíli primární poškození asi o šest nebo sedm metrů dál, ve zpracovacím aparátu.

Linda převzala vládu nad kontrolkami, zatímco Joe šel udílet instrukce. Oba byli docela v pohodě, chovali se jako skuteční profesionálové. Jessika si pamatovala, že stejné zaujetí u Lindy pozorovala i tehdy, když si prohlížela larvy bource morušového přenesené na transplantované listy morušovníku.

Cadzie byl uložen v bezpečí v rohu místnosti a spokojeně spal. Jessika jeho kolébku obešla velkým obloukem a šla jako myška. Nevypadalo to, že by Lindu nějak zdržoval v práci, a jestliže přece, pak to nedávala vůbec najevo. Jenom mu musela přizpůsobit svoje plánování... ale jak to vymyslela?

Zpracovatelská stanice byla teď přímo pod nimi, byla by vidět skrze velká okna, ale oni jí nevěnovali jediný pohled.

Studovali její vnitřek na dvou z mnoha kontrolních obrazovek. Jedna z nich ukazovala demonstrační záběry — Jessika se musela chvíli dívat, než se v tom dokázala vyznat — vlastně kreslenou animaci normálně pracující stanice.

Malí dolovací pracanti kutali měkké uhlí a dopravníkový pás jej odnášel, vždýcky po velkých kusech, vzhůru až ke zpracovatelské stanici. Stavebnicová zpracovatelská stanice, sestavená na místě z připravených dílů, pak rozdrčený materiál opracovávala a v závěru vyplivla hutné tmavé cihly polozpracovaných plastů, které byly základním materiálem jejich stavitelského a farmaceutického průmyslu. Jessika tuhle sekvenci filmu poznala: už ji viděla ve škole.

Druhá obrazovka ukazovala rafinérii v jejím současném stavu, nehybnou a poničenou. Stopa exploze vycházela z jednoho z tunelů a pokračovala do rozšíření, kde potom výbuch odtrhnul a pokroutil opláštění zpracovatelského okruhu. Poškozený plášť byl na té straně očázený dočerna. Škody napáchané uvnitř aparatury ovšem odsud nemohli zkontrolovat. Ruda se navršila na vysokou hromadu, než dokázal zaostalý inteligentní okruh zpracovatelského systému vypnout všechny přístroje.

Joe prohlásil: "Nejradši bych nakopal zadek tomu, kdo nám tohle mohl provést!" a hned vzápětí ještě dodal: "Pokud to ovšem nebyl Edgar."

Takže to byla opravdická bomba, napadlo Jessiku. Výbušnina o nízké razanci. Poškozené zařízení si vyžádalo tuhle větší expedici.

A úhoř taky podpořil vyslání naší expedice sem, na pevninu. Zajímavá shoda náhod? Jessika jen zavrtěla hlavou. Tohle by nikdo neudělal.

"Přistání zhruba za devět minut," hlásila Linda.

Jessika zalovila v kapse a potom odtamtud vytáhla

pevné a lehké rukavice, které si začala natahovat na ruce. "Jsem připravená, nažhavená a netrpělivá."

"Tak tohle říkají všichni kluci." Linda si svou větší sestru pozorně prohlížela. "To tě nejspíš tak za hodinu přejde."

"Zeptej se na to Joes."

Zdálo se jí to, nebo měl Joe skutečně najednou červené uši? Raději se zase věnoval práci a řekl: bezpečnostní kontrola, Jess. Ujistěte se, že je bezpečné celé okolí přistávací plochy a že bezpečnostní senzory nezachytily žádný pohyb kromě vašeho. Pak můžeme ven vypustit i děti."

"A zbavit mě jich, už mi pomalu lezou po zádech. Máme tady před sebou ještě spoustu práce," doplnila Linda.

Jessika se podívala na Lindu a nakrčila nos, potom se ještě zastavila u Cadzieho a chvílku na něj dělala obličej. "Pete Detrich," řekla nakonec. "Loňské jaro sis s ním občas vyrazila..."

Linda se hrdě narovнала. "O tom ti nic neřeknu, s tím se musíš smířit."

"No dobře, dobře."

Jessika se ještě ve dveřích zarazila a potom už jenom přes rameno nadhodila: "Zack Moskowitz."

"No! Ten jeho knír docela lechtá."

Aniž by připustila porážku, Jessika vyrazila z místnosti se svěřenými rameny.

Potom se po úzkém točitém schodišti jala sestupovat, dokud nebyla až zcela dole v nákladním prostoru. Byl rozlehlý a teď skoro prázdný a tou jeho prázdnotou se mocně šířily vibrace, jak se loď chystala na přistání. Bylo tady šestero

velkých nakládacích vrat z lisovaného vysoce odolného plastu. Čtyři z nich už byly otevřené. Vybrala si vrata hned vedle Justina, který už měl ke karabině na opasku připevněno jističí lano.

"Že budu dole rychleji než ty!" volal vesele.

"O co se vsadíme?"

"Dneska večer uděláš palačinky a sušenky."

"Dobře — a ty budeš honit krtky."

"Beru — jdeme na to."

Odjistila dveře a otevřela je dokořán. Čerstvý vítr vanoucí zvenčí ji vzápětí rozcuchal a příjemně chladil na tváři. Byli teď sotva nějakých patnáct metrů nad nízkou namodralou travou. Dokonce už odtud vypadala na první pohled zakrsle, ale přežívala i tam, kde mohutnější porost křovin zahynul z nedostatku vláhy. Jessica protáhla lano karabinou na opasku a uvázala smyčku kboku, potom si jej pravou rukou přidržela a zbytek lana přehodila přes okraj ven. Než se lano docela rozmotalo, už se vrhla dolů. Podívala se zpět nad sebe, kde jí výhled zakrýval stín Roboru, jehož silueta čínského draka jakoby se od ní vznášela směrem k rannímu nebi. Pak se rozesmála.

Venku ovšem nebyla jako první. Tím prvním výsadkářem byl Aaron, jako obvykle, protože při takovýchto úkolech mohl bohatě zúročit cvik z hodin horolezení. Ale Justin svištěl dolů taky slušně rychle a potom ještě Káťa a Trish a Toširo, těchhle šest se snášelo ve spirálách k zemi jako hejno pavouků. Konce lan stále ještě visely asi pět metrů nad zemí, když se Aaron dostal až na konec svého úvazu. Na osudný okamžik se zarazil a ona se zarazila také, aby jej mohla sledovat, a Justin se mezitím bleskurychle odjistil a zbytek cesty k zemi skočil. Poté dopadl na zem a překulil se jako zkušený parašutista. Lehce vyskočil zpět na nohy, měl trochu potlučený obličej a rameno umatlané od prachu, ale vítězoslavně se na ni šklebil.

Jessika raději neskákala. Kdyby jich totiž skočilo všech pět najednou, mohlo by to rozhodit křehkou stabilitu Roboru během přistávacího manévru.

Když měla konečně zemi v dosahu, Justin popadnul konec svého lana a ukotvil jej do jednoho z ocelových oček, která byla zatlučena do země. Káťa byla na zemi jako druhá. Zasténala a pokoušela se také zaklesnout karabinu do oka.

Jenže tam nedosáhla, protože náhlý závan větru odhodil Robor o několik metrů stranou. Aaron rychle levou rukou zachytil konec svého lana a co nejvíc se natáhnul, aby dokázal pravou ruku zaklesnout za oko. Námahou se mu ústa zkroutila do písmene 'O' a zaslechla, jak mu praská v ramenou. Ale síla vůle a svalů a otočený vítr našťestí přitáhly lano dostatečně blízko ke kotvicím očkům, takže dokázal zaseknout kotvicí zámek do oka a potom už to bylo snadné.

Robor svou přistávací plochou dosedl na zem a rozdrtil chudý porost, vzápětí už byl pevněji zakotven do půdy pomocí jističích lan. Jessica Justina pořádně poplácala po ramenou, když kolem ní procházel.

"Tak se půjdeme podívat na ten aparát," řekl. Přikývla na souhlas.

Plošina měřila napříč asi čtyři sta metrů, byla docela kamenitá a převážně holá. O něco výše na jednom ze svahů byla ještě jedna menší terasovitá plošina. Došli až k úpatí prudčeji se zvedajícího svahu a zastavili se. Tady stál geodetický dóm. O deset metrů dál byl pod přístřeškem z vlnitého plechu uložen automatický zpracovací systém. Kromě těchto dvou staveb nebylo v okruhu dvou set metrů vůbec nic zajímavého. Vůbec nic... potom svah hory porostlý pestrými křovinami se zelenými a fialovými listy převážně trojúhelníkového tvaru. Prach pod jejich nohama byl zbrzděn, rozryt v místech kudy minitraktůry vozily svůj náklad plastových cihel zpět k Roboru.

Obvykle se dolovací soustava, uložená ve své skrýši pod kopulí z trubek, hlásila veselým rachotem, který se rozléhal do daleka. Teď byla ale zcela potichu.

Jessika se otočila a podívala se pod sebe. Dračí silueta Roboru se ve větru chvěla, skoro jako kdyby dýchala. Zeleně a rudě natřená roztažená křídla se pokoušela odlomit od trupu a vznést se k oblakům. Níže uložené dveře do nákladového prostoru už byly také otevřené a k zemi klesaly rampy. Jeden z minitraktorů vyjžděl ven.

Pod Roborem a o pěkný kus za ním se nacházelo rozlehlé Grendeli údolí. Zelené, divoké, porostlé bujnou vegetací. A přímo prostředkem údolí protékala řeka. Styx. Smrt.

O něco výše byly plošiny, kde si Děti Země mohly v bezpečí hrát. Na severu a východě Jessica viděla mohutné pásy tří vysokých horstev. Nejvzdálenější vysoké vrcholky už se skoro ztrácely v mlze. Vzimě budou i nejnižší položené vrcholky pokryté sněhem, ale dnes byl vzduch ještě prohrátý a vlhký, a světlo a teplo Tau Ceti se na nich příjemně rozlévalo.

Kolem vrcholků se lehce vznášeli pterodoni, kterých tady bylo ještě mnohem víc než na Kamelotu. Na ostrově se živili rybami nebo se snášeli na osamocené hřivnaté stromy, kde kradli vejce mnoha různých druhů štírů, kteří žili v jejich vrcholcích. Viděla i další tvory podobné ptákům — nejspíš nějaký obří hmyz a podivné živočichy podobné vážkám, kteří prudce vyráželi vzhůru. Jenže takhle na vzdálenost takřka půl kilometru nedokázala rozeznat podrobnosti.

Vzduch byl těžký, vlhký a... no, prostě zelený.

Byl prosycený životem. Bzučelo avrnělo a praskalo to tu životem. Už pouhé zvuky tady byly odlišné, hlubší, jako mohutný tep života. Oblast bezprostředně přiléhající ke Styxu byla relativně prázdná, ale už kilometr od řeky začínal zelený les, který byl dost hustý na to, aby dokázal splnit sny každého dítěte bažícího po dobrodružství.

Joe Sikes se drápal vzhůru do kopce a Linda za ním jela s traktůrkem. Cadzie, který se protahoval a zvědavě se rozhlížel kolem sebe, se jí houpal zavěšen v pruhu plátna na hrudi.

"Tak jaký je plán?" zeptala se Jessica Joea, když byl dostatečně blízko u ní.

Joe byl celý rozesmátý. "Právě kolem mě prošel Chaka s takovou obrovskou skleněnou mušlí na zádech. Musela vážit nejmíň tunu. Vypadal přitom jako obrovská želva!"

"To je jenom náš hrnec na vaření, Joe."

"Určitě jste mohli vzít s sebou něco podstatně lehčího. Nesnaží se náhodou jenom takhle předvádět svoje svaly?" Zazubila se.

"Že by tajemství Synů hvězd? No, na tom konečně nezáleží, nejdřív práce," odpověděl si sám. "Nejprve bychom se rádi důkladně podívali na zpracovatelskou aparaturu."

Mezitím už se z výstupních ramp, které vedly od oddílu pro cestující, začala valit Vlčata. Dvacet dětí, z nichž nejmladšímu bylo sotva jedenáct, dvacet zdravých bystrých dětí na své první výpravě na kontinent.

"Držte se blízko u sebe," volala na ně Jessika starostlivě. "Vůdci hlídek si zkontrolují svoje oddíly." Pak se otočila zpátky k Joeovi. "Justin to hned vyrazí překontrolovat a když bude všechno v pořádku, potom vyrazíme a dnes v noci bychom přespali v oáze."

"A spojení bude zařízeno jako obvykle?" Joe se při téhle otázce zlehka usmíval, ačkoliv měl teď starostí nad hlavu a záleželo mu na tom.

"Joe, tvá nedůvěra mě zraňuje. Je to čirá náhoda a shoda nešťastných okolností, že se přenosové vysílačky pokaždé porouchají."

"No jo, jasně."

Justin už mezitím vyšplhal na vrchol Roboru a odpoutal jeden ze skeeterů z jeho ukotvení. Překontroloval přístroje, potom nahodil motor, zvednul stroj do vzduchu a začal s ním klesat směrem k důlnímu komplexu.

"Rádi bychom se co nejdřív dostali do Ráje," pokračovala Jessika, "a zařídili tam všechno potřebné. Když budeme mít trochu štěstí, stihneme ještě dnes večer uspořádat Hon. Myslíš, že to tady zvládnete zařídit?"

"Samozřejmě," ujistil ji Joe. "Je to otázka přímého stanovení poruchy a její opravy, nevidím v tom žádnou záludnost. Máme tady snad všechny potřebné nástroje a taky nějaké náhradní díly. Všechno, co potřebujeme k opravě... Otázka zní: co se tady zatraceně stalo a nemůže se to stát znova?"

Kapitola 9

Ráj

Prožil jsem na téhle planetě nějakých třicet let
a přesto jsem ještě od našich stařešinů neslyšel
ani jediné slovo upřímně míněné nebo cenné rady.
HENRY DAVID THOREAU, Walden (1854)

"Tak jo, nástup. Spočítejte se," zavelel nahlas Justin.

Mládežníci rychle vytvořili řadu — nejstarší a největší se postavili Justinovi po levici a potom následovalo schodiště hlav doprava, kde až na konci stála Sharon McAndrewsová, která byla ze všech nejmladší a zcela jistě také nejmenší. Za Sharon ještě stála skupinka tvořená Jessikou, Carey Lou a Heather McKennieovou.

"První. Druhý." Odpočítávali se v řadě až se dostalo na Sharon, potom starší skauti a nakonec Jessika.

"Pamatujte si své číslo," nabádal je Justin. "Tak a teď si to zkusíme ještě jednou. Začněte se odpočítávat. OK."

Pamatujte si své číslo a pamatujte si taky, koho máte po obou stranách vedle sebe. "Dobře, tak rozchod a můžeme se trochu porozhlédnout kolem."

Děti se rozprchly. Justin okamžik počkal a potom pořádně zahvízdal na píšťalku. "Odpočítat!"

Na okamžik zaváhaly a nedělo se nic, ale potom se ozvalo "První. Druhý."

Jessika opět zakončila počítání. "Dvacet šest."

"Správně. Tohle budeme dneska ještě hodně trénovat," prohlásil Justin. "A teď k pravidlům —"

"My nepotřebujeme blbá pravidla," zahihňal se Carey Lou. "Ty jsou dobrá tak pro Syny Země."

Justin si uvědomil, že Joe Sikes tohle všechno sleduje a nahrává. "Ne tak docela," opravil ho tedy. "Jsou situace, kdy jsou pravidla skutečně zapotřebí, a tohle je právě jedna z nich. Takže poslouchajte."

Budete se vždycky pohybovat ve skupinkách po třech. Nikdy vás nebude pohromadě méně než tři," kladl jim na srdce.

"Kdyby si jeden zlomil nohu, druhý zůstane sním a třetí se vydá sehnat pomoc. Takže skupinky tři nebo více lidí. Je to jasné? Dobře."

Cesta je jasně vyznačena: poznáte ji podle jasně oranžových barevných cákanců na kamenech. Jestliže uvidíte před sebou červené značky, pak to znamená, že jste se od stezky odchýlili doleva. Zelená znamená odchýlení doprava, obojí platí pro cestu tam. Rozuměli tomu všichni?"

"Červená barva mě vrací doprava," opakovalo si vážně jedno z dětí.

"Doprava — ano, dobře. A Jessika je vždycky náš

ocásek. Nikdo se nedostane za Jessiku. A tím myslím nikdo. Když se ohlédnou zpátky a uvidím Jessiku, chci mít jistotu, že jsou všichni před ní."

Když Jessika nebo já zavelíme "Odpočítat!" tak se spočítáte a nikdy neodpovídejte za někoho jiného. Tohle není Kamelot! Tam venku pobíhají grendelové."

Některá Grendelí vlčata si vyměnili významné pohledy.

"OK." Justin se obrátil na Joe Sikese. "Jaké jsou poslední zprávy?"

"Celá cesta až do Ráje je čistá," hlásil Sikes. Nezněl ale nijak šťastně. "Máte povolení vydat se na cestu. Hodně zdaru."

"Díky. Dobře, tak vyrazíme."

Chaka zvedl ze země svůj batoh — měl v něm jen docela málo věcí, jenže navíc ten skleněný kotel dost velký, aby se v něm dalo uvařit pro všechny — as heknutím si jej nahodil na záda. Předtím se obešel bez toho. Joe Sikes zavrtěl hlavou a obrátil svou pozornost k ústí do dolů.

Justin stáhnul pušku z ramene a zkontroloval zásobníky. Potom se v čele výpravy vydal dolů po okraji průsmyku, dolů na severovýchod směrem k zelenému údolí a grendelům. Takhle vysoko ovšem žádné nebezpečí nehrozilo. Podle všeho, co o grendelech dosud věděli, se nemohli vydávat takhle daleko od vody. Přesto se rozhlížel všude, dopředu,

do stran. Byla to jeho čtvrtá výprava, třetí coby vůdce, a pokaždé měl ten stejný nepříjemný pocit kdesi hluboko v žaludku.

Když se Justin na tuhle stezku vydával vůbec poprvé, byl vůdcem celého průvodu jeho otec a Joe Sikes tehdy dělal ocásek výpravy. Strhla se o to docela velká bitva v radě a Zack trval tvrdošijně na svém, že na kontinent nepustí žádné děti.

"Zamysli se nad tím ještě jednou, Zacku," řekl mu tehdy Cadmann. "Musíš je tam někdy pustit."

"Ne."

"Tak alespoň mluv za sebe, Zacku. Tady dole můžeš sice udílet rozkazy, ale moje rodina pod tvou jurisdikci nespadá už hodně dlouho, začalo to zhruba rok po našem přiletu."

"To není fér."

"A tohle jsi myslel jak?" zeptala se ho Sylvie. Ozval se šum náhle vyvolané konverzace a šepotu, jak se všichni rozvzpomínali na tu dobu. Cadmann tehdy předpovídal nebezpečí. Nikdo mu to nevěřil. Nikdo tehdy nebyl ochoten uvěřit, že na ostrově existuje vůbec nějaké nebezpečí. Všichni si byli jistí, že to jsou jenom povídačky — nebo ještě hůř, domnívali se, že to je zoufalé úsilí starého vojáka, jak se zas udělat potřebným. Než přišel první útok grendela. Potom si plukovník Weyland vzal příslušný podíl nářadí a vybavení a vydal se vysoko do hor, kde postavil Pevnost. A kdyby to tehdy neudělal, pak by po přeměně solosů v grendely došlo ke krveprolití, v němž by grendelové na planetě vyvražдили všechny lidi. Nikomu se tehdy na to nechtělo myslet a nechtěli na to myslet ani teď. A teď je to Zack, kdo všude vidí nebezpečí.

Stezka byla vyschlá a prašná, což Justina poněkud uklidňovalo. Grendelové neměli vůbec rádi sucho a prach. Po patnácti minutách se zastavil. Dva mladíci, kteří se celou dobu snažili s ním držet krok, se teď vděčně opírali o balvany a mocně oddechovali. Za nimi pak byla Grendelí vlčata rozprsknuta po celé délce stezky, která tu prudce stoupala. Po Jessice nebylo ani památky, ale cesta se klikatila mezi balvany. "Odpočítat!"

"Jeden. Dva." Počítání se postupně posouvalo po stezce dozadu, až už nakonec neslyšel vůbec nic. Pak nastala odmlka, po které se zpátky šířily další výkřiky. "Všichni přítomni."

Využil chvíle čekání a vytáhnul z pouzdra dalekohled. Když tady byl poprvé, neměli k dispozici dobré triedry, jenom bojové brýle, které se stávaly stále vzácnějšími a cennějšími. Ty si ovšem přivezli kolonisté až ze Země. Kdysi měli celkem padesát těchto počítačově vylepšených osobních optických systémů. Teď už jich zbývalo jen osm. Ale před rokem se jim konečně podařilo najít čas a naprogramovat Kasandru, aby postavila laboratoř na výrobu optiky, takže teď měli široký výběr dalekohledů různé síly i konstrukcí. Tenhle kousek byl 10x60, dost těžký na takové lehké výlety, ale zase díky němu viděl skutečně daleko a to až do soumraku.

Bojové brýle zároveň představovaly jedny z mnoha Kasandřiných očí. První viděli to samé co on. Nemohli ale sledovat co vidí Justin svým dalekohledem.

Projížděl pozorně oblast pod sebou. Hluboko dole v údolí se cosi pohnulo v trávě lemuující řeku. Takřka jistě to byl grendel. Takhle blízko u řeky totiž nežilo prakticky nic jiného. Ale někdy — někdy se objevili také velcí tvorové, kteří alespoň takhle na dálku grendely rozhodně nepřipomínali. Nikdy nepostáli na místě ani nebyli vidět moc dlouho. Tak co byli zač? Že by další druh grendelů? Nikdo nedokázal odpovědět a to Justina žralo.

Tohle je sice jejich planeta, ale jediné co věděli skutečně najisto bylo, že kde je voda, tam budou s velkou pravděpodobností i grendelové. Všechny možné druhy grendelů. Někteří stavěli přehradu, jiní dokázali lovit i dál od řeky. Někteří žili v mělkém bahně, jiní se nedokázali obejít bez dostatečně hlubokého vodního toku... ale jakmile byla někde voda, dali se čekat i grendelové.

Hladina řeky teď byla nějak nízko. Jezera vytvořená postavenými grendelími přehradami byla teď velká sotva jako malé rybníky a tam, kde ještě minulý rok byly traviny a křoví, teď bylo jenom rozryté bahno s mohutnými puklinami. Z něj tu a tam vykukoval větší kámen či hrůznatý strom. Grendelové by sice nedokázali žít v kamenité půdě nad řekou, ale Justin tu oblast plnou kamení a písku stejně překontroloval. Nebylo tam ovšem nic kromě prašných vírů, které zvedal vítr vanoucí jim do zad. Na Zemi by v takové oblasti byli hadi. Alespoň tak to viděl ve filmu. Zdálo se, že tady na Avalonu se žádní hadi nevyvinuli a dosud nenarazili ani na nic zvlášť jedovatého, alespoň ne pro člověka.

"Dávejte si pozor, kam šlapete," volal zdaleka Chaka. Štrádoval si to kupředu jako mohutný gólem a jakoby vůbec nevnímal, jak cesta strmě stoupá. "Justine, Carlos by o tu schránku měl určitě zájem, jestli máš ještě místo v batohu." Teď už si jí Justin také všimnul, byla to prázdná schránka se zlatavým odleskem, stočená, s vyrytým vzorem. Ležela tady v blátě jako ztracený tališ z palácového servisu Krále Slunce. Ozdobní štíři byli dostatečně velcí, aby dokázali ulovit Pepíka, což byl tak asi největší tvor žijící v těchto vyschlých končinách. Měli sice velká a nebezpečně vypadající klepeta, ale pokud jste měli na nohou boty, nepředstavovali žádné nebezpečí. Carlos z jejich krunýřů dokázal vyrobit neskutečné věci.

"Možná až půjdeme zpátky," odpověděl Justin. To už bude mít batoh lehčí a bude v něm víc místa.

"OK. Děcka, pošlete to taky dál, je to po naší levici a rozhodně to nepřehlédnete. Ozdobný štír tenhle krunýř má víceméně kvůli páření. Nedával by si takovou práci se zbarvením, kdyby mu šlo čistě o obranu. Jakmile vidíte zvíře nebo ptáka, který je takhle vyfintěný, pak můžete usoudit, že je to díky tomu, že ho už dlouho nic neohrožovalo."

Když táhnul na zádech ten nemožně velký hrnec, jak to že Chaka nelapal po dechu jako většina ostatních? Nikdo jiný by to podobně nezvládnul, tedy kromě Aarona.

Za Justinem se objevila Kát'a Martinezová, která měla taky dalekohled na očích. "Ha."

"Jaké 'Ha'?"

"Pepíci. Mimo stezku trochu doleva, asi tak tři sta metrů před námi."

"Aha. Dobře. Jestliže tam jsou Pepíci, pak tam nejsou grendelové. "Dobrá, děti, tak jdeme." Pak je Justin vedl dál přes vyschlou kamenitou planinu. Vzduch mu připadal ještě vysušenější než obvykle, což způsoboval horký vítr vanoucí

skrze průsmyk, který nechali za zády.

"Dábelský vítr," řekla Kát'a.

"Říkáš dábelský?"

"Tam v Kalifornii takovému větru říkali Santa Ana. Masa vzduchu se žene shora z pásma hor, takže vzniká vítr zvaný fén. V Evropě mu taky někdy říkali sirocco. Horká, suchá a stlačená masa vzduchu, která je prosycená pozitivně nabitými ionty. Takže jsou lidi nervózní. Však to sám na sobě pociťuješ, ne?"

"Asi ano. Četla jsi toho o něm hodně?"

"Tak trochu."

"A nečetla's tedy ještě něco, co bych měl vědět?"

"Copak myslíš, že bych ti to neřekla? Ha. Vidiš, už to na mě taky leze."

Stezka je vedla dolů a dál na sever podél hřbetu jedné z hor, které ohraničovaly deadwoodský průsmyk. Ve vzdálenosti dvanácti kilometrů od průsmyku bylo na stezce sedlo. Jejich prашná cesta uhýbala doprava a potom vedla strmě vzhůru do svahu. Nad sebou mohli matně rozeznat stromy, keře a vysokou, ale řídkou travu. Justin zavelel k přestávce.

JDáchneme si. Odpočítat." Počkal, dokud se neozvala poslední odpověď. "Dobrá, teď mě všichni poslouchajte."

Ukázal vzhůru na kopec. "Tam máme namířeno. Chaka, Kát'a a já tam půjdeme jako první. Vy ostatní půjdete za námi, ale teď už se držte pohromadě. Jessika vám řekne, až bude bezpečné vystoupat až nahoru." Stáhnul pušku z ramene a znovu překontroloval zásobníky a zámek na zbrani, pak počkal, dokud totéž neudělal Malý Chaka a po něm Kát'a. Když se v čele jejich trojice vydal do kopce, držel zbraň připravenou k výstřelu.

"Tam nahoře jsou grendelové?" zeptala se vážně Sharon McAndrewsová.

"Tam ne," odpovědělo jí jedno z Grendelích vlčat. Ozvalo se chichotání.

"Zatím se tam ještě nikdy neobjevili," ujistil ji Justin. "Zatím ne."

Před osmi lety následoval po stejné stezce Cadmanna. Letecký průzkum hlásil, že tam nahoře není nic tak velkého jako třeba grendel a infračervené senzory na palubě Geographicu také nic nezachytily. "Tak čeho se tak obáváme, pane?" ptal se tehdy.

"Jeskyní. Druhý grendel žil v říční jeskyni pod hladinou," odpověděl mu Cadmann, který se ještě belhal o holi (vyřezané pro něj Carlosem) na hubené nově narostlé noze. "Vydali jsme se za ním dovnitř. To bylo od nás pěkně hloupé — tehdy jsme ale ještě grendely tolik neznali." Pomalu stoupali vzhůru, zatímco se kolem ve vzduchu proháněly dva skeetery a hlídkovaly. "Při lovení toho grendela jsme ztratili schopné lidi."

"Vypadá to klidně." Chakovo hlášení vytrhlo Justina z jeho sněm zpět do reality.

Ráj byla malá zahrada umístěná jako ostrov přímo uprostřed prašné pouště sopečného kamení. Byl poněkud stranou od hlavního hřebene hor, na kamenitém svahu, který strmě stoupal skoro šest set metrů. Na vrcholu byla malá mísa tvaru kruhu o průměru sto padesáti metrů, která byla uprostřed hluboká sotva patnáct metrů. Jakýmsi kouzlem přírody vznikl na jednom okraji kotliny vodní pramen. Voda vyvěrala ze země a stékala do kotliny. Na dně se voda opět ztrácela v zemi a už se znovu neobjevila. Takže Ráj byl vysoko položenou zahradou, kde voda netekla dovnitř ani ven.

Obešli vrchol kopce po obvodu, dokud se nedostali na okraj přímo proti místu, kde vyvěral pramen. Tady byla vegetace řidší, ale většina kotliny byla porostlá travou a hrůvnatými stromy. Mezi rostlinami poletoval rozličný hmyz.

Jeden exemplář se právě rozhodl přiletět blíž, aby si je mohl lépe prohlédnout. Byl menší než kolibřík, ale větší než hmyz na zemi. Měl jeden pár pevných křídel, stejně jako u letadla, a pod nimi divoce vířila pohyblivá křídla. Visel nehybně ve vzduchu nedaleko od nich a nezdálo se, že by se jich nějak bál. Po chvíli o ně ztratil zájem a odlétl zpátky do kotliny.

Na dně téhle přírodní mísy stál strom, který jako kdyby byl obalen pavučinami. Tam se cosi hýbalo.

Justin celou kotlinu zkontroloval, nejprve pouhým zrakem a potom s pomocí dalekohledu. Konečně zapojil svou spojovací kartu. "Jsme na místě. Nepozoruji nic neobvyklého," hlásil.

"Rozumím. Geographic taky nehlásí nic zvláštního," odpověděl mu Joe Sikes. "Máte povolení vstoupit dovnitř ostatní děti. Jenom se tentokrát pokuste zajistit, aby fungovala vysílačka."

"Jasná věc." Justin stisknul tlačítko přepínající kanály. "Vezmi je nahoru, Jessiko. Vzduch je čistý."

Soumrak.

"Už se připozdívá," prohlásila Jessika. "Viš jistě, že to chceš udělat?"

"Je to součást našeho úkolu," odpověděl rozhodně Justin. "A čas nemůžeme vrátit zpátky. Chako? Jdeš taky?"

"Jasně."

"Já půjdu s vámi," ozvala se Kát'a.

"Myslím, že bych taky měla jít," nadhodila Jessika.

"Ne. Někdo tady musí převzít velení nad ostatními

a to budeš ty. Takže jdeme na to." Justin překontroloval pušku. "Zkontrolujte si zásobníky. Dobrá. Tak vyrážíme."

Vedl je ven z kotliny, překročili hřeben a potom zamířili dolů ke vzdálené řece.

Jessika stála na okraji mísy a sledovala je, dokud jí nezmizeli z dohledu dole mezi sopečnými balvany. "Mám z toho vážně špatný pocit," povídala si pro sebe, ale pak se zašklebila, protože přesně stejný pocit měla už loni, a taky předloni, a vůbec nic to neznamenal. Nejspíš to je tím, že bych chtěla jít s nimi...

Vrátila se zpátky k mladším dětem. Ty byly rozprsknuty po celé travnaté ploše. Děti v tomhle věku dokážou být v jednom okamžiku rakety nabitě energií, a v příštím už vyčerpaně leží jako hromádky. To je další ze schopností, o které člověk s věkem přichází...

Dvě z nich objevily bohatost místního života hmyzu v trávě. Jessika se sklonila k zemi hned vedle nich a zadívala se mezi žluté — nachová stébka. Cosi připomínající červenooranžového brouka bylo chyceno v husté síti pavučiny a na něm se rojily tisíce modrých mšic tak drobných, že vypadaly jako smítka prachu. Rozebraly brouka během chvíle a spokojeně si odnášely svou potravu někam mezi kameny.

Mšice za chvíli zmizely a zanechaly za sebou jenom kovově modrý krunýřek, visící v průsvitné pavučině.

Zatraceně, to byla tedy rychlost, pomyslela si. Že by ten hmyz měl taky rychlost?

Zavrtěla hlavou. "Dobře!" Zavolala vzápětí nahlas. "Tábor rozbijeme tam dole, na dně kotliny. Měli bychom se do toho pustit — máme před sebou spoustu práce a měli bychom ji stihnout dřív, než se setmí."

Vytrhla protestující děti z jejich nicnedělání a popohnala je na zbytek cesty, pak se za nimi sama vydala. Pořád ale nemohla z hlavy vyhnat myšlenky na ony mšice. Kdyby si nějaké včle ustlalo spacák přímo v hnízdě těch potvůrek...

Z útroh batohů se vynořovaly spací pytle, deky, stany a kuchařské potřeby, děti je pak rychle skládaly dohromady a rozmísťovaly kolem. Celý tábor jim rychle vyrůstal pod rukama jako mávnutím kouzelného proutku, bublalo a vřelo to v něm čínorodým životem, ozývala se nesourodá kakofonie zvuků a chichotajících se zaměstnaných dětí. Grendelí skauti vyrazili různě po táboře za svými tajnými úkoly a zvědavá Grendelí včata byla posílána do práce se slovy, aby se starala o svoje.

Carey Lou s úlevou shodil batoh ze zad a rozhlížel se kolem sebe po vhodném místě, které by mohl dočasně nazývat svým domovem. Poodešel poněkud stranou od hlavního tábora, pak se vydal k dobře známé siluetě hřivnatého stromu. Tenhle vzhled zamrzlého bohatého vodopádu jej vždycky dokázal uchvátit. Tam na Kamelotu strávil mnoho nocí v příjemném bezpečí malých skupinek stromů, v jejich přítomnosti také vyloudil svůj první polibek. Bezmyšlenkovitě hodil batoh na zem, patrně ještě v duchu přizívoval svoje romantické představy, a vykročil směrem ke stromu.

Jessika ho popadla za rameno a obešla ho, aby se postavila před něj. "Ne. To není dobrý nápad."

"Proč?"

Odsunula rukou část převislých větvíček s listím stranou. "Podívej se na to víc zblízka," poradila mu vážně.

To taky udělal a jenom vylekaně polknul. Tohle vůbec nevypadalo jako poklidné, ospalé přátelské stromy tam na jejich ostrově. Celý strom od kořenů až po kmen, kam bylo možné dohlédnout, a dokonce i v proudech hřív, byl prolezlý symbionty nebo parazity, prostě něčím.

Blízko paty stromu byla původně hnědozelená hříva změněná na mléčně bílou zmršť, která silně připomínala hustou pevnou pavučinu. V jedné části se cosi bezmocně zmršťovalo. Možná kořist, možná dravec, možná nějaký pavouk. Carey Lou se raději nepřibližoval. Znovu polknul. "Tak možná zkusit některý z támhle těch?"

"Tyhle stromy jsou vždycky mimořádně pohostinné k místnímu životu. Můžeš se přesvědčit," poradila mu.

Carey Lou tedy opatrně přešel ke druhému stromu. Prohlédl si ho pozorně zblízka: po symbiontech ani památky.

Ulevilo se mu, ale pořád zůstal ostražitý, roztáhl svinutý stan. Potom svými tenkýma rukama zatáhl za kolík a stan se rozvinul nejprve v trojúhelník, potom se dále rozbaloval: v disk a posléze se postavila malá kopule.

Z větví stromu vyletěli čtyři překvapení ptáci. Drželi se pohromadě v jednom hejnu a divoce poletovali kolem stanu, který si sedal do trávy jako ohromný balón. Dva si prohrábli peří na křídlech a chystali se porvat. Jednomu se podařilo toho druhého klomout a ten začal padat. Pak se mu podařilo pád zastavit a rychle prchnul směrem ke stromu, vzdálenému asi dvanáct metrů. Vzpatoval se ale až příliš pozdě. Strom už ho dostal.

Carey Lou popošel blíž, ale zase se neodvažoval až příliš blízko k dějišti scény. Jessika stála za ním a prsty mu svírala ramena. Co se týče toho ptáka, mohla si prohlédnout všechny detaily, když byl chycen. Měl dvě velká tuhá křídla, která byla na konci rozštěpena do jakýchsi perutí ke kormidlování. Dvěma páry jakýchsi lopatek, což byla jeho vlastní pohyblivá křídla, se nebohý pták ještě stále pokoušel dostat na svobodu.

Příbuznost tohoto živočicha se štírem byla více než zřetelná. Jeho tuhá křídla byla kdysi dávno rozvětveným štírem krunýřem. Tehdejší předchůdci štírů nebyli ještě tak specializovaní jako ti dnešní.

Jessika udělala několik kroků kupředu a velice opatrně se natáhla k pavučině. Počítala s tím, že tam může být cosi jako velký pavouk. Kdyby se cokoliv pokusilo zaútočit na její ruce, byla připravena rukama okamžitě ucuknout do bezpečí. Nic takového se ale nestalo a tak ptáka opatrně uvolnila, přičemž ho neustále držela za jedno křídlo. Pohyblivými křídly neustále mával a pokoušel se uvolnit. Ona ho však pevně držela a nepustila, dokud mu neodstranila celou pavučinu z křidel. Byl příliš neohebný, než aby ji dokázal klovnout, ale divoce sebou v jejich rukou zmítal a snažil se škubnout, aby jej pustila a on mohl uletět.

"Tohle už jsem předtím viděla," prohlásila. "Co ty? Neviděl jsi už předtím něco podobného?" Čekala a doufala, že na to přijde. Carey Lou si tvora pozorně prohlížel, protože věděl, že od něj očekává správnou odpověď. Najednou se mu oči doširoka otevřely nadšením. "Jasně, mořští krabi!" vykřikl spokojeně.

"Správně... pokračuj."

"Mají rozdělený krunýř. Víš, tahle křídla mi spíš připomínají krovky brouka než skutečná ptačí křídla."

Jessika ptáka pustila. Ten se na okamžik vznášel na místě. Čtyři vířící pohyblivá křídla byla rozhozená jako nohy na kávovém stolku. Potom ale zabrala dozadu a pták s bzučením odletěl. Prohlásila: "Dobře. Grendelové slanou vodu zrovna nemilují — takže těsně při pobřeží se vyvinula mnohem větší rozmanitost forem života. Všichni ti tvorové podobní krabům a štírům. Není zvláštní jak často se tenhle vzorec opakuje i na souši? Už jsme viděli ty podivné včely žeroucí listí, tak podobné štírům, a ptáky podobné štírům..."

"A štíry podobné štírům..."

Zasmála se. "No nic — takže naše dnešní ponaučení — tábor stavět jenom na otevřeném prostranství, hezky všichni pohromadě. Teď utíkej." Poplácala ho po zadku a vyslala ho za ostatními.

Chvilí tam na volném prostranství ještě zůstala a vdechovala plnými doušky vůni lesa. Bylo to příjemné. Nikde tady kolem nebylo nic, co by dokázalo zranit tvora tak velkého jako byl Carey Lou... ale nebyl vůbec špatný nápad v něm ten strach přece jen nabudit.

Trocha lehkého zdravého strachu může člověka udržet naživu.

Jedna z dcer Staré grendel obsadila oblast kolem řeky poněkud výše proti proudu. Stará grendel se proto vydala proti

proudu jednoho z přítoků. Proč bojovat s vlastní krví, když je v dosahu mnohem zajímavější kořist? Měla tady spoustu uvězněných krabů. Ani se nepokoušeli kolem ní nenápadně proplížit. Razili si cestu proti proudu a jí v pohodě stačilo je volným tempem následovat.

Následovala instinkt směrem k těm podivínům.

Vysoko nad ní se mimo její dohled usadily dcery Boha. Vyrazily z vyprahlé oblasti, což bylo místo, které Stará grendel pravděpodobně nikdy neuvidí zblízka, ale teď přistály mnohem blíže. Ty podivné připlacaté obrysy se svými vířícími křídly ji připomínaly takřka univerzální stavbu těla Avalonských štirů. Ale ten ohromný šklebící se Grendelův bůh měl zcela jiný tvar. Možná, že jeho 'dcery' byly ve skutečnosti jenom paraziti.

A co ti malí, mohli to být paraziti parazitů?

Uviděla tři, ne, čtyři právě tyhle malé tvorečky na okraji útesu, kde se kolem chvíli rozhlíželi a potom jeden po druhém zase zmizeli. Ted' dolů ze svahu postupovali další, pomalu a nemotorně. Že by přišli až sem km?

Ne, zmizeli jí z očí ještě dřív, než se vůbec stačili dostat někam blízko. Stará grendel trpělivě obhlížela situaci. Než je znovu zahlédla, obloha už začínala pomalu tmavnout. Pět, šest těch podivných stvoření se pohybovalo zase vzhůru do kamenitého svahu.

Stará grendel začala věřit, že by se jim mohla dostat na kobytku.

Uviděla tam nahoře vrcholek stromu. Takže tam s velkou pravděpodobností bude voda.

Což ovšem znamená, že se musí tak napít, až už pomalu nebude schopna pohybu. Kdyby ji v tuto chvíli překvapila její dcera, určitě by zemřela. S břichem nacpaným jako buben ji teď čeká pomalé drápání vzhůru do kopce celé tři kilometry, aniž by jedinkrát mohla využít rychlost. Než se dostane na vrchol, vyždíme ze sebe i tu poslední kapku nastřádané energie. Bude v tu chvíli vyschlá jako papír.

Jestliže tam nahoře není voda, pak ji čeká smrt.

Kdyby na ni cokoliv po cestě zaútočilo, určitě by zemřela.

Sledovala jejich pohyby, pomalé a velmi nemotorné, představovali pro ni celkem snadnou kořist. Bylo to jako pozorovat lovce — šplhače. Stará grendel se bleskurychle ponořila pod hladinu a na dně spolkla velkého kraba jako malinu. Rozhodla se, že se nechá překvapit, kam ji ještě ti podivíni zavedou.

K večeři se podávaly pečené brambory a zelené papričky á la Cajuna a na závěr nejoblíbenější pokrm Grendelích skautů, zavнутý chlebiček zvdolkového těsta pečený přímo v ohni.

A když se rozesazovali kolem ohniště, aby si mohli pořádně vychutnat tuhle hostinu, počastovali děti ještě jednou specialitou.

S velkou obřadností se do kruhu světla zpoza stínu stromů vynořili Malý Chaka a Aaron, kteří mezi sebou nesli velký kouřící hrnec. "Tohle," ohlašoval slavnostně Chaka, je specialita našeho podniku. Tohle je skutečný důvod, proč se sem všichni tak rádi vracíme. Nikdy toho nezbude dost na to, aby mělo cenu to vůbec vozit zpátky na ostrov." Na okamžik se odmlčel a potom s úsměvem pokračoval: "Vážně toho nemáme dost ani pro vás pro všechny, děcka, ale jestli ještě něco zbude, můžete se o to podělit."

Děti se tvářily podezíravě, ale když je starší Skauti nijak nevybízeli k jídlu a sami se honem začali obsluhovat, vyrazil Carey Lou kupředu. Prorazil si cestu k hrnci, vrazil do něj lžící a ochutnal.

Okamžitě jídlo označil za vynikající a tak se do něj všichni s chutí pustili.

Bylo to jako hustá jambalaja, která se podávala na křehkém chlebu. Vynikající. Bylo v ní plno čehosi, co se žvýkalo podobně jako mušle a chutnalo jako zaděnky nebo ryby. Několikrát se někdo z nich pokoušel zjistit, co všechno v tom je, ale odpovědi jim byly jenom vyhýbavé úsměvy.

"To je tajný recept," odpověděl nakonec Aaron a všichni se hlučně rozesmáli.

Každému z dětí jenom malinko napověděli, ovšem sotva tolik, aby v nich jen probudili další zvědavost. "Kontinentální gulášek," jak tomu všichni říkali, je prý jenom pro plnohodnotné skauty.

A po krátké odmlce Jessika ještě nevinně dodala: "Kdo by si chtěl dát ještě zítra k obědu?"

Všechny ruce vyletěly vzhůru.

"Dobře," prohlásila spokojeně. "Myslím, že bychom měli respektovat veřejnou poptávku, co říkáte?"

Carey Lou celý zářil spokojeností. "Takže už dneska v noci," ujišťoval se. "Dneska v noci se dozvíme další podrobnosti o grendelech?"

"Přesně tak, dnešní noc," přitakal Aaron.

Heather McKenniová se naklonila dopředu a tmavé oči jí planuly nadšením. "Takže oni se šílení hladem hnali na naše rodiče, je to tak? Podobně jako lidožraví žraloci na Zemi?"

Další z dětí se vložilo do načatého hovoru: "Nebo jako piraña! Viděl jsem to ve filmu s Jamesem Bondem, tam dokázaly během chvilky sežrat ženskou!"

"Příšery, které šlely po krvi..."

Justin se zasmál. "Taky jsem něco četl o piraňách. Vlastně to nebyla krev, co je dokázalo tak rozdivočet. Byl jeden chlapík, který se vydal na výpravu do Amazonie. Byl to zoolog, jmenoval se Bellamy. Vydal se do pralesa a studoval život těch malých potvor."

„A proč?“ zajímal se Aaron.

"No, to jejich chování mu nedávalo vůbec žádný smysl. Tyhle blbé malé potvory jsou schopné se vzájemně roztrhat na kusy. U nich není večeře zrovna příjemnou záležitostí."

"To je tedy nepříjemná záležitost." Kát'a mluvila se svým přízvukem anglické 'vyšší třídy', který byl ukrutný. "Nebyla to příležitost nahodit oblek s motýlkem?"

"Ty by sežraly i toho motýlka. Takže, tenhle náš zoolog si říkal: co na tom ty rybičky dráždí?"

Potom trochu ztišil hlas. "Tak se vydal do vesnice, kde tohle divadlo normálně probíhá. Místní domorodci tam pro

pobavení turistů hážou do vody prasata. Takže jedno z těch vyděšených stvoření jako vždycky hodili do vody, to s cáknutím zmizelo pod hladinou — a vzápětí už se voda zpěníla čerstvou krví. Piraně ho dokázaly ohlodat až na kost během pár minut. Přesně jako to známe z filmů."

Justin už se dostával k jádru svého vyprávění, příběh jej pohltil. "A tak si říkal: Je to tou krví? Je to tak? Takže vzal zakrvácený nůž a ponořil jej do vody..."

Všichni jako jeden muž zadrželi dech a napětím ani nedutali.

„A nestalo se vůbec nic. Nic. Takže pak... do té vody ponořil vlastní nohu."

"Panebože. Co se stalo?"

"Nic. Takže potom tam ponořil ruku —"

"Proboha! Že by tam nakonec strčil i svého ferdu?"

"Tak to ti vážně nepovím," odpověděl Justin trochu nazlobeně. "Jenom jsem se někde dočetl, že se o pár let později chtěl přihlásit do Vídeňského chlapeckého pěveckého sboru. To ale nejspíš byla jenom souhra okolností." Přitom zvědavce zpražil pěkně nepřijemným pohledem.

"To je jedno — v každém případě potom zkusil do vody plácnout pádlem a ty ryby začaly doslova šílet." Zaklonil se, aby se mohl pohodlněji opřít. "Bylo to totiž právě ono cáknutí, které spouštělo jejich krvežíznivé chování. Doslova šílely."

Aaron pomalu pokýval hlavou, jako kdyby o něčem přemýšlel. "Vsadím se, že nad řekou visí nějaké převalské větve stromů. Občas do vody spadne nějaká opice nebo tak podobně..."

"Jasně. A během okamžiku se promění ve svačinku lačných piran."

"Dobře, ale u řeky zase není tolik stromů, jejichž větve by visely nad vodou, a opice zase nejsou tak hloupé," namítal Chaka. "Do vody zase nepadá tolik tvorů, určitě ne dost na to, aby dokázali ovlivnit evoluci těch rybiček."

"Tak ale proč?" naléhal Aaron. "Co z toho tedy ty ryby mají?"

"Vůbec nic," odpověděl klidně Chaka. "Je to nadstavbové chování."

"Nadstavbové?"

"Ano, nadstavbové. Něco navíc. Neužitečného. Něco, co se uložilo do genetického kódu společně s nějakou jinou vlastností, skutečně důležitou pro přežití. To se stává v jednom kuse."

"My jsme tady ale na nic podobného zatím nenarazili," prohlásil Justin.

„A jak to můžeš vědět? Vždyť jsme ani neměli pořádně příležitost se porozhlédnout kolem, natož něco najít," oponovala mu Kata. "Tady ne. Už jsme pochopili systém na Kamelotu, ale tam toho grendelové nenechali tolik, co by bylo zapotřebí nějak chápat. Tady je naopak skutečný ekologický systém, ale oni nám nedovolí sem vyrazit, abychom ho prozkoumali."

"Oni," přitakala zachmuřeně Heather. "První."

"Jenom se snaží o nás dobře pečovat," namítla Sharon McAndrewsová. "Nebo snad ne?"

"Žalárníci se také starají o své svěřence," poznamenal Aaron. "Nemůžeš dost dobře být vězeňským dozorcem, aniž bys měla vězně —"

Sharon McAndrewsová se nespokojeně zamračila. "Povídali jste, že nám řeknete nějaké další věci. Něco o našich rodičích." Ostatní děti se okamžitě k jejímu požadavku nadšeně připojily a žadonily, ale stejně byly trochu nervózní. Justin, Jessica a Aaron se na sebe významně podívali. "Dnes večer ne," prohlásil mírně Aaron. "Zítra večer. Ale dnes ještě ne."

"A proč až zítra? Proč ne hned teď?"

"Protože —" začal vysvětlovat Justin.

"Mluvíte stejně jako většina Prvních," osočila ho Heather.

"Možná máš pravdu. Ale máme k tomu pádné důvody," ujistil ji Justin. "Nejprve se totiž musíte dovědět ještě jiné věci. Rozhodně vám to řekneme dřív, než odsud odletíme."

"To má být slib?" Když Sharon McAndrewsová promluvila, měla hlas snad ještě mladší než na svých jedenáct let.

"Jistě, berte to jako slib," souhlasil Aaron.

Spokojeně pomalu usrkávali kávu a dívali se jeden na druhého, aniž by přitom promluvili jediné slovo. Jejich myšlenka zůstala nevysslovena: Zaprvé, Carey Lou má dneska večer schůzku. Vyhrál v loterii hlavní cenu.

Carey Lou nespál určitě víc než hodinu, když si pro něj přišli. Neřekli mu ani slovo. Nejprve mu zavázali oči šátkem a ruce mu svázali za zády. Mezi zuby mu vrazili kus špagátu. Pak někdo promluvil, ale tak huhlal, aby ho nebylo možné poznat po hlase. "Toho se drž a následuj nás. Jestliže se pustíš nebo selžeš, necháme tě tady napospas grendelům." Díky bohu mu ještě stačili natáhnout boty, než ho vyvedli ven z tábora a zamířili s ním do lesa.

Neměl vůbec představu jak dlouho už jde nebo kolik tak může být hodin.

Po chvíli zcela ztratil také přehled o vzdálenosti. Nic sice neviděl, ale cítil každé šlehnutí keře, slyšel všechny podivné zvuky noci. Neustále sám sebe přesvědčoval, že tohle bylo předem naplánované a promyšlené. Nachystali to na něj. Určitě by ho vážně nenechali uprostřed lesa grendelům...

Přesto ale zatínal zuby do toho centimetr tlustého provazu tak silně, až se bál, že mu nakonec v ústech praskne.

"Pšššt," tišil ho šeptem Justin. Upravoval si brýle pro noční videm, což byl dalekohled s velkými čočkami, které dokázaly soustředit co nejvíce světla, a zaostřil. Čtrnáctiletý Carey Lou stál asi pětadvacet metrů od okraje vodní hladiny a vypadal, že o moc dál se mu už nechce. Chlapec se otáčel a vrhal přibližně jejich směrem prosebné pohledy. V rukou křečovitě svíral grendelí pušku. Věděl, že tam někde v temnotě za ním je Heather McKennieová, ve svých krátkých džínách, pihatá s opálenou pokožkou a poněkud drsnějším smyslem pro humor. Heather, o celé dva dlouhé roky starší než Carey. Heather bude dnes jeho odměnou...

Jestliže ovšem přežije noc.

"Carey... " Volala na něj odkudsi z temnoty lesa, mimo okruh světla z pochodní.

"Ach jo, do háje," ulevil si a udělal další krok směrem k vodě. Teď už zbývalo jen třicet metrů.

Justin měl přes zaměřovač svojí pušky dobrý výhled na jezero a výhodný střelecký úhel. Aaron by měl být někde patnáct metrů na sever od něj, se stejnou výzbrojí. Malý Chaka byl dál jižněji. Všichni měli nasazené upravené infračervené dalekohledy. Budou mít na nějaký zákrok čas sotva vteřinu, ale ta by jim měla stačit. Reagovat bleskurychle na grendelí pochodeň v infračerveném vidění bylo něco, co se Avaloňané učili takřka od kolébky.

Carey vykročil ještě o kousek blíž k řece.

Hned za ním zela díra, kterou už předtím identifikovali jako grendelí doupe. Což znamenalo přítomnost matky a hejna mláďat dosud v larválním stádiu vývoje grendelů. Věděli, že až mláďata začnou dospívat, vyžene solosity ven. Když nastanou hubené časy, sežere je rovnou coby larvy. Na ostrově Kamelot se rozvinul celý řetězec jejich koloběhu — solosové požírající řasy, matky požírající solosity. Taky dobře věděli, že za normálních okolností by grendelí matky sežraly cokoliv raději než svoje vlastní mláďata.

Rozhodně by si s gusem pochutnaly na křehkém mase čtrnáctiletých kolonistů.

Odněkud z hustých křovisek k němu dolehl Jessičin hlas. "Ještě musíš o kousíček blíž, Carey..."

Carey, docela nahý a strašně osamocené, se nešťastně otočil směrem do lesa. Jenže tam ho oslepovalo světlo pochodní, takže nic neviděl.

Justin si vzpomínal na svůj první lov grenдела. Nebyl tehdy sám, ale zase za sebou neměl zajišťovací tým, který by mu kryl záda. Brodil se vodou, pomalu šel kupředu, pocíťoval děsivou hrůzu, která v něm narůstala. Přesně takhle se teď nejspíš cítí Carey.

Nepopsatelná hrůza. Vztek. Strach. Ale taky vzrušení, protože když se grendel objeví a on přežije, stane se z něj skutečný muž.

A tak Carey, který byl až na grendelí pušku zcela nahý a klepal se zimou, udělal ještě krůček k vodě —

A v tom se vody rozestoupily. Z hlubin se cosi vynořilo. Černý ničitel. Stín s vyceněnými tesáky. Ztělesnění hrůzy a neutuchající žravosti, z masa a kostí. Pomalu a lině se podíval na nahé stvoření, které se před ním třásl, a potom pomalu vyrazil kupředu.

Carey hned při prvním pohybu nadhodil pušku k rameni. Ten kluk byl vážně rychlý. Sice hubený, ale rychlý. Justin už zaměřoval —

Carey zaječel, namířil a vystřelil. Grendelí puška

ho kopl do ramene a vzápětí grendelovi přímo v tlamě vybuchl jasně oranžový záblesk. Grenдел doslova vybuchl a vystřelil směrem na Careyho děsivou rychlostí, nad kterou se tajil dech. Carey vystřelil znovu a vykřikl. "Do háje!" Ještě další nekonečná vteřina, během které mu musela doslova krev tuhnout v žilách. Možná už měl přítom na rtech hořká slova nadávek a beznadějných modlitby.

Pak se v temnotě za okrajem světla z pochodní zablýskalo. Ozvaly se tři výstřely, které se takřka slévaly v jediné zapráskání. O čtvrtinu vteřiny později se ozvala ještě čtvrtá rána. Pak byl grendel zasažen ještě šestkrát, sedmkrát, osmkrát. Trhaly ho na kusy vysokorážní střely, které smažily jeho nervový systém, přeměnily jeho útok v zoufalou hromadu svíjející se v křeči, která se neustále valila směrem na ochromeného Careyho. Ten jakoby celou scénu odehrávající se na plamni sledoval ve zpomaleném záběru.

Jenom zvládnul odpotáčet se nalevo, když se grendel bezvládně řítí k zemi. Svalil se na bok a na původní kořist teď docela zapomněl. Byl sice ještě naživu, ale prožíval strašlivou agónii jak se jeho vaky s rychlostí vyprazdňovaly do těla. Čtvrt tuny obojživelného zabijáka tady rylo pařáty do hlíny, ječelo, honilo se za vlastním ocasem ve zmenšujících se kruzích, vytrhávalo do vzduchu zemi a kamení a trávu. To všechno se odehrávalo v půlkruhu jasněho světla pochodní a jeho odumírající syčení se jim zařezávalo do uší...

Z těla stoupal kouř. Pařáty a ocas se chvěly, svíjely, až nakonec nehybně klesly na zem.

Carey se otočil vzad a sledoval, jak se pomalu vynořují z temnoty. Jessica se držela zpátky a sledovala pozorně svůj detektor pohybu, jestli náhodou není přítomen ještě další dravec. Byli si sice docela jistí, že na jedno doupe připadá jenom jedna matka. Jenže grendelům už se předtím podařilo je nemile překvapit.

Tentokrát sice ne, ale už se to stalo.

"Vy... bastardi," vypravil ze sebe Carey. Ztěžka oddechoval a vztekle hodil pušku na zem. Ve své naprosté nahotě vypadal skutečně žalostně a zjevně se pomohl, ale nebyl si toho vědom.

"Vy jste neuvěřitelní bastardi." Znovu se zhluboka nadechl a zadržel dech. Tohle byl kritický okamžik. Otočil se zpátky ke grendelovi. Justin si připomněl chvíli, kdy tohle prováděli poprvé, a co mu tehdy dítě řeklo, když bylo po všem. Pro něj tohle nikdo neudělal — byl jedním z nejstarších mezi Syny hvězd a mezi Syny Země nebyl ani jediný, kterého by vůbec napadlo, že něco jako jejich Lov může probíhat. Nikdo ze Synů Země by neudělal něco takhle riskantního... a zároveň zábavného.

Byl si dobře vědom toho, že se Carey na ně dívá. A taky na pušky a potom na mrtvého grenдела. A vzpomíná na neuvěřitelně krátký okamžik předtím, než grenдела střely doslova odhodily zpátky do vody. Stalo se to během méně než vteřiny. Což byla ovšem dost dlouhá doba na to, aby neovládl svůj měchýř. Dost času na to, aby se cítil mnohem obnaženější a bezbrannější, než si vůbec dokázal představit, že by lidská bytost mohla být. Dost času, aby si uvědomil onu neskutečnou přesnost, jakou musel zvládnout zabijáčky tým lovců.

Carey se na ně znovu podíval a těžce polknul. Nějak mu došlo, že jeho pověst chlapáka záleží jednou provždy na tom, co teď řekne.

"No..." Snažil se, aby jeho hlas zněl nenucené. Sklonil se a zvednul ze země pušku. Pak se vydal směrem k nim, až byl sotva půl metru před Justinem. Natáhl k němu levou ruku a podával mu zbraň. Justin pro ni sáhnul pravou rukou — a v tu chvíli ho Carey praštil, strašně rychle a docela tvrdě, pravou pěstí ho zasáhnul těsně pod levé ucho.

Justin zakolísal, zakopnul a upadl na zem.

Nakonec se Carey usmál. "To byla... docela slušná střelba."

Justin se zvednul na loktech a posadil se. Naraženou čelist pořádně cítil. "Vedl sis docela slušně, chlapče." A natáhnul ruku.

Carey ji sevřel a vytáhl ho do stoje, potom se postavil s mírně rozkročenýma nohama, aby měl lepší stabilitu. Vyzývavě se šklebil. "Hendrick je schopný trenér," prohlásil. Justin jen beze slova přitakal. Nijak nezareagoval. Jakoby si všichni zhluboka oddechli, náraz povolilo napětí visící ve vzduchu.

"Však víš, že bys ho dostal," řekl mu Justin. "Byla to dobrá trefa."

„Proč tohle sakra děláte?"

"Je to legrace," odpověděl Aaron.

Justin se zamračil. "Jednou se nám stalo, že kandidát zpanikařil. Nikdo nebyl zraněn, ale moc nechybělo."

"Ale proč takhle? Kasandra by přece věděla, kdybych se trefil."

"Hm. Kasandra o tomhle všem vůbec neví. Bože, máš vůbec představu, jak by Zack vyváděl?"

Všichni se tomu s chutí zasmáli.

"Tak kdo zpanikařil?"

Justin se na něj podíval a zavrtěl hlavou.

"Edgar," odpověděl místo něj Aaron.

Carey se vědoucne usmál.

"Ale toho grendela stejně dostal," dodal Justin.

Carey slušně zakašlal. "Kdo má moje oblečení? Trochu mi mrznou kulky."

Ze tmy se zvolna vynořila Heather. "Tady máš deku," řekla mu sladce. Deku měla obtočenou kolem těla. Když ji rozvinula, nebylo pod ní nic než Heather samotná.

Carey ztěžka polknul. Nebylo to sice jisté, ale všeobecně se soudilo, že Carey je pořád ještě panic. No, dnešní noc se měla stát svědkem odložení přinejmenším tohoto břemene.

Heather deku obtočila kolem obou a Carey se vzápětí skutečně, ale skutečně hluboce zabral do polibku. Za všeobecného veselí a povykování se potom tihle dva ztratili z osvětleného kruhu.

Aaron se zazubil. "Dneska jsem chlap," řekl.

"Ovšem. A teď, Jessiko — jsou tady ještě nějaké obludky?"

"Žádné zdroje tepla, které by velikostí odpovídaly grendelům. Takže bychom mohli nalovit nějaké solosity." Než se vrátili zpátky do Heorotu, Tau Ceti už pomalu stoupal nad horami.

Den byl naštěstí jako stvořený pro lenošení a nejrůznější hrátky. Carey Lou byl totiž rád, když se mu podařilo doklopýtat do stanu, kde se zhroutil. Anebo se alespoň domnívali, že se zhroutil. Heather tam ale byla s ním a čím víc o tom Justin přemýšlel, tím víc se utvrzoval v názoru, že libido čtrnáctiletého bude nejspíš odolné vůči únavě, strachu a důkladné péči (alespoň podle drbů) neunavitelné slečny McKenieové.

Ach, to mládí.

Den jim utekl jako voda: sbírali a zanašeli do záznamů všemožné vzorky, starší skauti vedli semináře o životě v divoké přírodě a v botanice, a kromě toho všeho si užili slušné dávky koupání, bleskurychle organizovaných závodů v lezení na strom a všeobecného pošťuchování.

Když se nakonec znovu snesl večer, nad táborem se vznášela nálada příjemné únavy. Společně tady prožili dva mimořádně živé dny. Carey už mezitím zjistil, že ještě další tři vlčata si protřpěla to samé, čím musel projít on. Ale teď konečně patřil mezi mazáky a už se začínal zaobírat ne nepříjemnou myšlenkou, jak za pár let tuhle službu oplatí nějakým dalším menším dětem. Například svému mladšímu bratrovci Patrickovi...

Kuchařské ohně už spokojeně plápolaly a brzy už měla začít příprava večeře. Ale vlčatům vrtala hlavou ještě další neodbytná otázka, kterou na starší skauty dotírala celý den.

Konečně jim Aaron řekl, ať se usadí kolem ohně, a v hlase nebylo ani památky po nějaké zábavě.

"Dobrá," začal své povídání. "Dneska večer si s vámi musíme promluvit o něčem skutečně vážném. Dnes nadešel čas, abyste se dozvěděli spoustu věcí."

"O našich rodičích?" zajímala se Sharon.

"Ano, něco o vašich rodičích. A prarodičích. Existují vážné důvody, proč sem nepřiletěli s námi. Proč jsme tady jen my."

"Tak proč?"

Justin s Jessikou se na sebe nervózně podívali a potom Justin začal: "Když dáte zmrazit něco, v čem je obsažena voda, vytvoří se vám v tom ledové krystalky. Domnívali se, že se jim podařilo tenhle problém odstranit, ale něco nevyšlo. Takže zmrazili posádku Geographicu. Pak je po skupinkách budili kvůli nejrůznějším úkolům na lodi, která cestovala ze sluneční soustavy k Tau Ceti. A objevily se potíže."

"Potíže?" zeptal se Carey.

"Ano. Když lidi na sto let zmrazíš a pak je probudíš, je určitá pravděpodobnost, že se jim v mozku vytvořily ledové krystalky. Když je probudíš dvakrát, bude těch krystalků nejspíš víc. Krystalky narušují buňky, nadělají vám tady," — zaťukal si na hlavu — "paseku."

"A co to tedy udělalo?"

"Hodně našich rodičů už není tak chytrých, jako kdysi bývali. Taky mají potíže v emocionální rovině. S koordinací. Časnějšími mrtvicemi. Někdo je prostě hloupý. Zpočátku na tom nijak zvlášť nezáleželo. Pořád ještě byli chytřejší než většina lidí, které předtím znali, atak si vybrali ostrov, protože ten byl bezpečný. Nemuseli řešit žádné větší problémy, nic, co by nedokázali zvládnout. Ale už tehdy si navykli ovšem hovořit, všechno společně probírat, aby měli jistotu, že

nedělají nějakou hloupost — "

"Pravidla," odušila Sharon McAndrewsová.

"Pravidla, přesně tak," přitakal Justin. "A na nějakou dobu jim tohle vystačilo. Nehrozilo žádné skutečné větší nebezpečí, tedy alespoň o žádném nevěděli. Pak se objevili první grendelové. Nerozuměli tomu. Měli pravidla, podle kterých se přesně řídili a ono to nezabralo, ale plukovník Weyland jim pomohl a tak se jim podařilo první grendely porazit. Vyrazili na lov a když už si mysleli, že zabili všechny grendely, ona to nebyla pravda. O tom už určitě všichni víte. Ale co nevíte je, jak vážně to jimi otřásl. Po skončení Grendelí války už přestali věřit sami sobě a přestali si věřit navzájem. Spolupráce jim moc nešla, když se začali vynořovat další grendelové, a to je jeden z důvodů, proč z nich teď naši rodiče mají takový strach."

Rozhostilo se ticho. Justin jasně četl v jejich tvářích: děti se snažily najít v jeho vyprávění nějakou lež nebo nesmysl. Jenže dobře věděly, že je až příliš mnoho náznaků a stop, které svědčí ve prospěch téhle skutečnosti. Věděly to, vlastně to věděly odjakživa. S mámou nebo tátou nebylo něco úplně v pořádku. Nebo se strejdou. Vždycky o tom nějak podvědomě věděly, ale neuměly to pojmenovat.

Ted' už tedy mohly.

"Zamrzlý mozek," pronesl Carey Lou nahlas. "Už jsem to slyšel, ale nikdo mi nechtěl říct, co to vlastně znamená — " „A já jsem od mámy dostala facku, když jsem to před ní vyslovila nahlas," přidala se Sharon.

"Bože," ujelo Careymu. "Co s tím můžeme dělat?"

"Milovat je," odpověděl mu Justin. "Ze všech sil se snaží dělat to nejlepší, čeho jsou schopni. A totéž očekáváme i my od vás. Milujte je, ale myslíte sami za sebe, máte vlastní hlavu. Přemýšlejte i o jejich pravidlech. Proto neustále vymýšlejí pravidla. Nedůvěřují vlastním myšlenkám, alespoň když jednají samostatně. Takže se snaží na všechno, co by se mohlo přihodit, vytvořit jakýsi společný názor a udělat z něj pravidlo, kterým se pak řídí, ať se děje co se děje." "Zamrzlé mozky," opakoval ještě jednou potichu Carey Lou, tentokrát pomalu. "Do háje!"

Aaron a Trish nesli mezi sebou na ramenou dlouhou tyč, z níž visel asi třicet přivázaných ulovených solosů. Zpívali si do kroku jakousi loveckou či pracovní písničku... Hej hou, hej hou, už lovci domů jdou... a postupně vymýšleli stále další a další sloky, zatímco se rychle blížili k táboráku.

Ve velkém skleněném hrnci už mezitím vřela a spokojeně bublala voda. Brambory a cibuli si sem sice dovezli z Kamelotu, ale přísad měli mnohem víc: hlízy a listy nasbírané přímo tady na kontinentu, o nichž věděli, že jsou jedlé a chutné. Někteří bystřejší skauti si všimli, že do hrnce bylo speciálně soustředěno světlo z několika pochodní, takže mohli sledovat, jak zelenina tančí ve vířící vodě.

Kolem ohně panovala vzrušená nálada a kdosi hlasitě zavýsknul, když Justin vytáhnul dlouhý a nebezpečně vypadající nůž, kterým vzápětí odřezal solosům hlavy.

"Podívejte se jim do očí," radil. "Ale co si budeme namlouvat, jednoho dne by se z nich vyklubali grendelové a začali by nás honit. Tak jsme je zabili dřív. Co pojídá grendely?" nadhodil. "Přece my, my je jíme."

Všichni kolem byli napnutí jako publikum, které netrpělivě očekává kouzelnický trik. A Justin si pro sebe pomyslel, že tohle přirovnání není zase až tak daleko od pravdy.

Krví potřísněnými rukama sesbíral hromádku solosů zbavených hlav a odnesl je ke kotli, kde je naházet do vařící vody. Voda se zpěníla rudou krví.

"Sledujte," nabádal je Justin, "sledujte a uvidíte..."

Během oněch prvních výprav na kontinent se skauti nadšeně vrhali kupředu a lezli jeden přes druhého, aby měli co nejlepší výhled na tu podívanou, aby se mohli podívat do mizerně malého hliníkového kotlíku a nic jim neuniklo. Jednou na něj dokonce Ansel Stevens upadl a opařil si celou paži až k rameni. Jednou vypukl skutečně dokonaleý zmatek. Kotlíky se sice neustále zvětšovaly, ale přesto skautům většina kouzla unikala, dokud Chaka nevyrostl natolik, aby byl schopen utáhnout tenhle neskutečně velký skleněný hrnec. Takže všichni měli dobrý výhled a o nic nepřišli. Deset litrů vody v hrnci už pěnilo a bublalo. Solosové se potopili ke dnu, ale potom se znovu vířivými pohyby dostali zpátky k hladině, až to podivně a zároveň znepokojivě připomínalo skutečné živé bytosti.

Něco se tam dělo. Maso solosů jako kdyby se rozestupovalo a zevnitř se vyvalily jakési podivné, červům podobné věcičky. Byly jich spousty. Stovky. Bledé, masité věcičky se svíjely a vzápětí umíraly ve vařící vodě, takže čirou bublající směs proměnily v jakousi hustou omáčku... nebo j ambalayu.

Vlčata se stáhla zpátky od kotlíku a kuckala. Z rudě naplněného kotlíku se linul pach krve.

A ačkoliv to bylo znepokojivé, ten pach... skutečně to příjemně vonělo. Podobně jako aroma předchozího večera, jenže o něco silnější.

Justin, Aaron, Kát'a, Jessika a ostatní Druzí všechno pozorně sledovali. Děti zíraly do kotlíku a nevěřícně k němu přičichávaly. Jedno z nich ale uteklo východem z jeskyně ven, kde začalo zvracet.

Během slabé půlhodinky už byla celá várka hotová a rozlitá na mísy. Byla to skutečně podivně vypadající směs, plná útržků solosích hlav a vykuchaných těl, která nyní Kata svým zakrváceným ostrým tesákem krájela na kousky. Mrtví červíci a svinutá hádátka mezitím v polévce zrůžověli. Ve směsi byli také drobní průhlední krabi, kteří byli velcí sotva jako nehet vlčete. Největší díl omáčky tvořila tekutina, která měla barvu i konzistenci rajske omáčky. Jako kdyby byla plná hmyzu.

Aaron si přidržel misku u rtů. Vlčata jej sledovala, fascinovaně a zároveň ustrašeně.

"Hmmm." Pozvedl lžici ke rtům. Trochu ji pofoukal. Cosi tlustého a červovitého se překulilo přes okraj široké lžice.

Rychle to vysrknul, jako kdyby to byla jenom dlouhá nudle, a vydával přitom nepříjemný srkavý zvuk. "Vynikající."

"Podává se večere," ohlásila Jessika do ticha.

První grendelí církev
Hospodine, utíkám se k tobě,
kéž nejsem navěky zahanben;
pomoz mi vyváznout pro svou spravedlnost!
Sklon ke mně své ucho,
pospěš, vysvobod' mě,
buď mi skálou záštitnou,
buď opevněným domem pro mou spásu.
Tys můj skalní štít a pevná tvrz má,
ved' mě pro své jméno a doved' mě k cíli.
Vyveč mě z té sítě,
již mi nastražili,
vždyť jsi záštita má.
Svého ducha kladu do tvých rukou,
vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný.
ŽALM 31:1

Jessika vstala teprve tehdy, když si byla naprosto jistá, že ostatní skutečně tvrdě spí. Pomalu a po špičkách se vyplížila ven z jeskyně. Všude kolem se ozývalo lehké spokojené pochrupování spících dětí. Pocítila v sobě jemnou směsici mateřského citu a naprosté hanebnosti.

Aaron na ni čekal hned za východem z jeskyně a položil si prst na ústa. "Pššt."

Jessika přikývla, protože chápala potřebu udržet jejich konání v tajnosti. Tohle nebylo určeno pro Justina. Teď už ne — on už si vybral a také Jessika udělala svou volbu. Srdce jí v hrudi divoce bušilo, když Aarona následovala dolů po úzké stezce. Prošli kolem stromu a až když byli za ním, uvědomila si Jessika, že to nebyl nějaký stín, ale Trish, černá jako noc. Další Dítě ze zkumavky.

Trish se k nim připojila a potom všichni společně nehlučně sestupovali po stezce. Postupně se do jejich krátkého zástupu přidali ještě Malý Chaka a ostatní, až jich bylo celkem sedm. Došli na malou planinu, ležící nedaleko velice mělkého tekoucího potůčku.

"Tekoucí voda," poznamenala zcela zbytečně. "Celá moje bytost a všechno, co jsem se kdy naučila, mi teď říká, že bychom se odtud měli držet dál."

Aaron přitakal. "In mortis veritas," dodal.

Vytáhl kámen z pyramidy nakupené z hladkých kamenů, velikých povětšinou zhruba jako lidská pěst. Potom se jich všech sedm pustilo do odstraňování kamenů, dokud neodkryli malý kotlík zabalený do průhledného plastového obalu. Trish vytáhla elektrický vaříč a baterii. Toširo přinesl vodu z nedalekého potůčku a naplnil jí kotlík.

Jessika cítila jako kdyby měla žaludek lehoučký, plovoucí na vodě. Celý den sledovala Aarona, jak pečlivě studuje listy a rostliny s nadšeným zápallem vzdělaného etnobotanika. Byla jedním z velmi mála lidí, kteří znali skutečný důvod, proč tak pečlivě studuje. Zcela tiše, aniž by na sebe upoutal něčí pozornost, přitom shromažďoval rostliny, které potřeboval k jejich účelu.

Taky sebral grendelí játra.

Rychlost produkuje mimořádné množství tepla. Vedlejší produkty metabolismu by nakonec grendela zabily, stejně jako produkty spalování nakonec zlikvidují oheň. Jeho játra a žlučové cesty — anebo alespoň jejich grendelí ekvivalenty — byly neskutečné. Grendel může sežrat prakticky cokoliv a přežije i velké koncentrace vlastní masivní oxidace, a to vše díky vysoce účinnému chlazení a detoxifikačnímu systému.

Když mu bylo teprve třináct, studoval Aaron grendelí žlučové cesty, játra a ostatní orgány určené k očišťování organismu, s výhledem na využití v psychofarmakologii.

Ve čtrnácti potom vymyslel Rituál. Od té doby se mu podařilo do tajemství grendelích vnitřností zasvětit ještě deset dalších lidí.

"První grendelí církev," smála se tehdy Jessika. Aaron se tomu jen chabě pousmál.

Voda v kotlíku mezitím začala bublat a brzy už bude vřít. Přihodil několik hrstí jakýchsi houbám podobných rostlin a ještě cosi, co silně připomínalo kapradinu. Trochu nervózně přihodila i svůj příspěvek, z hrsti vysypala několik listů utržených z jednoho kaktusu, rostoucího Cadmannovi přímo v obývacím pokoji. Ano, byl také jedovatý. Ale ve zcela přesně odměřené kombinaci s určitými bylinami a játry grendela, který zemřel v záchvatu rychlosti...

Podívala se vzhůru a pozorovala hvězdy. Stejně — ale přitom jiné — hvězdy, pod kterými její předkové žili a umírali, milovali a lovíli, bojovali a plodili děti. Ale byly to její hvězdy. Jedním ze způsobů jak přežít je stát se součástí prostředí. Synové Země Avalon pořád ještě chápali jako cizí a nepřátelské prostředí, nebezpečné místo. Všichni do jednoho tedy museli zemřít — všechno pozemské tady musí zemřít — než tato planeta bude skutečně dobytá. A tenhle rituál, starý jako lidstvo samo, byl vlastně modlitbou loveců a sběračů, jejichž životy byly tak těsně spjaty se Zemí. Synové Země sem přišli stejně jako kdysi Evropané vkročili do Nového světa. Aaron prohlašoval, že si budou muset osvojit tradice původních amerických obyvatel, aby tu dokázali přežít. Nemohou tuhle zemi vlastnit, ale mohou se stát její součástí. Aaron do tekutiny v kotlíku ponořil hrnek a ještě koufící jej pozvedl ke rtům. "Na nás," pronesl přípitek. , Jí a děti nového světa."

Napil se. Když celý hrnek dopil až do dna, předal jej nalevo a tak byl Rituál opakován znovu a znovu, dokud každý z nich nevypil celý hrnek té kyselé směsi.

Nápoj vlétl do jejich útrobu jako nálož napalmu. Okamžitě se začala potit a srdce se jí rozletělo vpřed jako raketa.

Několik bláznivých okamžiků se modlila, aby se tentokrát nic nestalo... potom se jí ale zhoupnul žaludek, ucítila v něm kyselou vlnu a věděla, že jakékoliv doufám nemá smysl. Už to zase začalo.

Během prvního grendeliho obřadu se neovládla a zvracela. Od té doby Aaron do lektvaru zapracoval ještě neutralizéry kyselosti a pufrální přísady, takže teď celá tahle zkušenost byla, alespoň po tělesné stránce, podstatně snesitelnější. Její tělo a zejména mysl už začínaly ovládat psychoaktivní alkaloidy. Vnější zvuky pomalu odeznívaly. Ne že by najednou přestaly existovat nebo že by najednou ohluchla, jenom její pozornost teď byla mnohem úžeji zaměřena. Tak dokonale se soustředila na jediný aspekt až jí připadalo, jako kdyby se dívala do dlouhého, opravdu dlouhého tunelu. A na jeho vzdáleném konci viděla bublající kotlík položený na ohni. A když svou pozornost přesunula na Aarona, pak viděla Aarona a jenom jeho, a kdyby se podívala vzhůru na hvězdy žhnoucí na temné noční obloze, pak mohla pozornost soustředit na kterýkoliv světelný bod a sevřít jej pevně. Připadal jí jako malá žhavá kulička, po které by málem stačilo natáhnout ruku a už by ji sevřela v dlani. Aaronův hlas k ní tiše zazníval a rozléhal se uvnitř hlavy, připadalo jí to jako hudba sfér.

"My jsme dědici tohoto světa. Tohle všechno nám náleží, všechno co vidíme kolem sebe, všechno co může někomu náležet. My jsme ti silní. Ostatní nám říkají Veselí darebáci. Děláme to, co děláme, abychom otestovali svou moc a schopnosti. Abychom se ujistili, že dokážeme kontrolovat všechny aspekty téhle planety. A potom našim činům nasadíme masku klauna, aby tak starší generace nepocítila žádný strach.

Ale jednoho dne možná budeme nuceni podniknout ještě další kroky. A až tato situace nastane a přijde čas jednat, budeme muset jednat jako jedna mysl, jedno tělo. Jako dědicové tohoto světa, kteří neznají hranice mezi záměrem a uskutečněním. Jako jedna mysl. Jediné tělo..."

Slyšela jeho slova zcela jasně, jako kdyby kní klouzala mezi těmi žhavými kuličkami rozprsknutými všude kolem. Začínala se rozpalovat, ale našla útočiště právě v onom ohni, který ji počal stravovat zevnitř. Ucítila na sobě Aaronovy ruce. A potom ještě ruce kohosi jiného. A vzápětí už natahovala vlastní ruce, dotýkala se, ochutnávala, stravovala a zároveň se sama nechala stravovat ohněm, který řádil v jejím nitru, ale zároveň také bez ní, v prostoru mezi jasnými žhavými kuličkami, visícími na obloze.

Kapitola 11

Neviditelná smrt

Smrt má tolikero dveří, kterými může přehnout život.

JOHN FLETCHER A PHILIP MASSINGER,

Zvyky země (asi 1620)

Děti a jejich strážci nebyli tak docela sami. Bděl nad nimi ještě Geographic. Ze svojí neměnné pozice nad Kamelotem ovládal Geographic síť satelitů rozhozenou nad kontinentem i po celé planetě a neustále bedlivě sledoval nejnovější informace o počasí a situaci přílivu či odlivu. Geographic, tento největší pohybující se objekt stvořený člověkem, dokázal přenést svůj náklad podchlazených lidských bytostí na vzdálenost deseti světelných let, přičemž na cestu spotřeboval celý kilometr čtvereční deuteriem naplněného nafukovacího vaku. Teď už bylo deuterium spotřebováno do poslední kapky. Nádrž připomínala nešťastný splasklý stříbrný míč a uvnitř byl tlak jen o málo větší než jaký panoval v okolním vakuu.

Geographic se ještě pořád mohl přesouvat pomocí menších ovládacích raket, ale dokud nebude deuterium nahrazeno — pokud k tomu vůbec někdy dojde — byl odsouzen setrvávat na vnější oběžné dráze kolem Avalonu. Představoval jejich jediné pojištění se Zemí a tak všichni Synové Země trvali na tom, aby se jejich děti podívaly nahoru, na jeho palubu. "Tohle je vaše dědictví. Nazýváte sami sebe Syny hvězd, tak teď se podívejte na hvězdy."

Někteří z nich se tam vraceli tak často, jak jen to bylo možné. Někteří Druzi stále ještě snili o tom, jak překonají ono pusté vzduchoprázdno panující v prostoru mezi hvězdami. Několik jich dokonce hovořilo o návratu na Zem. Co se ale většiny týkalo, byli tady lidé přece jenom řídkými návštěvníky. Chodby Geographicu zely prázdnotou, panoval v nich chlad a temnota, kterou jen tu a tam narušovalo blikající světélko na znamení, že tu kdysi pulzoval čilý ruch.

Na velitelském stanovišti byla umístěna přesná kopie počítačového systému Kasandra, který byl instalován na zemi, a zpracovávala analýzy dat přicházejících z planety. Prosévala informace a ty, které měly nějakou cenu, odesílala na zem. Když se nyní rozsvítila kontrolka na spojovacím panelu, zvedl Greg Aruda jen nerad oči od rozečteného románu. "Tady Aruda."

"Zack. Jak to vypadá?"

"Panebože, Zacku, všechno je při starém, úplně stejně jako když ses mě ptal naposledy." Přejel zrakem kontrolní panel.

"Panel svítí zeleně. K oáze se neblíží žádné větší objekty. Děti jsou všechny v pořádku a počet odpovídá. Počkej okamžik —"

"Co?"

"Klídek, Zacku, nepanikař. Z jednoho blízkého satelitu svítí žlutá kontrolka. Blíží se nám odtamtud vítr. Severozápadní, prožene se průsmykem rychlostí asi 30 uzlů za hodinu."

"Cože, déšť? Déšť znamená grendely!"

"Hmmm... indikátor ukazuje, že je to suchý vítr. Pořádně suchý vítr, ten ti vycucne vodu rovnou z pórů. Zacku, pro boha svatého, ty se moc strachuješ. Dopřej taky těm dětem trochu času, aby mohly být o samotě a spoléhat jen samy na sebe. A běž už do postele! Kdyby se dělo něco, o čem bys měl vědět, hned tě zavolám."

"Jasně. Gregu, já vím, že ti teď nejspíš připadám jako bláznivá stará ženská... Sakra, vždyť jsi tam byl taky, pamatuješ přece na grendely."

"Ne, nějak už mi vynechává paměť, asi mě taky vzbudili moc brzo. Zacku, mazej do postele."

Lindu probudilo, když se Cadzie začal vrtět ve svém povijanu a hledal bradavku. Ještě napůl spící se k němu přitulila a odhrnula si blůzu pyžama. Zůstala jaksi ospale viset napůl cesty mezi snem a skutečností a neprobudila se k vědomí dříve, než byl Cadzie dokonale nakrmen. Ránu ještě vládla temnota. Světlo se přehoupne nad okraj pohoří až zhruba za dvacet minut.

Joe stále ještě spokojeně spal a cítila na sobě jeho silná, široká záda. Pravidelné pohyby jeho hrudníku a přitlumené dýchání ji celkem příjemně uklidňovaly.

Tvořili spolu dobře sehraný tým. Pracovalo se jim spolu dobře a jejich společný život taky dobře klapal. A láska... taky jim to šlo dohromady. Připadala si úplná, jako kdyby doplnila chybějící část. Snadno si dokázala představit, že s tímhle mužem stráví celý zbytek svého života. Jakmile Cadzie trochu povyroste a situace jí umožní se od něj na den či dva vzdálit, chtěla s Joem vyrazit dolů po Miskatoniku a naplnit tak svatební rituál stejně starý jako Kamelot. Celou cestu až dolů k oceánu si budou užívat táboření a laskání a dlouhé, pomalé, uklidňující milování a bude to... prostě báječné. Zabalila svoje děťátko do modré dečky a přikryla ho tak důkladně, že mu ven koukal jenom nosánek. Potom otevřela dveře jejich vznášedla a protahovala se v závanech čerstvého ranního větříku. Cítila se dokonale spokojená.

Joe mezitím tichounce přišel až k ní a tak jí teď stál těsně za zády a zlehka ji líbal zezadu na krk. Mezitím už nadešel čas rozbřesku a temnota rychle ustupovala teplému stříbřitému světlu. Vzduch už nebyl tak klidný a nehybný. Ginger a Toffee, jejich dva zlatí retrívy, ještě spali, tulili se jeden k druhému hned vedle dávno vyhaslého ohně. Ozývaly se bzučivé zvuky a zdálky k nim doléhaly výkřiky pterodonů. Kromě nich také ještě vzdálenější syčení, pokřik tvorů podobných opicím a podobné volání velkého pavoučího čerta, který je lovil.

Otočila se, aby Joea políbila. Jeho ranní dech byl cítit trochu nakysle, ale ne nepříjemně. Předala mu Cadzieho, poplácala Joea po zadku a vyrazila se osprchovat a obléknout, přičemž už v duchu přemýšlela nad úkoly dnešního dne. Než Linda vystoupila z Roboru na pevnou zem, Joe už dováděl s Ginger a pral se s ní, předstíral, že ji chce kousnout do krku, vrčel na ni a štěkal. Potom zvednul ze země Cadzieho a vlepil Lindě mátový polibek. Společně vyrazili přes mýtinu a psi vesele poskakovali kolem a motali se jim pod nohy. Vůbec si neuvědomila, že všechny přirozené zvuky Avalonu najednou odumřely.

Stroje uvnitř těžní chatky z vlnitého plechu byly ožehnuté, zpřehýbané a zacákané růžovou hasicí pěnou. Linda svého synka raději uložila venku, těsně u vchodu do dolu, pěkně na silici sluníčko. Ginger se hned kolem Cadzieho ovinula jako velká kočka. Psi teplo společně s teplou modrou příkrývkou se postarají, aby bylo chlapci příjemně, dokud Tau Ceti nevystoupí ještě o kousek výš.

Když se vrátila, byl Joe ještě stále plně zaměstnán obhlídkou zničeného vybavení. Vypadal dokonale otráveně. "Ani takhle v ranním světle to nevypadá o moc lépe, co říkáš?"

"To tedy ani trochu. Podíváme se ještě o kousek dál a podáme přitom ranní hlášení." Dotkla se svého límce. "Tady je Linda Weylandová, u Stanice III. Kdopak má službu?"

Asi vteřinu či dvě bylo na druhé straně vysílačky ticho a potom se konečně ozvala odpověď. "Tady Edgar. Ahoj táto, Lindo. Nikdo jiný tady zatím není. Jste připraveni podat hlášení?"

Joe si povzdechnul. "Upřímně řečeno, myslím, že bychom to měli sešrotovat a postavit raději znovu."

"Ovšem až na to, že by se to klidně mohlo stát znovu," poznamenal Edgar.

"To je právě ono. Edgare —"

"Ano, pane?"

"Zatraceně, samozřejmě, že nevíš nic navíc, co bys nám třeba měl v úmyslu zatajit," vyrazil ze sebe Joe.

"To víš, oni mi taky všechno neříkají," ujistil ho Edgar. "Aaron se o mě nijak zvlášť nezajímá a co se týče ostatních — pořád ještě si myslíš, že jde o sabotáž?"

"Ne," odpověděl Joe obezřetně. "To klidně řeknu rovnou do záznamu. Po velice důkladném prozkoumání situace tady u vrcholu dolu jsem na základě svého nejlepšího přesvědčení a zkušeností dospěl k závěru, že nemáme ani nejmenší tušení, co se tady mohlo odehrát. Je to prostě další zpropadené Avalonské překvapení."

Stěna se trochu zakymácela, když se do chajdy zvenku se zaskučením opřel vítr. "Zatraceně, ten vítr tedy pořádně nabral na síle," poznamenal Joe.

Linda vyšla ven, aby opatrně zakryla malému Cadziem tvář před náporu větru.

"Promiň, Edgare," ozvala se do vysílačky pro změnu ona. "Někdo se nám tady zvedá vítr."

"Cože?"

"Vítr."

"Rozumím, už to tady taky vidíme. Jižním směrem se k vám přes hory blíží bouře. Je to suchý vítr, takže od grendelů nebezpečí nehrozí, ale je Robor dobře zajištěn?"

"Velmi dostatečně."

Ginger zavrčela a vyskočila na nohy. Dívala se směrem k západu. Toffee stála asi o pět metrů dál a hlavu měla natočenou stejným směrem. Vzápětí začaly štěkat a ňafat proti vanoucímu větru. Byl to suchý a horký vítr. Osušoval její kůži rychleji, než se vůbec stíhala potit.

"Joe? Ten vítr už opravdu začíná pořádně dout. Raději prosím tě ještě jednou překontroluj kotevní lana, ano? A pošli varování před větrem dolů do Heorotu."

Joe odhodil kus ohnuté trubky a znechuceně zavrčel. "Vždyť sama dobře víš, že mají vypnuté vysílačky. Můžeme je sice kontaktovat v případě nouze, ale tím to taky hasne."

"No dobře — doufám aspoň, že mají skeeter pořádně ukotvený."

"Znáš přece Justina. Ale teď už raději půjdu, ať to stihnu obejít a zkontrolovat."

Linda Joea políbila a ten vypadal, skoro jako kdyby ho to překvapilo. "Vždyť jdu jenom k Roboru" mumlal přes její přitisknuté rty.

"Cožpak člověk musí pokaždé hledat nějaký důvod?" zeptala se.
"Nikdy." Ještě jednou ji lehce políbil a potom vyrazil přes mýtinu pryč.
"Co kdybyste toho už vy dva nechali?" ozval se znechuceně Edgar.
"Ty nemáš vůbec žádný respekt," napomenula ho se smíchem Linda. "Nezapomeň — už brzy se stanu tvojí matkou."
"Mej. A ty zase nezapomínej, že jednou z povinností matky je zajistit partnery pro své potomky."
"Vždyť už jsem ti říkala, jak máš tenhle problém vyřešit."
"Jistě. Budu to pořád zkoušet. Lindo, táta říkal, že to nebyla sabotáž. Souhlasíš s ním?"
"Určitě."
"Můžeš to zopakovat?"
"Ano! Souhlasím, že nešlo o žádnou sabotáž. Edgare, ten vítr tady už začíná vážně kvílet — nějak špatně tě slyším."
Nastavila si ruku před nos a marně se pokoušela chránit si obličej před létajícím prachem. "Vypadá to, jako kdyby v uhelném prachu byla příměs dynamitu —"
Zarazila se. Někaké stvoření ze sebe vyrazilo utržené zakvílení.
"Co to bylo?" křičel Edgar.
"Nevím —" Na vzdáleném okraji prázdného prostranství oba psi skákali a kousali — do prachu. Joe se plácal do hrudi a krku i obličej. Zprvu se domnívala, že jde o nějaký podivný žert... nějaký bláznivý taneček.
Vítr už byl pořádně silný a hnal před sebou stěnu zvířeného prachu. Rozkašlala se a udělala pár kroků ven z přístřešku, protože by tam snad mohla mít lepší výhled. Vzápětí jí okamžitě zmrznul úsměv na rtech a veselé zvědavé otázky se vzpříchly v hrdle, zůstaly nevyřčené. "Joe..."
A potom zaječela.
"Lindo? Táto?" Edgar už naléhavě volal. "Poplach! Všechny stanice okamžitě poplach! Stanice III má potíže!"
Oslepla dřív, než si vůbec stačila uvědomit, že jsou v pořádném maléru. Z očních důlků jí vystřelovala agonizující bolest atak podvědomě zvedla ruce před obličej, aby si jej chránila. Krev jí stékala po dlaních a tam, kde měly být oční bulvy, cítila jenom děsivé prázdno. Co si jí nemilosrdně drtilo hřbety rukou.
Celý svět pro ni mizel v návalu agónie. Do uší jí burácel nesmířitelný vítr. Měla ještě čas vykřiknout "Joe!" a pak už bolest začala stravovat její rty, jazyk a vzápětí se začala dusit vlastní krví. Něco těžkého do ní narazilo a ona hned vytušila, že to je Joe, drahoušek Joe, milující Joe, který teď sténal jako pouhé primitivní stvoření, které nikdy nepoznalo lidské vědomí. Psi štěkot už dávno přešel v nekonečné bolestivé vytí, rvoucí uši a srdce.
V ložnicích Kamelotu se naléhavě rozezvučely poplašné sirény a ulice se vzápětí zaplnily dusotem bosých nohou.
Narychlo nabíjené grendelí pušky ve zmatku mířily všemi směry, hledající cíl, ale nic takového nenašly. Nikde kolem nebyla vidět žádná hrozba.
V tuhle chvíli už byl snímek ze Satelitu 12 zpracováván na palubě Geographicu, kde bylo upraveno zaostření a snímek byl přednostně odeslán na velitelské stanoviště v Kamelotu. Tady znovu obraz zvětšili, a pak ještě jednou, až to nakonec vypadalo, že se scéna odehrávala sotva sto metrů od nich... ale byl to jen nečitelný šmouhatý záběr, jenom obrysy prosvítající skrze mlhu.
Hendrick Sils dorazil do komunikačního střediska jako první ze všech. "Proč ten poplach, Edgare?"
V Edgarově hlase byla jasně patrná panika a zoufalství. "Myslel jsem, že to je jenom písečná bouře! Čas od času se tou oblastí přeženou, úplně bez problémů, ale najednou psi začali štěkat a Linda ječela a teď už neslyším vůbec nic, ani tam není nic vidět, panebože!"
"Vzpamatuj se," nařídil mu Zack, ale spíše se ho snažil povzbudit. "Prašná bouře říkáš. A co déšť?"
"Vůbec, žádný déšť, je to suchý horký víchř, takzvaný vítr sirocco. Byl tedy silnější než obvykle bývají, ale — Zacku, vůbec nic neslyším. Nic tam neslyším. Předtím křičeli a teď už vůbec neodpovídají! Co mám dělat?"
"Nepřestávej tu oblast sledovat. Můžeš s tou kamerou najet blíž?"
"Pokouším se. Táhle, prach už tam trochu řídne —"
Obraz se skutečně zaostřil. Edgarův hlas se teď rázem ztišil do šepotu. "Ach můj bože." Na zemi se svíjeli dvě lidské postavy a pes. "Táta! Linda!"
Vítr skučel ostrošest, ale i přes jeho kvílení přece jen zaslechlí dětský nářek. Na okamžik se obraz dobře zaostřil. Potom ale postavy zpomalily, zhroutily se a zmizely v oblaku prachu, hnaného víchřicí. Kdosi tiše mumlal modlitbu a potom se v místnosti rozhostilo všeobecné ticho. Vzdálení přes půl světa od nich tam dva lidé, které dobře znali a které milovali, právě umírali v hrozných bolestech a oni nemohli na jejich záchranu udělat vůbec nic.
Linda už překročila práh bolesti a vůbec ji nedokázala vnímat. Cítila, jak jsou jí vyžírány oči a maso pomalu mizí z kostí. Dokázala ještě sebrat poslední zbytky sil ve svém těle a zakrvácenými prsty sevřela ruku nešťastného Joea, která byla zcela bez života. Její poslední myšlenka byla: "Cadzie..."
Uslyšela své dítě, jak pláče a pláče, bez přestání...
A pak už vůbec nic.

Kapitola 12
Ztracený ráj
Příroda se obvykle mýlí.
JAMES ABBOTT MCNEILL WHISTLER,

Hodina v deset (1885)

Jessika se ve spacím pytli tulila těsně k Aaronovi. Byla už skoro napůl vzhůru, ale teprve svistot listů vrtule skeeteru ji dokázal dokonale probrat ze zasnění.

Sotva stačila otevřít slepené oči, aby ještě zahlédla, jak stroj tvrdě dosedá na zem, bylo to nějak uspěchané přistání. Z kabiny vyskočil Justin a utíkal k nim. "Poplach, ztraceně!" hulákal. Měl holou hrud', na sobě měl jenom kraťasy. Náhlý přívál adrenalinu ji okamžitě dokázal probrat jako prásknutí bičem. Aaron vedle ní už stál na nohou.

No dobře, tak už jsou v Kamelotu nervózní. Tohle nebylo zdaleka poprvé, kdy se Synové hvězd odřízli

290 NIVEN, POURNELLE & BARNES

a vypnuli vysílačku. Vždycky věděla, že jednou si to pořádně slíznou, a ten den možná právě nadešel...

Ve spěchu na sebe házela oblečení a rozeběhla se ke skeeteru. Ostatní Veselí darebáci, kteří leželi rozhozeni kolem uhaslého ohně, se také probírali k vědomí.

"Co se děje?"

Justin byl nepřirozeně bledý. "Edgar se nám dovolal. Byl přes vysílačku ve spojení s Lindou a Joem. Pak se najednou odmlčeli. Máknětel"

Naskládali se do skeeteru. Aaron měl sotva čas zakřičet "Problémy v Deadwoodu" na Tošira, který už byl na nohou a oblékal si pletenou košili. "My tam letíme. Vy se vraťte do tábora a dohlédněte na skauty. Vytvořte obrannou linii. Držte je v jeskyni, ať nikam nechodí. Udělejte to tak, ať se palebná pole překrývají a hlavně žádné přehmaty."

"Jasně, chápu."

Jessika si zapnula přezku bezpečnostního pásu. "Žádné zvuky, vzkazy, obrazy, vážně nic?" zajímala se.

"Výkřiky," odpověděl Justin krátce. "Jenom výkřiky."

"A bylo něco na detektorech pohybu? Nebo na termovizi?"

Ačkoliv to nečekali, v tu chvíli se s nimi vysílačkou spojil Edgar. "Mc. Zaměřili jsme na oblast kamery Satelitu 12, ale není tam vůbec nic vidět. Myslím, že jsou mrtví."

Okamžitě se vznesli z mýtiny a jakmile byli nad úroveň stromů, zamířili rychle k Heorotu. Tam na okamžik přistáli. Jessika s Aaronem rychle přeběhla ke druhému skeeteru a dokázala jej zvednout do vzduchu během patnácti vteřin. Jejich spirálovité stoupám rozvlnilo trávu na mýtině a údolí i okolní hory se jim před očima míhaly jako jediný obří vír.

Když se skeetery srovnaly a vyrazily ke svému cíli, nikdo z nich nepromluvil a dva kilometry od jeskyně k táboru překonali během devadesáti vteřin. Před nimi už se vynořila silueta čínského draka Roboru, jehož rudé třásně se ve větru pomalu kolébaly sem a tam.

Nebylo tady vůbec nic. Nic...

A pak najednou Jessika zašeptala: "Ach, můj Bože." Kostí. Lidské kosti, vedle také kosti zvířecí.

Aaron ohlásil: "Vidím tři kostry. Dvě lidské a jednu psí." Pořád ještě se ovládal, takže jeho hlas pronášel slova s přesností stroje. Mluvil ke Kasandře, k Edgarovi tam daleko v Kamelotu. A pro všechny, kdo se možná propojili na stejnou frekvenci a teď doslova umírali zájmem o dění.

Mysl se jí samovolně rozběhla zběsile kupředu. Žal a strach a čirý vztek, to všechno se v ní mísilo a vřelo jako žhavá láva vyletující z bouřící sopky. Viděla jen rozmazaně. Popadla rukojeť před sebou ještě pevněji, jako kdyby chvilková ztráta soustředění znamenala pád z tohoto světa kamsi pryč.

Justin promluvil ledovým hlasem. "Vidíš něco na detektorech pohybu? Nějaké záblesky tepla?"

"Nic."

"Nic," přitakal Aaron.

Justinův hlas byl utahaný. Zněl jako nějaké zvíře, které se trápí a stále obchází klec, do které se chytlo. Jtiikde nevidím žádné známky po dítěti. Po Cadziem."

Jakoby se kdesi vzadu, v zaprášených zákoutích její mysli otevřely padací dveře. Připadala si jako kdyby už začala nenávratně klouzat dolů, ale pak se ještě na poslední chvíli vyškřábala zpět. To, co by na ni čekalo na dně jámy, cenilo tesáky a pařáty a bylo neskutečně vyhladovělé.

"Ani stopa. Alespoň zatím." Ale co neřekla, co nedokázala nahlas vyslovit, bylo Cadzie by pro grendela byl sotva jako jednohubka.

Vznášeli se nehybně ve vzduchu přímo nad mýtinou. Kostry. Klenutý dóm jejich dolu. A o deset metrů dál ještě chajda zpracovatelské aparatury. Vznášedlo. A to bylo všechno.

Aaron se z toho jakéhosi transu probral jako první. "Kasandro, přehraj nám záznam nasnímaný Satelitem 12 během nebo těsně před tou událostí."

Jessika si nasadila projekční brýle a sledovala, jak se před jejíma očima odvíjí filmový záznam. Utíkali, bránili se. Oblak prachu hnaný bouřlivou vichřicí. Smrt.

Kostí.

"Ach, bože."

"Tohle nebyl žádný grendel."

"Tohle nebylo nic." Aaron byl skutečně otřesen tím, co právě viděl. "Bylo to neviditelné."

Celý Kamelot už byl vzhůru a kolonisté se rychle shromažďován v hlavním sále.

Carlos se zuřivě šťoural vráně na palci, kde byl vidět kousek obnaženého masa. Přenos ze satelitu neustále přehrával inkriminovanou sekvenci dokola, vylepšenou pomocí termální kamery a zvětšenou na maximum, takže vznikl dojem, že dvojice není od nich vzdálena víc než sto metrů.

A přitom tak neskutečně daleko. Dětil je celý svět.

Z reproduktorů se ozýval Justinův hlas přenášený z kontinentu. "Tady je Skeeter II. Držíme se ve výšce dvaceti metrů nad planinou. Vidíme kostry, ale kromě nich není nikde v dohledu cokoliv živého. Nemůžeme jim už vůbec nijak pomoci. Potřebujeme další instrukce."

Zack stisknul tlačítko na svém límci. "Tady Moskowitz. Říkal jsi kostry?"

"Ano pane. Dvě lidské kostry. A jednu psí," zopakoval Aaron.

Zack zůstal až nepřírozeně klidný. "Rozumíme. Kostry. Sledování ze satelitu zatím nic neukazuje."

"Detektory pohybu také neregistrují nic zvláštního," pokračoval Aaron v hlášení. "A ani my nic nevidíme — Počkejte okamžik. Vidím ještě jednu malou kostru mezi kameny, asi dvacet metrů nad táborem."

"Lidskou?"

"Ne pane, na to je příliš malá. A teď vidím ještě jednu. Takže tam jsou dvě kostřičky. Soudě podle velikosti bych odhadoval, že to jsou Pepíci."

"A říkáš, že pro Lindu a Joea už nemůžeme nic udělat?"

"Podle mého nejlepšího úsudku," potvrdil Aaron. "A nikde nevidíme žádnou stopu po dítěti."

Zack se rozhlédl kolem po sále. "Kde je plukovník Weyland?"

"Už je na cestě."

"Počkejte s přistáním ještě pár minut, prosím."

Na to se neozvala žádná odpověď. "Prosím pokračujte v dalším hlášení," promluvil znovu Zack. Do sálu proudili další kolonisté a jejich hlasy se mísily do podivné kakofonie.

"Co-?"

"Ksaku — ?"

"Tak řekne mi někdo — ?"

"Kdo je tam nahoře — ?"

Pořád žádná odpověď. Zack ztišil hlas. "Vím, že mě slyšíte normálně. Počkejte ještě s přistáním, dokud nebudeme mít názor — " Carlos se snažil představit, jak teď se asi Justin cítí. Na jednu stranu to těžko mohl být jen odhadnout. Na druhou stranu to ale věděl docela přesně. Celá kolonie byla jako jedna velká rodina, jejich životy byly propojeny tak těsně jako prsty jedné ruky. Ale Linda byla Justinova mladší sestra.

Po celý svůj život Druzi slýchávali děsivé příběhy. Ale tisíc takových vyprávění je úplně nic ve srovnání s jediným výkřikem agónie.

Dav stojící za nimi se rozestupoval, když se do místnosti vřítel Cadmann Weyland. Ve tváři byl rudý a neoholený, ale v očích měl tvrdý pohled. Bezovou kombinézu měl celou uválenou a potřísněnou, jako kdyby na sebe ve spěchu hodil věrejší oděv.

Podíval se ostře na obrazovku a tvář měl jako vytesanou z kamene. "Co se stalo?"

"Něco napadlo vyústění dolu," vysvětloval ve stručnosti Zack. "Nikdo neví co."

Na druhé obrazovce byl obraz téhož místa snímán z pohledu vznášejícího se skeeteru. Na spodní části obrazovky rovněž svítilo identifikační číslo skeeteru a pilotova registrace.

"Justine," vyštěkl vzápětí Cadmann. "Kdo je tam ve vzduchu s tebou?"

Dlouhá odmlka.

"Justine! Odpověz mi, sakra." Nejprve neslyšeli

vůbec nic, ale potom k nim dolehl Justinův hlas: "Jessika. A taky Aaron."

Díky Bohu, pomyslel si s úlevou Cadmann. Jessika a Justin se dokázali postarat sami o sebe, ale Aaron Tragon byl jedním z nejnadanějších mladíků, jaké kdy viděl.

"Klesáme na přistání, táti."

"S tím ještě počkejte. Pořád ještě prohlížíme celou oblast ze satelitu."

"My tady nic nevidíme. Detektory pohybu nic nesignalizují — "

"Jenže ty nic nezachytily ani před dvaceti minutami, hergot!"

Mary Ann se mezitím propracovala kupředu a stála teď Cadmannovi po boku. Její tvář vypadala, jako kdyby z ní veškeré city někdo vyždímal, stejně jako z olivy vytlačíte všechn olej. "Co Linda? Je Linda v pořádku—"

Cadmann jí stisknul ruku. "To si nemyslím. Justine, ty jsi přímo na místě. Vidíš někde dítě?"

"Dítě!" vykřikla najednou Mary Ann. "Justine, běž ji najít!"

"Cadmanne." Tentokrát se ozval Aaronův hlas. "Mýlíte se. Detektory pohybu předtím přece jen něco zachytily. Vítr. Bouři zvířeného prachu. Pravděpodobně to byla nějaká drť minerálů, prostě něco, co oklamalo naše senzory. Musíme se podívat dolů."

"Rozumím. Buďte opatrní. Nejprve zabezpečte Robor."

"Ano."

"Je to bezpečné?" naléhal Zack.

"Oni jsou přímo tam," odpověděl Cadmann. "A bez Roboru se jim nikdy nepodaří dostat všechny skauty z kontinentu do bezpečí."

"Ach — "

"Cadmanne, co se stalo s Lindou?" naříkala Mary Ann. "Justine, kde je dítě?"

"Táti," ozvala se Jessika. Málem by ji po hlase nepoznal. Ještě nikdy svou dceru neslyšel promluvit tak jako teď. Nevidím Cadzieho." Její hlas byl ještě chladnější než led, jako by k nim zazníval až z dalekého vesmíru. Na stěně se objevil pohled na planinu. "Táti, to dole tam je Linda. A Joe. Jsou mrtví. Ale jeden pes schází a nikde nevidím Cadzieho."

Snažil se přijít na něco, co by mohl říct. Jaká byla naděje, že se jeho vnukovi podařilo přežít? Takřka žádná. A přesto, jestli ještě existovala alespoň nějaká naděje...

"V pořádku," zašeptal slabě. "Budeme vás odtud sledovat." Pak se otočil a pevně objal Mary Ann. Ačkoliv to pro něj bylo tvrdé, v tuhle chvíli nemohl dělat nic jiného.

Justin sledoval, jak Jessika zcela jemně dosedla se skeeterem na zem, přičemž poslední centimetry klesala stejně opatrně jako člověk, který se chystá vkročit na tenký led.

Aaron vystoupil z kabiny a v rukou pevně svíral grendelí pušku. Jessica měla obyčejnou loveckou pušku, s odjištěnou pojistkou.

Justin se jim vznášel nad hlavou a pozoroval situaci. Nervózně si otíral potem zvlhlé dlaně o nohavice kalhot na stehnech. Snažil se ze všech sil potlačit divoce pádící představivost, aby se mohl plně soustředit na každý jednotlivý okamžik. Ted' a Ted' a Ted', a potom ještě příští Ted'.

Jessika i Aaron Tragon postupovali kupředu mimořádně opatrně, krok za krokem, ale přesto celkem rychle překonali těch šest nebo sedm metrů, které dělily jejich vrtulník od koster. Po každém došlápnutí se na okamžik zarazila a pečlivě zkoumala okolí všemi smysly. Kolem se neozval vůbec žádný zvuk až na pravidelné svist svist, které shora vydávaly lopatky Justinova stroje.

Na krátký okamžik se Aaronův pohled pevně spojil s jejím a potom pokračoval v pečlivém obhlížení okolí. Ani jeden z nich nedokázal a vlastně ani nechtěl mluvit. V uších slyšela šilené bušení vlastního srdce.

Tři kostry — dvě lidské a jedna psí — tu před nimi ležely v kruhovitém prostoru zvalené trávy, jako kdyby se oběti před smrtí plazily po zemi, nebo se možná snažily bránit. Ale bránit před čím? A kde bylo vůbec jejich oblečení? Že by vyběhli ven tak narychlo, aby se ani nestačili obléknout? Nazí, a přitom měli na nohou sandály... a taky tu ležel Joeův klobouk, ale ne Lindin čepec upletený ze slámy.

Aaron zakopnul o malý kámen, který ležel hned vedle menší kostry: ta patřila Lindě, nebyl uní klobouk. Pod kamenem byla drobná krvavá skvrna.

"Není tu žádná krev," poznamenal Aaron. "Jenom malé skvrny, jako je třeba tahle, ale žádné známky krváčení! Jak dlouho — kolik času uběhlo od začátku útoku?"

"Bude to osmadvacet minut od okamžiku, co jsme zaslechli první poplach," odpověděl Justin.

Aaron se velice obezřetně rozhlížel po okolí, s puškou připravenou okamžitě střílet, ale tady nebylo nač střílet. "A bylo to vyřízené dřív, než jsme sem stihli dorazit."

Jessika nedokázala odtrhnout oči od tří bílých koster, bezvládně ležících na zemi. Byly docela zbaveny všeho oblečení i masa, ale žádná kost nechyběla, jako kdyby archeologové otevřou právě objevený hrob. Kostí nic nepřelámalo ani nepřeházelo. Zvedla ze země Joeův klobouk a mnila jej mezi prsty. Uvnitř po obvodu vypadal poškrábané, jako by jej cosi přežvýkalo.

Kosti dokonale ohlodané od masa i šlach, zcela bez oděvů, jako kdyby si je někdo měl odnést na hodinu biologie. Jen prázdné oční důlky na ni nehybně zíraly. Najednou se cosi zalesklo. "Lindin řetízek," uvědomila si Jessica nahlas. Ukázala na něj. Řetízek z drobných zlatých článků obepínal krk jednoho z kostlivců. Pak už věděla jen to, jak stojí ohnutá v pase a žaludek se jí divoce svírá. Cítila, jak se stahuje a pumpuje obsah ven, jako by z dálky slyšela zvuky vlastního davem, jako kdyby druhá část jejího já visela nad planinou a sledovala, jak se tady vysoká blondátá dívka snaží převrátit vnitřnosti vzhůru nohama. Aaron jí konejšivě položil ruku na rameno. Pocítila chuť ho udeřit a málem to i udělala. Otřela si ústa hřbetem ruky. Ted' není čas na emoce, ty podělaná mrcho.

"Cadzie," zašeptala.

"Cože?"

"Přece tady někde musí být. Ať už tuhle spoušť způsobilo cokoli, rozhodně to bylo zuřivé hlady. Takže by ho neodnášelo někam jinam."

Dokonalá pustina. Nikde ani živáčka.

"Kde je ten druhý pes?"

"Doufám, že se mu podařilo včas utéct. A to někam hodně daleko." Zamířili k chajdě ukrývající vyústění dolu.

V límci zabzučel spojovací čip. Byl to znovu Justin. "Tak co vidíte?"

"Je tady Linda a Joe a jeden ze psů."

Aaron mluvil hlasem, který zcela postrádal jakýkoliv výraz. "Ted' míříme ke zpracovatelské jednotce. Dveře... jsou otevřené. Pořád ještě jsme nenarazili na jedinou stopu po dítěti. Pokračuj v nahrávání."

"Buďte oba opatrní," upozornil ho zcela zbytečně Justin.

"Jasně."

Jessika už se mezitím dostala před něj a pušku držela v pohotovosti. Zem tady byla docela holá, neležel tady ani prach. Na okamžik se zarazila a ukázala prstem.

"Další malá kostra," prohlásil Aaron opatrně. "Nejspíš nějaký nedospělý Pepík."

Jessika už se dostala k chajdě, v níž byl ukryt konec tunelu se složitou aparaturou na zpracování rudy. Dveře byly otevřené. Zevnitř k nim zavanul pach spáleného plastu a dávný, olejnatý zápach. Když Jessica dveře zatlačila rukou, se skřípáním se zhouply v pantech a rozevřely se dokořán.

Uvnitř panovala hluboká temnota. Jenom skrze úzké otvory ve střeše proudilo dovnitř několik nejasných pruhů světla. Její dech se místností rozléhal jako tichá bouře.

"Nic," hlásila výsledek prvního rozhlédnutí. "Není tady žádná známka..." Bleskurychle se otočila, když se jí za zády najednou cosi ozvalo. To se ale jenom vítr opřel do dveří z vlnité oceli. Nic tady nebylo, vůbec nic. Zvenku uslyšela Aaronovo volání. "Myslím, že bys měla raději přijít sem ke mně."

Srdce jako kdyby se jí v tu chvíli v hrudi zastavilo. Vyšla ven s obavou, na co tam ještě narazí.

Aaron zavřel dveře. Za nimi byla schovaná kostra chybějícího psa. Vedle něho ležel uzlíček zabalený do modré deky. Zevnitř se najednou ozvalo kýchnutí a potom pláč.

Jessika zcela neschopná pohybu sledovala, jak se z deky vynořila droboučká růžová pěstička a kroutila se. Z uzlíčku se nyní ozýval křik ještě hlasitější než před chvílí, jak se děťátko dovolávalo mámy, která ale už nikdy nepřijde. "Je naživu!" vykřikla. Stiskla přepínač na límci, ale hned vzápětí si to zase rozmyslela. Místo toho se raději rozeběhla vpřed, aby dítě zvedla ze země.

Cadzie se k ní přitulil. Odhodila jeho modrou dečku na zem do prachu a podržela ho před sebou na vzdálenost paží.

Cadzie už byl vážně navztekáný. Cadzie byl —

Přitiskla si ho pevně k tělu levou rukou, aby mohla pravou stisknout spínač. "Cadzie je naživu! Táto, slyšíš to? Vůbec nic mu není, ani škrábnutí!"

"Našli jsme chlapce," hlásil Aaron na základnu. "Je zjevně zcela nezraněn."

"Tragone, tady Weyland." Z miniaturního reproduktoru zašitého do límce se ozýval zcela klidný hlas jejího otce, absolutně zbavený všech emocí. "Mohl bys to zopakovat?"

"Ano, pane. Našli jsme dítě. Jessika ho právě drží v náručí. Je naživu a po zběžném ohledání se zdá, že je zcela v pořádku."

"Díky. Mám vám dát radu?"

Ano, pane."

"Jessiko, urychleně dostaň chlapce do skeeteru a zůstaň tam s ním. Aarone, máme tady slušné snímky. Seber všechno, co by podle tebe mohlo přispět k objasnění celé téhle záhady a pak odtamtud koukejte co nejrychleji zmizet."

"To mi připadá naprosto rozumné." Aaron popohnal Jessiku k činnosti. "Běž do skeeteru. Já tě přitom budu krýt. Vlez si do kabiny a zavři pevně dveře."

Zuřivě přitakávala. Nejraději by se divoce rozeběhla k vrtulníku, ale zase na druhou stranu se obávala, že by Cadzieho upustila. Cítila se mnohem lépe a klidnější, jakmile dosedla na důvěrně známé sedadlo v kabině skeeteru.

"Justine, vidíš seshora něco?" zeptal se Aaron.

„Jbii na jedné straně průsmyku nic podezřelého."

"Takže to risknu a půjdu sebrat zbytky těl," prohlásil Aaron. "Ale stejně to pořád vůbec nechápu. Tenhle tábor něco napadlo. Tvrdě a bleskurychle. Zabilo to všechny. Kromě dítěte. Nedokázalo to najít dítě, zabalené do deky."

"Možná už to nemělo hlad, když se dostalo až ke Cadziem." "

"Ne, tím to nebude," nesouhlasil Aaron. "Vždyť to sežralo psa ležícího hned vedle, ohlodalo ho to na kost."

"Aarone, tady Zack. Domníváme se, že byste odtamtud měli zmizet. Případný důkazní materiál můžete sesbírat později."

"Souhlasím." Aaron se rozeběhnul po vyprahlé zemi ke skeeteru a skočil do kabiny. "OK, Jess. Drž toho kluka pořádně. Padáme odsud!"

Kapitola 13

Evakuace

Strašný a ohavný netvor, mohutný a slepý. VIRGILIUS, Aeneas (asi 30 — 20 př.n.l.)

Carey Lou měl strach. Stalo se něco hrozného a nikdo s nimi o tom nechtěl mluvit. Všichni byli navenek zcela klidní. Až příliš klidní — tak klidní, že naprostý nedostatek jakýchkoliv emocí v jejich jednání jej skutečně děsil.

Každý skeeter mohl unést tři děti a jednoho dospělého pilota, takže všechny skauty pod dohledem tří strážných postupně odvezli zpět do základního tábora. Carey Lou byl ve třetí skupince a snad šestkrát se ptal neustále na to samé: "Co se děje? Stalo se snad něco?" Ale nedostal žádnou odpověď. Nakonec se na něj Aaron Tragon, velký Aaron, jeho kámoš, zpřímá podíval, očima prázdnými jako sklo. Carey Lou se v tu chvíli skutečně bál. Ne grendelů nebo nějakého jiného strašidla žijícího kdesi venku v džungli, ale samotného Aarona.

Což bylo samozřejmě šílené.

Takže už raději nekladl žádné dotazy, když postupně další a další várky dětí odváželi vzhůru do hor k průsmyku a když konečně došla řada na něj, už se na nic neptal. Došly mu otázky a toužil jedině po tom vmáčknout se do sedadla a být co nejmenší.

Jejich skeeter pilotoval Justin, za což byl Carey Lou skutečně vděčný. Ať už se dělo cokoli, Justin o tom určitě ví.

Dalo se to snadno poznat podle toho, jak strnule seděl s nahrbenými rameny.

Skeetery se rozvláchnou spirálou elegantně zvedly do vzduchu a stoupaly, aby nabraly dostatečnou výšku. Normálně Carey létání zbožňoval. Ale tentokrát to nebyl žádný požitek. Necítil nic než vlastní nepopsatelný strach.

Proč nám nechtějí nic říct...

Co se zhatilo...

Obloukem obkroužili Robor. Na každé straně stáli dva strážní, otočení tváří směrem od vznášedla, a grendelí pušky měli připravené k výstřelu.

Ve tvářích měli výraz, při kterém ho mrazilo v zádech.

Předtím mu připadalo, že Robor vypadá zábavně, skoro komicky. Jako velký grendel. Velký drak, největší, jaký kdy žil. Ale teď už na něm nebylo vůbec nic zábavného. Přistáli až za dvojicí strážných a Jessika, která byla stejně bledá a zaražená jako Justin, je okamžitě hnala do stínu mohutného Roboru.

Znovu jej do očí udeřil ten jasný kontrast. Jessika a Justin vypadali vystrašeně. Aaron vypadal... zamyšleně?

Hnali ho vzhůru po nakládací plošině dovnitř do bezpečí vznášedla. Tam se okamžitě vydal k nejbližšímu hloučku dětí, ztlumil hlas a vyptával se: "Neví někdo z vás, co se to tady děje?"

Našel tam Darcy, která se pokusila usmát při vzpomínce na kouzelný večer. Vypadala ale přesně tak vystrašeně, jako se ve skutečnosti cítila. "Něco je špatně," zašeptala co nejtišeji. "Někdo je mrtvý."

Carey Lou přešel k obřímu čelnímu oknu a pevně se dlaněmi přitisknul k plexisklu. Kdo? Kdo je mrtvý?

Pak si vzpomněl, kdo zůstal tady v základním táboře. I se svým dítětem. Místnost jako by mu najednou pod nohama odplouvala.

"Tak co to zatraceně bylo? Nehodlám uvěřit v nějakého neviditelného grendela!" Cadmann pevně sevřel víčka a ztuhlými prsty se snažil masírovat si spánky, aby se trochu uvolnil. Narazili tady už na všechny možné druhy grendelů,

takže neměl daleko k tomu, aby uvěřil v existenci ještě tohoto dalšího poddruhu.

Cítil jak na něj leze ukrutná bolest hlavy, v hrudníku měl pocit jakési bezmezné prázdnoty a otupělosti, cosi se odtamtud šířilo jako kdyby jej tam něco udeřilo. Chtělo se mu křičet, nepřičetně vypěnit, něco rozmlátit... prostě dělat cokoliv jiného než tady jenom tak bezmocně sedět na zadku. Čekat, zatímco přes satelitní vysílání neustále dostávali filmové záběry skeeterů, které co nejrychleji svázely děti na palubu Roboru. Čekat a modlit se k téměř zapomenutému Bohu. "Ne všechno na téhle podělané planetě musí přece být zrovna grendel," prohlásil Cadmann nahlas a přemýšlel, co si o tom vlastně sám myslí. Připadalo mu to správné: reálné. "Nemáme vůbec představu, co tady skutečně žije. Musíme se už konečně přestat chovat, jako kdyby grendelové byli počátkem i koncem všeho smrtelného."

Hendrick ho popadnul za rameno. "O čem to tady ksakru mluvíš?"

"Celou dobu jsme se grendelů báli," odpověděl Cadmann. "Báli jsme se až do té míry, že jsme pravděpodobně kvůli tomu zůstávali slepi k tomu, co je ve skutečnosti... tam daleko. Nikdy jsme se tam nevypravili, abychom se přesvědčili na vlastní oči a z grendelů se stali jacísi strašáci." Na obrazovkách sledovali, jak se Robor odlepuje od země, zcela bezpečně. Bezpečně před tím, co žije na zemi.

Sebrali její kosti? ptal se v duchu sám sebe. Bože, doufám, že sebrali její kosti. Ale samozřejmě, že to udělali. Jessika na to určitě naléhala a Aaron to jistě udělal. Díky Bohu, že tam máme Aarona.

Připadal si otupělý. V jeho hlavě se s rámusem přibouchávaly dveře, za nimiž číhaly na svou příležitost strach a zármutek.

Jestliže si nedá dobrý pozor, nějaké dveře by se mohly otevřít. Za jedněmi z nich měl uschováno Lindino narození.

Tehdy to ještě byl jenom takový malý, vrásčitý a boubelatý tvoreček. A když se jí poprvé dotknul, poprvé ucítil její vůni... čekal by ji porod koncem pánevním, ale díky prenatalní diagnostice a Bohu...

Rychle ty dveře ve své mysli přibouchnul a stejně tak i ty, za kterými na něj číhal neviditelný grendel. Jako čirá fantazie z hororu. Člověk by musel být blázen... Probral se ze svých úvah a uslyšel hukot panující v místnosti kolem něj... pak se ale znovu ponořil sám do sebe, do svých myšlenek. Bojoval sám se sebou, cítil jak mu oči planou a potom už se neudržel a povolila stavidla jeho slz. Veškerá jeho snaha zadržet slzy byla stejně marná jako úsilí kolonistů podmanit si tuhle zasranou planetu.

Nebylo to dobré. Všechno mu teď připadalo tak mizerné, že musel urychleně opustit kontrolní místnost, která už stejně začínala být nepříjemně přelidněná.

V tuhle chvíli už se musely nejnovější zprávy rozšířit do všech koutů jejich města. Razelle Weylandová už sem určitě letí z lesní rezervace a její bratr Torrance z tábora na úpatí hor. Lidé se na něj dívali a ve tváři přitom měli výraz, který u nich nikdy předtím nepozoroval: soucit, lítost. Šok. Chtěli se ho dotknout, utěšit ho, ale při každém kroku cítil jak mezi nimi rostou další bariéry, ačkoliv stěna obklopující jeho srdce se hroutila jako domeček z karet.

Obrazy se střídaly tak rychle, příliš rychle, jako kdyby dvacet let žili v napětí. Jako kdyby se v něm celých dvacet let stírádal potlačovaný strach a teď se mu najednou podařilo prokousat na povrch a uzmout jeho nejmladší. Teď už nic nedokázalo zadržet jeho bolest a pak...

Uviděl ji jak k němu utíká. Linda byla ještě malé děcko, s kulatoučkou rozzářenou tváří, mezi buclatými stehny se jí motala plenka, drobné ručičky vztahovala k němu vzhůru a usmívala se na něj od ucha k uchu. Měla tak modré oči, byly to oči její matky.

Rozpřáhl mocné paže, natáhnul k ní svoje ruce... natáhnul ruce přes stůl, pevně je na hraně sevřel do pěstí, uchem se přitisknul na dřevěnou desku a víčka sevřel jako drobné pěstí, aby zakryly do ruda rozpálené oči.

Cesta zpět na ostrov byla skutečně neveselá. Děti ležely zabalené do dek, některé z nich plakaly či nařikaly. V tuhle chvíli už všechny věděly, co se přihodilo Lindě s Joem.

Jessika k němu přišla a posadila se těsně vedle něj. Justin k ní zvedl oči a podíval se na ni tak, že nabyla dojmu, že vůči ní má velice podivné pocity. Skoro jako kdyby ani nebyl její bratr, jako by byl naprostý cizinec. Oči neměl rozpálené ani chladné. Prostě oči. Temné otvory, které sbírají informace.

Justinova ruka neustále znovu sjížděla na opasek k rukojeti pistole a sevřel ji pevně dlaní, jako kdyby je smrt mohla pronásledovat i sem do vzduchu, vplížit se na palubu Roboru a cestovat s nimi až na Kamelot.

"Kde jsi byla?" zeptal se tiše.

"Vždyť ty víš kde," odpověděla jen.

"Darebáci," hlesl.

"Justine — i kdybych tam byla, přímo u toho, stejně bych s tím vůbec nic nesvedla."

"Samozřejmě."

"Justine — vždyť to byla i moje sestra! Tak mě neodstrkávej stranou. Prosím."

"Neměla tady zůstat sama."

"Jenže ona tam nebyla sama. Byl s ní přece Joe!"

"Máš pravdu. Máš pravdu." Přejížděl si rukou po obličejí. A tehdy snad poprvé za celou dobu, co si dokázala vzpomenout, neměla Jessika ani nejmenší tušení, co se za těma očima odehrává v jeho mysli. Obviňoval ji snad? Nebo sebe? Snažil se přijít na to, co řekne otcí? Nebo myslel na kosti v nákladovém prostoru, které představovaly to jediné, co zůstalo z jejich malé sestřičky?

Natáhla k němu ruku, jemně mu ji položila na rameno a pocítila až absurdní radost, když ji neodstrčil.

V tu chvíli se za nimi objevil Aaron. "Jessiko," prohlásil, "musím s tebou mluvit."

Na okamžik byla rozpolcená a nedokázala se rozhodnout mezi Justinem a Aaronem. Pak se takřka omluvně usmála a řekla: "Za chvíli jsem u tebe."

Justinův chladný pohled sklouznul pomalu z Jessiky na Aarona a potom zase zpátky a pak přikývnul, tak nepatrně, že to vlastně skoro nebyl žádný pohyb. A v tu chvíli, aniž by dokázala vysvětlit jak je to možné, najednou Jessika

pochopila, na co Justin myslí.

A co cítí.

Věděla to, ale nějak nedokázala svoje zjištění převést až na úroveň vědomí.

To už by patrně bolelo příliš.

Celá kolonie se shromáždila na pláži, když Robor pomalu vplouval do zátoky. Cadmann si vyhrnul límec svého pláště až k bradě. Chlad mu připadal nějak pronikavější, když mlha valící se na ostrov od moře snadno pronikala kabátem a košilí až pod kůži. Kolem něj praskaly signály vysílaček. V pohotovosti byl připraven asi tucet mužů s nabitými puškami.

Možná, že smrt je dokonce na palubě Roboru, skoro slyšel tuhle jejich nevyčtenou myšlenku. A přesně tohle trápilo i jeho. Přesně tohle byl onen strach, který dřimal těsně pod povrchem jejich vztahů a dospívání a veškeré činnosti po celých dvacet let. A teď se jim vrací zpět, aby se natrvalo uhnízdil v jejich kolonii.

Vzduch byl plný mohutného a pravidelného burácení oceánu a praskání vysílaček, ale kromě toho se neozval žádný jiný zvuk. Pak uslyšeli svistot motorů skeeterů. Z mlhy před nimi se vynořil Robor jako nějaká obří bájná obluda, která jim přináší milovaný a přesto děsivý náklad. Skrže opar jasně zářily jeho mohutné rudé rty. Jakmile byla seshora hozena kotvící lana, kolonisté se k nim rozběhli a přivazovali je ke kruhům na přistávacím molu.

Panovala tu pochmurná nálada, pravděpodobně nejhorší, jakou pamatoval od dob...

Pamatuješ si ještě na Ernsta, Cadmanne... ?

Ale jeho paměť nechtěla to všechno prožívat ještě jednou. A znovu a znovu.

Kdosi zaječel jen okamžik předtím než jedno z kotvících lan udeřilo Cadmanna svým koncem přímo do obličeje, až mu náraz odhodil hlavu vzad. Ruce mu instinktivně vyjely vzhůru, aby jej chránily před úderem. Jakmile zachytil konec lana, pevně jej sevřel a začal táhnout. V rukou iramenou ale pocítil silnou bolest. Když se Stevens s Carlosem na provaz zavěsili celou svou vahou, natáhnul svou třesoucí se ruku, aby si sáhnul na pravou tvář. Když ruku odtáhnul, spatřil zakrvácené prsty a řekl cosi ošklivého.

Robor dosedl. Vykládací rampa se začala spouštět.

Kapitola 14

Proces

Já, John Brown, jsem si nyní takřka jist, že zločiny této

provinilé země nemohou být nikdy odčiněny jinak než prolitou krví.

JOHN BROWN, Poslední prohlášení (1859)

Za celou dobu existence Kolonie nebyla oficiální soudní síň nikdy příliš zapotřebí. Většinu problémů se vždycky podařilo vyřešit v kanceláři guvernéra nebo právního rady. Skutečně závažné případy, jako třeba když se Pánové Harlanu před několika lety pokusili zbičovat Carlose, byly rozhodovány v zasedací síni Rady, ležící hned vedle hlavního shromáždovacího sálu.

Nebyla to rozlehlá místnost. Sedm příslušníků První generace, čtyři muži a tři ženy, teď seděli u jídelního stolu zády k prozářenému oknu, takže Jessika jim jen s obtížemi viděla do obličeje. Celé jednání se tady odehrávalo nabubřelým a formálním způsobem, na který nebyla vůbec zvyklá. Jako kdyby to vypadlo z nějakého pozemského románu.

"Můžeš ještě něco říci na svou obranu?"

Nedokázala rozeznat, kdo se na to zeptal. Nejspíš její otec. Nikdo tady už nespál skoro osmačtyřicet hodin, takže všechny hlasy zněly velice podobně, nesnesitelně unaveně. Soudní zápisy, detailní rozbor posudku škod způsobených na dolovacím aparátu, počítačová rekonstrukce událostí zakončených smrtí přátel, výsledky všech přítomných vlčat a skautů... všechno tohle si vybralo svou daň.

"Ano," odpověděla. "Byli jsme bez spojení. Nebudu vám ohledně toho nijak lhát. Jsem si vědoma toho, že to bylo proti pravidlům."

"A co jste dělali v době, kdy jste nebyli v kontaktu se základnou?"

"Nechápu, co to má co společného se smrtí méj sestry."

Cadmann měl pevně propletené prsty obou rukou položené na stole a neustále přejížděl pohledem po členech poroty.

"Snažíme se tady přijít na příčinu té katastrofy. Vaše opožděné reakce mohly docela dobře být jedním z přispívajících faktorů. Kdyby někdo z vás zůstal v táboře, nebo jste byli blíže, nebo odpovídali na rádiové volání..."

"Co se tady snažíš naznačit?"

"Mohli se pokusit s vámi spojit pomocí spojovacích čipů!" Cadmann se napůl zvednul ze židle. "Byla to tvoje mladší sestra! Měla jsi na ni dávat pozor!"

"Vždyť tábor byl zabezpečen, zatraceně!"

"Ano," připustil Cadmann a zase se posadil. "To určitě byl. Znovu se tě ptám, co jste v tu dobu dělali."

Vyspávali jsme se z opojení, ale ať se propadnu, jestli ti to přiznám. "Nějak jsme zaspali. Přijímání nových Grendelích skautů za plnoprávné členy probíhá dost pozdě a po ceremoniálu ještě následuje bujará oslava." Říkala to dost vzdorovitě. "A podle plánu jsme stejně neměli být zpátky dřív."

"Máš samozřejmě pravdu," uznal Cadmann. "Ale to je právě zatracená směla. Více očí, více zbraní, mohli byste něco udělat."

"Copak si vážně myslíš, že mě tohle netrápí celou dobu od té chvíle, co jsme to uviděli?" vyrazila na něj. JPlukovníku, přiznávám se k dětinskému přestupku, že jsme měli vypnuté vysílačky. Ale pravda je, že bychom se tam stejně nedokázali dostat natolik včas, abychom ještě mohli něco udělat nebo alespoň zahlédnout."

"Má pravdu," poznamenal Zack.

Rozhostilo se ticho. Kdesi venku se rozkašlal motor traktoru a po chvílce naskočil. Zack pokračoval: "Napadá tě teď

ještě něco, co bychom snad měli o té záležitosti vědět? Děkuji. To je pro tuto chvíli všechno."

Jessika přejela vzdorovitým pohledem členy poroty od jednoho konce stolu ke druhému a potom tiše dodala. "Pro nikoho z vás tady není ta ztráta větší než pro mě. Pro nikoho. Já ji milovala, ztraceně. Pokaždé, když teď zavřu oči, vidím její tvář a sama sebe se ptám: Mohla jsem ještě něco udělat? Zapomněla jsem snad na něco? Mohla —?"

"Děkujeme, Jessiko," zopakoval ještě jednou Zack. "Myslím, zeje to vše. Pro teď."

Jessika se upřeně dívala na Cadmanna, jako kdyby čekala, že ještě něco řekne. Něco dodá — cokoliv. Pak se otočila a opustila místnost.

Cadmán sám se sebou těžce bojoval, aby se dokázal soustředit na přítomnost. To ovšem bylo to jediné, co mohl dělat, aby se jeho mysl v myšlenkách neustále nevracela k okamžiku, kdy z Roboru vynesli balík z naolejovaného plátna. Pak jej opatrně a jemně rozbálil, jakoby to, co leželo uvnitř, mohlo být ještě zraněno lidskou rukou.

Jedna kostra patřila jeho nejmladší dceři. Ta druhá kostra, to byl jeden z jeho nejstarších přátel.

Znal Joe Sikese snad už, kolik...? Nějakých sto dvacet let? Sice se mezi ně postavila jistá záležitost, ale dokázali ji překonat...

Tohle je soudní vyšetřování, ne oficiální soudní proces," oznámil Zack opatrně. "Upozorňuji tě, že cokoliv vyřčené v této místnosti může být později využito jako důkaz v procesu, pokud tato vyšetřovací komise dospěje k rozhodnutí, že je zapotřebí trestů. Rozumíš tomu?"

"Ano, pane."

"Řekni své jméno."

"Aaron Tragon." V koutcích jeho úst se objevil sotva znatelný náznak pousmání. Tohle všechno bylo zaznamenáváno a bylo zřehla nemožné, aby Kasandra nevěděla, o koho se jedná, jenže pravidla zkrátka jasně říkala, že před zahájením formálního slyšení musí člověk říci své jméno.

"Aarone Tragone, ty jsi měl velem nad dětskou expedicí."

"Ne, pane. Velitelem byl Justin. Já byl jeho zástupcem," odpověděl Aaron pečlivě.

"Tak proč většina mladších skautů tvrdila, že velitelem jsi byl ty?" zeptal se Zack.

Aaron zavrtěl hlavou. "Nejspíš to bude tím, že si s takovými záležitostmi nelámeme hlavu," odpověděl. "Justin i já oba dobře víme, co máme dělat a nikdy mezi námi nedošlo ke sporu, takže se domnívám, že to děti ani nepostřehly."

"Nebo je to nezajímalo?"

"Ano pane, nebo je to nezajímalo," souhlasil Aaron. "Je mi líto, pane, ale my z toho neděláme vědu."

"Dobrá, tomu docela rozumím. Ale byl jsi tedy zástupce velitele, druhý v hierarchii. Věděl jsi o tom, že všechny spojovací karty byly dočasně odpojeny?"

"Ano, pane."

"Proč?"

"Je to taková tradice," připustil Aaron. "Možná hloupá, ale — tohle je Noc dospívám, záležitost nás Druhých a —"

"A nepotřebujete, aby vás nějakí mizerní První mohli poslouchat jako za dveřmi, co?" skočil mu do řeči Carlos.

Aaron přitakal. "Tak nějak. Ovšem asi bychom to formulovali poněkud jinak."

"Takže vy odmítáte První?" Tentokrát promluvila Julie Chang Horthová, agronomka, sestra, členka rady a čelní představitelka Unitářsko—universalistického sdružení, což byla organizace asi tak nejvíce připomínající církev, jakou na Avalonu měli.

"No, někdy, madam," připustil Aaron. "Ale ani ne tak Syny Země jako spíš jejich pravidla."

"Pravidla jsou důležitá," ozval se zcela automaticky Zack.

"Jistěže jsou, pro —" ale Aaron se hned zarazil. "Ano, pane, při mnoha příležitostech mohou být pravidla velice důležitá."

"JÚe ne pro vás, co?" nadhodil Cadmann zvědavě.

"Pro nás ne vždycky, ne, pane. Plukovníku, už jsme přece ve věku dospělých, měřeno pravidly kterékoliv civilizace žijící na Zemi. Občané s právem volit, plnoprávní občané, a to včetně práva žít podle zákonů, které jsme odsouhlasili. Nebo snad ne?"

Všichni v místnosti ovšem věděli, že Aaron měl na mysli ještě něco, co neřekl nahlas: Práva navržená lidmi s plnou schopností za sebe odpovídat, ne těmi, kteří mají zamrzlé mozky.

"Teď jsi rozhodně řekl velice zajímavou věc," připustil Zack. "Ale skutečnost pořád zůstává, že jste s našimi pravidly souhlasili ještě předtím, než jste se vydali na ostrov. Je to tak?"

"No, ano. Neměli jsme na vybranou."

"Takže jste souhlasili pod nátlakem?" chtěl věc ujasnit Carlos.

"Když to tak chcete nazvat."

"Dobře, Aarone. Teď nám pověz, co se stalo."

"Ano, pane. My Druzí jsme byli probuzeni poplašnou zprávou od dohlížejícího důstojníka, což byl Edgar Sikes. To všechno je v záznamech. Pověděl nám, že u dolu nastaly nějaké potíže. Byl velice rozrušený a křičel. Justin, Jessika a já jsme si vzali skeeter. Ovšem až poté, co jsme Toširo Tanakovi pověděli, kam letíme a dali jsme mu za úkol kolem tábora vybudovat kompletní obrannou linii, aby ochránil děti."

"Ano. To jste udělali moc dobře," souhlasil Cadmann.

"Děkuji, pane. Pak jsme vyrazili do základního tábora k dolu, přičemž jsme po cestě vzali ještě jeden skeeter. To všechno je opět v záznamech. Když jsme dorazili na místo, neviděli jsme žádná velká zvířata nebo cokoliv jiného, co by mohlo zaútočit na tábor. Linda Weylandová a Joe Sikes byli k nepoznání, rozeznali jsme je až podle řetízku, bot a Joeova klobouku... Ze psů zbyly pouhé kostry."

Váhali jsme, zda se máme vydat do tábora na bližší obhlídku, ale vlastně jsme neměli na vybranou, protože nikde

nebylo ani stopy po dítěti. Pak jsme chlapce našli, živého a bez zranění. Jessica ho vzala k sobě a zavřela se s ním do kabiny skeeteru. Když byla v bezpečí, pořídil jsem fotografie celého tábora a sebral jsem lidské kostry, zvířecí jsem zanechal na místě. Na vaše doporučení jsem jednal tak rychle, jak jen bylo možné. Pak jsme se vrátili do tábora k dětem. Tam jsme pomohli zorganizovat přesun veškerého osazenstva na palubu vznášedla, kterým jsme se vrátili sem na ostrov."

"A myslíš, že bys teď něco udělal jinak?" zajímal se Cadmann.

"Ne, pane. Než jsme se dostali k vyústění dolu, bylo už příliš pozdě — na nějaký lékařský zákrok. Nebyli jenom mrtví, ale — " Položil si prsty na spánky a zavrtěl hlavou. "Absolutně nic, co bychom byli schopni udělat, by jim už nedokázalo pomoci."

"A nebyly tam nějaké stopy naznačující, co je vlastně zabilo? Žádný náznak, nic?" To se opět ptala doktorka Horthová.

"Já jsem žádné neviděl. Když jsme se dostali blíž, byl tam — "

"Ano?" pobízel jej Zack.

Aaron sklopil pohled k zemi, ale stejně Zacka vlastně pořádně neviděl. "Pohyb. Nažloutlý prach ve větru. Pane, nejsem si jist, jestli jsem tam skutečně něco viděl a na záznamech ze satelitu to nemohu najít. Jestliže to tam skutečně bylo, pak to vítr odvanul dříve, než jsme se stačili dostat blíž. Ale když jsme našli dítě a chystali se k odletu, ještě jsem se rozhlédl kolem. Prach kolem byl ale obyčejný prach, jaký normálně vítr žene průsmykem. Je to tam hodně prašná oblast, obzvlášť od té doby, co jsme koryto potoka svedli mimo průsmyk. Ale jsem si jist, že to všichni dobře víte." Cadmann k němu vzhledl od svých lejster. "Děkuji ti. Aaron, oba dobře víme, že ať je velitelská hierarchie formálně jakákoliv, ty jsi skutečným vůdcem Druhých."

"Jestliže je to tak, pane, pak skutečně jen neoficiálně," odpověděl Aaron. Ve tváři ani na hlase sice nebyla poznat prakticky žádná změna... ale tam někde v temnotě jeskyně, ve které žil skutečný Aaron Tragon, se cosi otočilo a změnilo. Najednou byl ostražitý.

"Také dobře víme o existenci skupinky, které tady všeobecně říkáme Veselí darebáci. Ty jsi buď jejím vedoucím, anebo alespoň přesně víš, kdo jím je a kdo všechno do té skupiny patří."

Aaron pokrčil rameny. Teď už se v jeho tváři nedalo vyčíst skutečně vůbec nic.

„A víme i o tom, že během výprav na kontinent pořádáte soukromá uzavřená shromáždění. Některých z nich se účastní i mladší děti a jsou v podstatě součástí

pnímacího ceremoniálu. Ale některé ne. Nijak jsme do toho dosud nezasahovali, protože je důležité, abyste byli připraveni převzít tolik odpovědnosti za tuto kolonii, kolik jen bude možné. Někteří z nás si totiž dobře uvědomují, že jste skutečnými občany."

"Ano, pane. A dál?"

"Mě teď ale zajímá... jestli jste podobný obřad prováděli i tu noc, kdy byla zabita má dcera?"

"Ano, pane, takový obřad proběhnul."

"Takže jste byli od základního tábora vzdáleni více, než jak bylo navrženo v původním plánu?"

V koutku Aaronových úst zcela samovolně zaškubal drobný sval. "Ano, pane, je to tak."

„A měli jste vypnuté vysílačky?"

"Kromě případů pohotovostního signálu, ano."

„A připouštíš možnost, že Linda mohla být příliš zmatená, nebo snad zažívala příliš velkou bolest, než aby si dokázala vzpomenout na přesné instrukce k vyslání pohotovostního signálu?"

Aaron se na okamžik zamyslel. "Ano, pane, to je možné. Dokonce se domnívám, zeje to pravděpodobné."

Cadmann přitakal. Tohoto mladíka dokázal respektovat. Byl to skutečně dobrý chlap.

"A budeš se mnou souhlasit, že vaší povinností bylo zůstat v dosahu základního tábora, což jste neudělali? A zůstat s námi v rádiovém spojení, což jste také úmyslně nedodrželi?"

"Ano, pane."

Zack jejich rozhovor přerušil. "Mám ještě jednu otázku."

Aaron se na něj podíval, jako kdyby se objevil vetřelec. "Ano? Pane?"

"Během oné doby, kdy jste byli bez rádiového spojení se základnou, byli jste pod vlivem omamných látek?"

Aaron přimhouřil oči. "Ano, pane, byli."

„A ty látky nebyly na našem seznamu — " Zack hledal správný výraz.

"Pane, nebyly na vašem seznamu doporučených omamných látek. Ale kdybychom použili pivo nebo marihuanu, výsledek by byl naprosto stejný. Udělali jsme chybu. Ale výběr psychoaktivních látek, které jsme použili při našem obřadu, s tím nemá naprosto nic společného."

"V tom s tebou nesouhlasím," odporoval mu Zack. "Už od samého počátku, už od objevem toho úhoře k zjištění výbuchů v dolech na kontinentu, po způsob jakým jsme byli natlačeni do téhle operace, po vaše chování na kontinentu, byla celá tahle záležitost vedena nezodpovědným, dětinským a až zločinně hloupým způsobem."

Aaron se otočil na Cadmanna. "Pane, naše jednání na kontinentu bylo skutečně katastrofální, jak se nakonec ukázalo. Rozhodně jsme porušili pravidla. Ale využili jsme všechna obvyklá bezpečnostní opatření, kromě rádiového spojení a blízkosti k táboru. Prohlašuji, že ať už Lindu a Joea zabilo cokoli, mohlo to zabít i kohokoliv jiného v blízkosti. A v každém případě jsme tam neměli být ani v noci, ani to nešťastné ráno. Ano, využili jsme výukové rostliny a potom jsme se vzájemně propojili — "

Zacka to nijak neoslnilo. "Chceš říct, že jste se sjeli a potom uspořádali sexuální orgie."

Aaron se nijak nesnažil protestovat. "Nejprve vždy

Draci Heorotu 321

uložíme ke spánku mladší děti. Vybrali jsme Tošira, aby zůstal vzhůru a dohlížel na ně. A, když už tady mluvíme oficiálně do záznamů, rád bych upozornil na skutečnost, že ze záznamů jasně vyplývá, že naší odpovědností byla starost o děti a tu jsme naplnili. Žádné z nich nebylo zabito ani se jim nic nestalo. Naší starostí nebyli lidé nahoře u dolu, kteří by tam byli i v případě, kdybychom se my ostatní na kontinent vůbec nevypravili."

"Aarone — " napomenula ho Julie.

"Ano, doktorko Horthová, měl bych se uklidnit," nenechal ji dořít větu Aaron. "A také už jsem klidný. Jenom jsem chtěl, aby to bylo jasně zaneseno do záznamů. Splnili jsme naše povinnosti. Pokud se týče toho, co jsme tam dělali, to je čistě záležitost Synů hvězd. Nebo Druhých, jestliže vám tenhle výraz vyhovuje víc. Jsme každopádně všichni dospělí a do průběhu našich obřadů vám Synům Země vůbec nic není."

"A já říkám, že je!" Manny Halperin byl až dosud zcela potichu, ale teď už se neudržel a vybuchnul.

"Byl to spirituální obřad, pane Halperine. Můžeme svobodně provozovat to, co chceme — "

"Vy jste se sjeli a pak jste souložili až do bezvědomí!" Halperin byl skutečně rozlícený a vztekal se tak, až mu od úst odlétla slina. "Co je na tom sakra tak spirituálního?"

"Musím na tuhle otázku odpovídat?" zeptal se Aaron naléhavě.

"Ocenil bych, kdybys odpověděl," řekl na to Zack.

Aaron se na okamžik odmlčel. Když potom promluvil, veškerou sílu své ohromující vůle soustředil na Zacka.

"To, že jsem tady, nebyla moje volba," začal Aaron a hovořil tak tichým a jemným hlasem, že museli pořádně napínat uši, aby jej vůbec slyšeli. "Já vás nežádal, abych byl zrozen bez těla ženy. To vy jste nás sem přivezli a poskytli nám svět plný příležitostí — "

"A nebezpečí," dodal Cadmann tiše.

"Přesně," usmál se Aaron. "Nebezpečí. Přivedli jste nás sem a uvrhli do situace, kterou jste předtím patrně vůbec nemohli chápat, a je to skutečně velice nebezpečná situace. A mnoho z vás proto zemřelo. Cožpak jste tehdy uspořádali soudní proces? Soudili jste jeden druhého? Kladli jste neustále dotěrné otázky na to, jak se kdo z vás v oněch dnech modlí?"

Přesně to jsme zatraceně dělali. Cadmann stejně neměl v úmyslu promluvit, ale...

"Jak se vůbec opovažujete klást ty otázky nám?" zahřměl Aaron. "Jak se zatraceně vůbec opovažujete? Nejsme vaším majetkem. Ajá nejsem vaše dítě. Nejsem dítě nikoho z vás. To jste si důkladně pojistili, že? Žádný z vás nebyl ochoten mi dát svoje jméno. Takže moje jméno pochází ze záznamové knihy. Jediné místo, které jsem mohl považovat za svůj domov, ten kdo mi byl nejvíce otcem, je člověk, jehož kosti jsem v tom průsmyku musel sesbírat! Vy si myslíte, že jste tam o něco přišli? Ale to já taky!"

"Aarone," promluvila Julie Horthová.

"Ne, paní, nemám v úmyslu se krotit. Tentokrát už ne! Vy pokrytci! Věřili jste tomu, že protože jste nás krmili a oblékali a učili nás, měli bychom vám být vděční až za hrob... no, tak jsme. Ale nebudete mi říkat, jakého boha mám uctívat nebo jak ho mám uctívat. To vůbec. Není. Vaše. Zatracená. Starost."

Předklonil se natolik, že se teď oběma dlaněmi opíral o desku stolu, a upřeně se díval Zackovi přímo do očí.

Potom se zase napřimil. "Z vás všech je jedině Cadmann skutečný muž, 11 prohlásil. "Vy ostatní se můžete jít leda tak vycpat. Cadmanne, ty jsi byl vždycky ochoten mi říkat pravdu. Vždycky jsi mluvil upřímně a tak, jak jsi to cítil, ne podle nějaké knihy pravidel. Co mi řekneš teď?"

Pozornost všech přítomných se nyní obrátila na Cadmanna.

Připadal si malý. Nakonec ale promluvil. "Ztratil jsem dceru," začal Cadmann. "Z důvodů, které nám stále ještě nejsou jasné. Ale to byla nehoda, důsledek jednoho z těch mnoha překvapení, které tato planeta před námi dosud ukrývá.

Nemohu vám to mít nijak za zlé. Ale souhlasili jste s tím, že se budete řídit určitými pravidly. A to slovo jste porušili.

Tvoříme všichni jedinou komunitu, a každá komunita musí mít své zákony. Nemůžeme je svévolně porušovat."

Aaron jako kdyby vnímal i to, co nebylo slovy vyřčeno, a takřka neznatelně na Cadmannův proslov přikývnul.

"Takže?"

"Takže," ujal se rázně slova Zack, "kontinent je pro vás nedostupný. Žádný člověk se tam teď nebude vracet.

Abychom se dozvěděli to, co potřebujeme vědět, sestrojíme robotické průzkumné sondy. Vy nám pomůžete je naplánovat. A pomůžete nám klást otázky, na něž budou hledat odpovědi."

Aaronova tvář jako kdyby potemněla. "Ztratili jsme jednoho z našich lidí, guvernére. Máme právo na odplatu."

"Vy nemáte žádné právo!" vybuchnul Zack. "Cožpak nechápeš, co představujete?"

"My ale odmítáme představovat cokoli! My už nejsme žádné vaše zmrazené plody. Jsme živými bytostmi se svými vlastními přáními a vlastními potřebami! Nejsme žádné vaše děti! My jsme budoucnost této planety. Vy jste její minulost."

"Žádný návrat na kontinent se nekoná."

Aaron na ně upíral svůj žhnoucí pohled. Vypadal, jako že má něco na jazyku a už se chystá to říct nahlas. Pak ale jenom krátce kývnul.

"Je to už tedy všechno?"

"Ano," přitakal Zack.

Aaron Tragon se vzápětí otočil na patě a opustil místnost.

Kapitola 15

Rozsudek

Neustále jim vysvětlují, že pokud se budou věnovat studiu matematiky, najdou v ní ten nejlepší lék

proti všem pokušením těla.
THOMAS MANN, Kouzelný vrch (1924)

Pomalů se sunoucí mraky byly kovově šedé, jenom v místech, kde je zespoda slabě olizovalo světlo Tau Ceti, měly oranžový nádech. Bylo to sedmé jitro po návratu Roboru. Vysoko nad krajinou kroužil osamělý pterodon a plačtivě křičel směrem k siluetě Velké mlžné hory, která byla jako obvykle zahalena do mlžného oparu. Pochmurně mával svými mohutnými hranatými křídly.

Brzké ranní světlo teprve muselo přetvořit úrodná pole, silnice a budovy Kamelotu v jedinou obec. Město dosud zůstávalo nehybnou spící věcí a kromě čtyř set lidí shromážděných na místním hřbitůvku by se zdálo, že je docela opuštěné.

Rakve byly dost malé. Kosti příliš mnoho místa nepotřebují. Mary Ann požádala, aby její dcera mohla být zpopelněna. Cadmann jí ale jemně vysvětlil, že to zkrátka nepřipadá v úvahu: možná se někdy v budoucnosti ukáže, že je zapotřebí provést podrobnější analýzu vzorku tkáně.

Chtěla tedy alespoň Lindu pohřbit nahoře v Doupěti, ale všichni členové kolonie chtěli být přítomni smutečnímu obřadu. Proto tedy sáhli ke kompromisu. Obřad bude slavnostně proveden na obecním hřbitůvku. Joe i Linda potom budou pohřbeni nahoře na planině Doupěte, bok po boku.

Sylvie svírala v náruči Cadzieho, který byl až podivně tichý. Uplynulý týden byl pro něj dost tvrdý.

Cadmann se pozorně díval na své přátele a rodinu a když promluvil, snažil se udržet pevný a klidný hlas. "Když jsme se vydávali na cestu sem, věděli jsme do čeho jdeme. Svěřili jsme svoje sémě, svůj rod a celou naši generaci zemi, které se nikdy předtím lidský tvor nedotkl. Uvědomovali jsme si, že zažijeme jak smutek, tak i radost."

Mary Ann mu takřka visela na paži, bledá v obličejí a křehká a otřesená uvnitř.

"Užili jsme si tady radost, i takhle daleko od rodné Země. Zažili jsme — " Tady se zarazil. Slova mu nějak nešla z pusy ven. "Radost z tvrdé práce, kterou s námi sdíleli přátelé a rodiny. Radost z objevování nového světa. Radost z lásky a narození a růstu našich dětí. Ale za všechno v tomhle životě se musí platit a my jsme se domnívali, že už jsme zaplatili dostatečně."

Oči se mu zamžily, takže viděl jen rozmazaně. "Byli jsme natolik bláhoví, že jsme si mysleli, že jedna generace může svou oběti prorazit cestu i těm příštím, zaplatit i za ně. Ale Bůh nám ukázal, že každý z nás musí za svou cestu životem zaplatit sám. Má dcera odešla. A s ní je pryč i muž, kterého milovala, náš přítel a společník po celých těch dvacet let." Přejel zrakem po tvářích lidí, shromážděných v davu. Znal každého z nich. Byl u toho, když se mnoho z nich narodilo. Tohle je jejich svět...

Anebo snad ne?

"Jako zázrakem bylo jejich dítě, můj vnuk, před tou pohromou uchráněno. Máme povinnost uchovat to dítě," — opatrně a jemně si vzal Cadzieho ze Sylviiny náruče — "tohle dítě v bezpečí. Patří teď nám všem. Musíme — " Bolest v něm teď začala kypět, rychleji a rychleji, a jemu připadalo, že jí nedokáže včas postavit do cesty překážku, aby ji zastavil. "Musíme zajistit, aby tento svět byl bezpečný."

Podržel si Cadzieho na hrudi a cítil zřetelně život, pulzující vtom malém uzlíčku. Vdechoval příjemnou dětskou vůni, vnímal slabý tlukot srdíčka a věděl jak blízko, jak strašlivě blízko se smrt dostala k tomuto tvorečkovi, kterého tak vroucně miloval. Najednou udeřil koleno do země. Jak se to mohlo stát? Sylvie od něj jemně převzala Cadzieho. Čelem udeřil do Lindiny rakve a všechny ty věci, které nikdy neřekl a o kterých si myslel, že na ně ještě bude dost času, z něj najednou vytryskly. Sezehly ho opovržením a jeho pečlivě připravená slova rázem proměnily ve snůšku ubohých lží. A když mu po chvíli Sylvie s Justinem pomohla vstát a poslední slova na rozloučenou místo něj pronesl Zack, připadal si Cadmann jako by byl vysoko nad sebou. Někde vysoko, kroužil s pterodony až v oblacích a sledoval seshora tyhle malé a bezvýznamné lidičky plahočící se v prachu Avalonu, jak pohřbívají své mrtvé do země, která je až příliš brzy pohltí všechny.

Aaronův příbytek byl zaplněn lidmi a jejich hovorem a o příjemné teplo se staral praskající oheň z hlohového dřeva. Chaka pevně tisknul dlaně k okenním tabulkám na severní straně a vnímal vibrace, jak do něj řídce bušily velké naducané kapky. Za opuštěnou pláží se valily vlny a s mohutným burácením narážely do pobřeží, jako kdyby chtěly z povrchu Avalonu smést veškeré stopy po člověku a jeho díle.

Na vrcholu temné vlny se osamělá lidská postavička řítila na prkně zhotoveném ze dřeva a plastu. Idiot. Nejspíš se předváděl před společností kafařů, kteří ho nepozvali na dýchánek.

Chaka se otočil zpět do místnosti a snad po tisíci si prohlížel Aaronův obytný prostor, přičemž uvažoval o tom, co může prozrazovat o neoficiálním prezidentovi Synů hvězd. Byl vlastně docela malý — menší než mnoho dalších příbytků na Vrcholu příboje. Nebyl ani komplikovaný ani nijak bohatě zařízený.

Ale měl-li by ho nějak popsat, sedělo by na něj slovo přesný, a to tak, že se Chaka cítil jaksi nepochopitelně nepohodlně. Aaron si ho navrhnul i postavil sám. Každé prkno bylo propojeno s ostatními s naprosto strojovou přesností. Křesla byla zabudována do zdí, židle připojeny ke stolům, okna rozmístěna tak, aby zachycovala maximum přirozeného světla a opticky celý prostor zvětšovala.

Ale celý byt mu připadal nějak povědomý, jako kdyby připomínal... co jen? Dělohu? Aaronovo hájemství bylo skutečně určené pro svobodného mládence, nebyl tady dostatek místa pro dalšího obyvatele, nehledě na to, jak často a intenzivně zabavoval své hosty celou noc.

Chaka kupříkladu věděl, že v Aaronově úzké posteli ještě nespala žádná žena. Na milostné hrátky byla až příliš úzká — podobné intimní aktivity se nevyhnutelně odehrávaly na prostorném divanu v obývacím pokoji. Anebo na podlaze, ve sprše nebo jen tak ve visutém lůžku. Aaron byl skutečně sexuální atlet. Ta postel byla tak úzká, že se na ní skoro ani spát nedalo. Ačkoliv nevědomky, Aaron dodržoval skutečně spartánskou disciplínu.

Kuchyňka a zároveň jídelna sloužily k jídlu, obývací pokoj pro hosty, pokojík pro spiklence, knihovna ke studiu, malá tělocvična k mučení těla a ložnice ke spánku, to všechno do sebe zcela účelně zapadalo jako díly skládačky a přitom se mu podařilo to vměstnat do prostoru, který odpovídal zhruba dvěma třetinám průměrného příbytku. Podivné.

Kát'a u kuchyňské linky postavené podél jedné zdi připravovala kávu s pomocí zdobeného samovaru, který sem přitáhla, aby měli zajištěn neustálý přísun horké vody. Vypadalo to, že okolní konverzaci věnovala sotva polovičku svojí pozornosti. Zbytkem mozkové kapacity se pravděpodobně věnovala proměnlivosti vztahů mezi Jessikou a Aaronem. Jessika zrovna stála těsně za jeho židlí a nedbale si pohrávala s Aaronovými vlasy. Ne, že by se Kát'a nějak přímo o Aarona zajímala — i blázen musel na první pohled vidět, že je zamilovaná do Justina. Ale aliance Tragon — Weylandová jistě avalonskou historii ovlivní pro příští tři staletí.

Obrazovka umístěná hned vedle Aaronovy rozložitě, ale lehké židle vypadala na první pohled docela prázdná, ale Chaka ji přesto několik okamžiků pozorněji sledoval. Bledě hnědá, s jemnou texturou... vybledlé ornátové písmo... a potom ho to najednou udeřilo do očí.

Byla to Písařská planina, ona severovýchodní oblast kontinentu, kterou dosud nikdo neviděl jinak, než pomocí záběrů kamer umístěných na palubě Geographicu. Ploché nekonečné pampy bez výraznějších orientačních bodů, protékala tudy jediná řeka a několik málo menších potoků. Chaka sledoval, jak hroty kurzorů ve zrychleném záznamu kreslí stopy. Vytvářely bledé a ladné křivky, které se jen zřídka vzájemně křížily, jako kdyby se cosi nezměrného pokoušelo Geographicu napsat vzkaz.

Chaka si odkašlal a poté promluvil přímo na obrazovku počítače. "Edgare, jsi na příjmu?" Rázem se díval na špičku Edgarovy hlavy. Oči se podívaly vzhůru na něj a pak znovu klesly. "Jasně."

Prsty Trish Chanceové se v tu chvíli ovinuly Chakovi kolem předloktí a mocně jej rázným pohybem otočila k sobě, aby jej dlouze a vášnivě políbila. Edgar se znovu zadíval vzhůru a snažil se potlačit úsměv. "Já jsem pořád tady, poslouchám tě. Ahoj, Chako. Ahoj, Trish. To už by snad stačilo."

"Nazdárek, Edgare," pozdravila ho Trish sladce.

"Edgare, už je to oficiálně vyhlášeno," promluvil Aaron a najednou bylo zcela zřejmé, že to vlastně říká všem přítomným. "Žádná další expedice na kontinent."

Dokonce ani za účelem slavnostního přijetí Grendelích skautů. Prostě vůbec nic, dokud neporozumí tomu, co se stalo."

"To je doslovná citace?" zajímal se Edgar.

"Zhustil jsem to. Ale odpovídá to dost přesně."

"Ale oni tomu neporozumí, dokud se toho nedozvíme víc," prohlásil Chaka. "A my se toho víc nedozvíme, pokud tam nestrávíme alespoň delší dobu."

Kát'a se zajímala: "Chako? Co si myslíš, že se tam mohlo stát?"

Chaka jen bezradně zavrtěl hlavou. "Další Avalonské překvapení. Je to záhada zamčeného pokoje. Vůbec nic mě nenapadá. Ani táta neví, co si o tom má myslet." Všimnul si změny výrazu v Aaronově tváři a jejich pohledy se vzápětí setkaly. Táta.

"Tvůj táta" prohlásil Aaron, "má pravděpodobně mozek zamrzlý stejně jako všichni První. Tvůj táta nemá ke skutečné odpovědi o nic blíž než kdokoliv jiný. Oni na to nikdy nepřijdou. Něco zabilo naše přátele. Oni nám nedovolí se tam vydat, dokud tomu neporozumíme, a my tomu nemůžeme porozumět, dokud se tam nevypravíme. Tak to je dokonalé dilema."

„Přímě takhle bych to asi neřekl," namítl Chaka.

"Ale? Proč ne?"

Chaka s viditelnou chutí popíjel černou kávu. "Podstata spočívá vtom, že jednou se tam vrátíme. Tenhle výnos nebude platit věčně."

"Jistě, jednoho dne je přehlasujeme," doplnila Trish.

"Tak dlouho tedy čekat nebudu." Jessika stála u nápojového baru, kde Kát'a čekala, až se konečně uvaří voda. V jejím postoji i v hlase byla cítit jiskřivá energie. "Něco zabilo Lindu. Lindu i Joea, ale dítě ne. Jak můžete klidně spát, když vůbec nevíme co to má na svědomí? Říkáte Avalonské překvapení a přitom mluvíte o něčem, co by klidně dokázalo smést celou naši kolonii z povrchu tohoto světa! Já musím zjistit, co zabilo mou sestru."

"Jenže právě tvůj táta je ten, kdo nám nedovolí po tom pátrat," upozornil ji Aaron.

Jessika přitakala. "Loajalita. Táta je skvělý, co se týče oddanosti. Bude se Zackem bojovat o každý kousek, ale jakmile se jednou dospěje k rozhodnutí — "

"Oddanost králi," pronesl Aaron a svůj sarkasmus zamaskoval pouze příjemným výrazem v obličeji. "To je skutečně ústřední předností válečníka."

"Chaka Žulu by s tím souhlasil," prohlásil Chaka bez jakékoliv ironie. "Odvahe, poslušnost králi a obrana slabších. To je platné pořád." Ale už přitom přemýšlel o nových sondách. Sluneční soustava kolem Země byla právě pomocí sond prozkoumána daleko dříve, než první člověk vůbec vstoupil na povrch Marsu. Drobné pásové robůtky se proháněly po povrchu Marsu i mnoha ostatních planet a měsíců. Kasandra určitě musí mít jejich plány...

"No, ale my nejsme vázáni žádnou poslušností," upozornil Aaron. "Zackovi, plukovníku Weylandovi, radě, ani nikomu ze zamrzlých Prvních."

"Zamrzlé, zamrzlé, zamrzlé," vybuchnul v tu chvíli Chaka. "Proč to vždycky svádíme na ledové krystalky ve chvíli, kdy Synové Země nedělají přesně to, co bychom chtěli my?"

Aaron chvíli mlčel a formuloval přesně svou odpověď, jenže jeho krátké odmlky využil Toširo a vložil se do rozhovoru.

"První se nemýlí vždycky. Jessika nám klidně může ukázat svou jizvu a Mack, jak že se to jmenoval, je mrtvý — "

"Mack Reinecke," napověděl mu Chaka. "Byl taky Dítětem ze zkumavky, jenom o něco mladší než Justin. Většina z vás byla ještě příliš malá, než abyste u toho byli — "

Aaron naslouchal a neřikal nic. Tuhle historku teď stejně odvyprávějí, s tím nic nenadělá.

"Čtyři První nás vzali na přenocování mimo kolonii," ujal se slova opět Toširo. "Zack Moskowitz potřeboval nějakou aktivitu. Zack, Rachel, Hendrick Sills a Carolyn McAndrewsová. Chtěli kávu. Takže vzali osm z nás, starší děti, prostě kohokoliv kdo byl dostatečně velký, aby unesl batoh. Mě bylo tehdy jedenáct. Trish se tenkrát nějak unavila a Hendrick si musel její batoh připnout ke svému. Hendrick byl potom pěkně rozmrzlý.

Takže jsme na noc rozbili tábor a příštího rána nás První vzali na horu, abychom sbírali kávu. Po chvíli nás to už nudilo, takže to vzali za nás a my jsme se vydali na průzkum okolí. O hodinu později jsme najednou narazili na hnízdo pterodonů. Bylo pod námi, napříč přes rozeklaný skalní útes.

Pozorovali jsme ho, dokud jsme nedostali hlad, takže potom jsme se vrátili na oběd. Trish o tom řekla Zackovi. Zack nás hned nabádal, abychom vůbec nechodili do blízkosti pterodoního hnízda a Hendrick ho mohutně podporoval. Aarone, ty ses tehdy Zacka zeptal, co by se podle něj stalo. Nevěděl. Ani Hendrick nedokázal odpovědět.

Pak jsme znovu odešli. Mack Reinecke nás vzal trochu oklikou k místu, odkud jsme se mohli ke hnízdu dostat. Mack už byl v hnízdě — "

"A já taky," doplnil ho Aaron. "A v něm byla ještě čtyři vajíčka, mnohem větší než slepičí a taková kožovitá. Jedno jsem vzal."

"Ano, přesně tak," souhlasil Toširo. "Jenže v tu chvíli se vrátil jeden z dospělých pterodonů. Všichni jsme se rozprehli, jak nejrychleji jsme dokázali. Druhý pterodon nás nachytil, když jsme se drápali vzhůru na skálu. Ten udeřil Jessiku do hlavy a krku, vypadalo to skutečně na pořádnou ránu. Aaron po nich házel kamení a bojoval s nimi, zatímco my ostatní jsme se dostali z dosahu.

Macka pak museli hledat s pomocí skeeteru. Byl už částečně sežraný. Pterodonové ho srazili ze skály."

"No dobře, Toširo," přikývnul Aaron. "Klidně uznám, že v tomhle máš pravdu. Ale Zack s Hendrickem nám tehdy v podstatě radili totéž, co bychom my dneska řekli Grendelím vlčatům. Chovali jsme se tehdy jako zabeďněnci, jako se zamrzlými mozky. Ale byli jsme jen děti."

"Takže co provedeme?" zeptala se tiše Káťa.

"Vrátíme se tam."

Druzí se na sebe vzájemně podívali. Nikdo nepromluvil ani slovo, dokud se nakonec Chaka nezeptal: "Jak?"

Aaron pokrčil rameny. "Jakmile se jednou rozhodneme co budeme dělat, následující jak je už jenom otázkou taktiky a doladění logistických detailů. Shodneme se všichni na tom, že vyrazíme?"

Ozvalo se sborové jasně, ale Chakův souhlas mezi nimi nezazněl, čehož si Aaron dobře všimnul. Tázavě pozvednul obočí. "Je snad nějaký problém?"

"Možná," odpověděl Chaka. "Edgar má starosti ohledně počasí."

Rázem získali pozornost Edgara, který byl s nimi ve spojem pomocí obrazovky. "O tom není vůbec pochyb, slunce se zahřívá a místní formy života — "

"Páni." Trish se zahihňala. "Jak moc? Chci říct, jestli tohle má být konec, pak bychom si měli užít pořádnou pařbu — "

"Tak moc to zase nebude, abychom se upekli, Trish!" prohlásil Edgar rozhorleně. "Ty máš nějak apokalyptické choutky."

"Ach." Sešpulila rty. "Promiň."

Zatraceně, pomyslel si Chaka. Ona si tady na něco hraje a já to vůbec nechápu.

"Je to normální změna," vysvětloval Edgar. "Tau Ceti má padesátiletý cyklus. Teď se zrovna blíží období největšího záření. Větší vydávaná energie znamená větší rozmanitost počasí. Silnější větry. Počasí bude hůře předpovědatelné... řekněme, že místo čtyř dnů dopředu odhadneme jenom na dva dny. Už jsem s pomocí Kasandry vytipoval oblasti na kontinentu, kde bude hrozit riziko tornád." Na dlouhou dobu byl Edgarův obličej nahrazen mapou, potom se znovu objevil na obrazovce. Pisařská planina byla sytě rudá. "Tady na Kamelotu bychom tornáda a také tajfuny mohli očekávat zejména podél západního a severního pobřeží. Vypadá to, že se i ekologie trochu zahřívá, ale na další podrobnosti se budete muset zeptat Chaků."

"V okolí Pevnosti zcela zmizeli divocí Pepíci," doplnil informace Chaka. "Ochočení Pepíci v klecích byli neklidní a snažili se drápky podhrabat z klecí. Mary Ann Weylandová z toho málem zešílela, dokud je nakonec nepustila. Vyhrabali si nory a schovali se v nich. Taky k nám od moře připlouvají úhoři — "

"Myslíš více úhořů?" zeptala se Jessika.

"Od chvíle, kdy se objevila Úhoří matka už jsme jich pozorovali přes třicet," upřesňoval Chaka. "Úhoři jsou takřka ve všech tocích na Kamelotu. Táta si myslí, že tohle chování spustila právě změna slunečního cyklu. Více ultrafialových paprsků a úhoři se začínají třít. Nejspíš spouští i další biologické reakce, ale tady na ostrově není dostatečná rozmanitost života, abychom to mohli přesněji určit."

"Ale na kontinentě toho bude určitě spousta, ne?" zajímal se Aaron. "To je zajímavé. Raději bychom měli zajistit, aby Edgar sledoval i tohle. Edgare?"

"Jasně. Aarone, potíže s počasím budou skutečně závažné asi za čtyři měsíce. Tornáda, která by Robor dokázala roztrhat na kusy dřív, než stačíš říct A do prdele. Rozhodně bychom mohli udělat větší chybu, než nechat Robor celý rok hezky odpočívat v jeho bezpečném hangáru. Budeme sledovat kontinent z oběžné dráhy, vyšleme pár průzkumných sond a rok si počkáme, až Prvním vychladnou hlavy. Než se počasí zase umoudří, můžeme nastřádat tolik zajímavých otázek, až z toho budou šilet."

Chaka očekával, že se teď Aaron na Edgara vrhne a roztrhá ho na kusy. Proto ho skutečně překvapilo, když Aaron jenom mírně odpověděl: "Sedět nečinně na zadku není zrovna moje gusto, ale rozhodně to vypadá jako docela rozumný postup. Mohli byste společně s Chakou vypracovat nějaké sondy na prozkoumání zajímavých ekologických systémů na pevnině? Chako, na tomhle si dáme záležet a tvůj táta bude jenom závistně slintat."

"No jasně, zatraceně," přítakal spokojeně Chaka.

"A vezmeš si to tedy na starost? Možná byste si teď s Edgarem mohli chvíli v ložnici popovídat."

Edgar zakašlal a tvářil se skoro zahanbeně. "Ale nebude to trvat dlouho, že ne? Mám teď domluvenou schůzku s Toširou."

Chaka očekával kritické poznámky, ale znovu byl překvapen, když Aaron jenom souhlasně přikývnul. "To ti zabere jenom minutku. My ostatní můžeme zatím vypracovat způsob, jak se dostat zpátky na pevninu. Později ti ho pošleme k vyjádření a dopracování."

Edgar mrknul a zmizel.

Chaka odešel do ložnice a zavřel za sebou dveře.

V pokoji se rozhostilo takřka naprosté ticho až do okamžiku, kdy se na obrazovku opět vrátil snímek Písařské planiny.

"Edgar," prohlásila Kát'a, "by mohl představovat problém."

"Musíš myslet pozitivně," prohlásil Aaron nepřítomně. "Tajemství života tkví v tom, když dokážeš z kolísajících bloků vyrobit pevné stupy."

"A jak to hodláš udělat?"

Zašklebil se skutečně ďábelsky. Místo odpovědi si Aaron jemně masíroval spánky a potom se přimhouřenýma očima zadíval na Trish. "Myslím, že máš něco k vyřízení a měla by ses s někým setkat."

Trish popadla svou tašku na cvičení, která se válela v koutě. "A taky musím někam zajít. Už jdu."

"Jo, Trish — a budeš určitě kouzelně nemotorná, že ano?"

Udělala krok směrem ke dveřím a zakopla tak nešikovně, že se jí taktak podařilo včas zachytit, aby neupadla. Potom nasadila tak přesvědčivý výraz já chudáček, jaký jen dokázala. "Vůbec nechápu, co to se mnou dneska je." A pak zmizela.

Jessika se sklonila, aby se Aaronovi podívala zblízka do očí. "Co to máš vlastně za lubem?" „Mohl bych ti to sice říct," odpověděl vesele, "ale pak bych tě musel zabít."

"Curuaši — daši," vyštěkl Toši. Edgarova mysl se rozeběhla na nejvyšší obrátky. Už se chudák sotva potácel v oné přechodné zóně mezi únavou a naprostým vyčerpáním. Pochodoval tam a zpátky napříč tvrdou gumovou podlahou tělocvičny tak dlouho, že už mu to připadalo jako celé hodiny, ale ve skutečnosti to nemohlo být víc než nějakých padesát minut.

Měl pocit, že se mu nohy proměnily v pytle mokrého písku. Oheň pálicí v hrudníku se hrozil rozšířit do celého těla a zcela jej pohltit. Toši před ním stál ve svém bílém pyžamu, kterému ovšem říkal gi, a kolem pasu měl ovázaný černý pásek.

Edgar se soustředil na ten pásek. Jeho otec taky získal podobný, ještě kdysi na Zemi. Toši ten svůj získal, když uspokojil nároky Kasandřina kinestetického modelu na mistra třetího danu v karate. Joes Sikes se pokoušel i Edgara nadehnout pro formální tanečky, komplexní a vyzývavé postoje i děsivé údery a kopy karate Kjukušin. Edgar při tom získal jediné pociť vlastní neuvěřitelné zranitelnosti. Že by dokázal zabít pomocí čelního kopu mae—geri bylo asi tak stejně pravděpodobné, jako že kamarádovi zachrání život náročnou operací.

Teď byl Joe mrtvý. Možná tohle mučení bylo zároveň jakýmsi způsobem, jak udržet alespoň část jeho otce naživu.

Edgar stál v Curuaši—daši, jeřábím postoji, balancoval na levé noze, pravé chodidlo měl zaklesnuté vysoko o stehno a ruce měl rozpažené, aby lépe udržoval rovnováhu. Chytala ho křeč do lýtky a aby udržel rovnováhu, zarýval prsty do žíněnek tak silně až měl pocit, že mu snad brzy koncové články upadnou.

Toši teď nebyl tím směřícím se veselým chlapíkem. Ani talentovaným kytaristou, ani vášnivým surfařem, ani skvělým milovníkem. Když na sebe natáhnul tuhle bílou uniformu, jako by se celý proměnil a na povrch vypluly jiné aspekty jeho osobnosti. Možná byl ve spojení s nějakým samurajem ze 16. století. Nebo Tomášem Torquemadou. Jedním z těch legračních chlapíků.

V Toširových očích nesvítala žádná veselost, ale nakonec si uvědomil Edgarovo utrpení. Na okamžik promluvil jemnějším hlasem. "Cítíš podobnost mezi tímhle a Pózou stromu v józe?"

Edgar se už třásl po celém těle. Proč jen to je tak zatraceně těžké? Když sledoval Bruče Leeho, vypadalo to tak snadné.

Teď už se doslova koupal v moři mléčné kyseliny. "Já, no... musím stát na jedné noze?"

"To je ta jednoduchá odpověď, jen povrchní podobnost. Hledej dál."

Pokoj se začínal otáčet. Jenže tenhle mizera mu nedovolí spustit nohu, dokud nedostane svou odpověď!

Už cítil jak upadne, praskne mu hlava a mozek mu vyteče na žíněnku. Pak možná by tenhle Šógun utrpení byl konečně spokojen. Edgar se musel pro sebe usmát nad tímhle přirovnáním.

Moment. Najednou na tu odpověď přišel. "Rovnováha," vyrazil ze sebe. "Musím se soustředit na to samé místo mého těla, tam u pupku."

"Těsně pod pupkem a asi osm centimetrů v hloubce. Tam leží těžiště. V japonštině se nazývá hara, v sanskrtu manipura. Dobrá, teď můžeš nohu pomalu spustit dolů."

Edgar se málem hroutil, takže skoro neslyšel zdvořilý potlesk přicházející z boku tělocvičny. Otočil se tím směrem a uviděl Trish. Měla na sobě žlutohnědou leopardí kůži, která všechny křivky a oblíny jejího nádherného těla odhalovala víc, než by to dokázala prostá nahota. Ale co tady vůbec dělá? Že by se přišla podívat, jak on tady ze sebe dělá šaška? Vždyť tohle je teprve jeho desátá lekce. To není spravedlivé!

Toši jako kdyby četl Edgarovi myšlenky. "Trish mě požádala, jestli by se k nám dnes mohla připojit. Je to její čtvrtá lekce. Má trochu potíže s postojem."

Cože, Trish a potíže? Tomu lze jen těžko uvěřit.

Usmála se na něj. Nebyl si tak úplně jistý, ale měl pocit, že to je snad vůbec poprvé, co to mohl sledovat takhle zblízka. Dokonce i když se zatvářila přísně, vypadala prostě skvěle. Když se ale usmála, byl to sladký a trochu dívčí

odzbrojující úsměv. "Bude ti to vadit?"

"No,ehm— "

"Myslel jsem, že není tak špatný nápad, když se bude moct podívat na studenta, který je lepší než ona, ale není zase o tolik lepší, aby ji to odrazovalo," vysvětloval tiše Toširo.

Já že jsem lepší než ona? V něčem fyzicky náročném?

Najednou a docela dramaticky z něj veškerá únava spadla, jako kdyby byla spláchnuta přívalem testosteronu. Připadal si rázem opar centimetrů větší a jeho svaly — jakkoliv byly ochablé a obalené tukem — se najednou proměnily v ocelová lana. No, možná spíš gumové provazy. Ale rozhodně provazy.

Postavila se vedle něj. Byla o několik centimetrů vyšší než on a tak neuvěřitelně ženská navzdory vypracovaným svalům, které teď byly jasně patrné.

"Dneska se naučíš jak vysvětlit to, co už umíš," prohlásil Toširo. "Ať zaujme postoj a ty ji potom budeš opravovat."

"Uděláš to pro mě?" zaprosila. V jejím hlase nebyla žádná stopa výsměchu, ale kdesi uvnitř tomu pořád ještě nemohl uvěřit.

"Zenkucu—daši!" vyštěkl Toširo. Trish ohnula koleno předsunuté nohy, naklonila se dopředu a potom narovнала zadní nohu. Hrozně se přitom kymácela.

"Ale," ujelo Edgarovi a okamžitě, jakoby mávnutím kouzelného proutku, jeho mysl přepnula na analytický program.

"Už vidím, v čem je problém. Tvoje koleno je mnohem dál než prsty. A boky máš špatně natočené, vidíš... ?"

Toširo souhlasně přikývnul.

Sprcha bušila Edgarovi do zad jako déšť ostrých jehliček, splachovala z jeho těla prach a pot. Připadal si skvěle. Bylo to snad vůbec poprvé, co se po cvičení cítil skutečně dobře. Předtím mu karatistické seance sloužily spíše k zaplacení pocitu viny.

Ale ve druhé polovině dnešní lekce, kterou věnoval zaučování Trish, přičemž její velké světlehnědé oči s neskrývanou vděčností sledovaly každý jeho pohyb, se mu nějak podařilo vypnout onu ztuhlost a dařilo se mu! Možná, že jeho údery a kopy nebyly tak dokonalé jako Toširovy — bleskurychlé a ďábelsky přesné — ale aspoň byly správné. A Trish se to, co viděla, líbilo. To karatista hned pozná.

"Toširo?" nadhodil zasněně a přitom se mydlil na zádech.

Toširo už splachoval mýdlovou pěnu. Měl vypracované svaly a tělo jako závodní plavec. Tvrdé ploché pláty svalů, překryté jenom tenkou vrstvou tuku. Na pomíjivý okamžik si Edgar uvědomil, že on by taky mohl mít takové tělo.

Páni.

"Ano, Edgare?"

"Dneska mi to docela šlo, co říkáš?"

"Vedl sis dobře." Toširo se na něj zazubil. "Myslím, že by s tím souhlasila i Trish, co říkáš?"

Edgar měl najednou pocit, že jeho tvář je víc horká než voda, která na něj stříkala shora. Znovu musel na Trish myslet a uvědomil si, že rychle musí změnit téma hovoru, než jeho tělo zareaguje až příliš nápadně.

"A ty ses teda umem karate naučil z kazet, je to tak?"

"Tvůj táta mi docela pomáhal — taky se to učil, kdysi dávno. Ale většinu jsem odkoukal ze záznamů." V Toširově tváři se objevil zasněný výraz, jako by byl duchem někde jinde. "Některé cviky byly dost obtížné, ale naštěstí mám docela slušnou rovnováhu ze surfování. Prostě pořád dokola trénuješ postoj tak dlouho, až tě nohy tak strašně bolí, že jediný způsob jak se udržet rovně je provádět cviky správně. Pak začneš experimentovat. Chci říct, že máme k dispozici termografické a elektromyografické záznamy starých mistrů karate, jak provádějí sestavy. Díky tomu si můžeš udělat docela slušnou představu o tom, co se dělo pod jejich úbory, ale nakonec stejně musíš většinu odhadnout."

"Myslím, že se ti to podařilo dost slušně."

"Kéž by tak tehdy pořídili záznamy Velkého mistra Mas Ojamy, v době jeho největší slávy. Ten dokázal zabít býka holýma rukama."

"Ne." Jeho mysl se začala vznášet na vlně fantazie. Edgar Sikes, zabiják byků. Pán lidí.

Toširo zavřel kohoutek a divoce se začal třít ručníkem.

Edgar jej následoval. "Víš, ty jsi vážně chytrý."

Toširo pokrčil rameny. "Ty jsi borec přes počítače."

"Jenže jsem si nikdy neuvědomil, kolik inteligence člověk potřebuje, aby se naučil dokonale používat svoje tělo.

Myslím tím jógu a surfování a karate... je to sice fyzická zdatnost, ale taky vyžaduje inteligenci. Musíš být stejně chytrý jako Aaron. Stejně jako Trish je tak silná jako on."

Toširo se na něj podíval a v očích se mu zračil mírný odstup. "No a?"

"Tak proč se ho oba tak držíte? On je přece hlavní kápo, nebo ne?"

Toširo se odmlčel a Edgarovi se zdálo, že vidí, jak zatíná svaly kolem dolní čelisti. Potom se ale jeho přítel a učitel uvolnil. "Nejspíš to bude tím, že jsem asi trochu jako Justin," odpověděl. "Ani jeden z nás nestojí o to být vůdcem. Justin si ale myslí, že vůdcem nemusí být nikdo. Já jsem v tomhle realista, ale nebudu to já. Dopřej mi dostatek slunce a písčnou pláž. A taky dost času, abych se naučil ty staré samurajské zvyky. Hai!"

Toširova levá noha vtom okamžiku vystřelila vzhůru a mířila přímo na Edgarovu čelist. A to nebyla plná rychlost...

Edgar přemýšlel a najednou si uvědomil, že se mu podařilo ránu zachytit, naprosto automaticky, pravou rukou.

Toširo se usmál. "Někteří z nás musí být žáci. Jinak by totiž neexistovali žádní učitelé. Kdo by chtěl žít v takovém světě?"

Nejlepší způsob, jak se ubránit svodům (jestliže je doba přináší), je odstranit jejich příčinu.
FRANCIS BACON, 'O pobuřování a potížích', Eseje (1612)

Týdny ubíhaly a do kolonie se vrátilo zdání normálního života. Synové hvězd se většinou zdržovali na Vrcholu příboje a pokud možno se vyhýbali jakýmkoliv kontaktům se Syny Země. Justin zůstal v Doupěti. Když Jessika přijela domů z Vrcholu příboje, jen zřídka se bavila s rodiči, ačkoliv Cadmann se jí snažil přiblížit.

A potom, právě v den kdy satelity Geographica hlásily, že se ke Kamelotu od kontinentu blíží bouřková mračna, Jessika otci zavolala a zeptala se, jestli by mohla přijet na večeři. Nijak se během hovoru ani slovem nezminili o proběhlých nepříjemnostech. Vlastně, po Zackově vyhlášení zákazu nastaly jenom velice slabé protesty. A už to samo o sobě je mělo varovat.

Ruth Moskowitzová si upravila postroj svého memblouda tak, aby měl větší vůli kolem ramen. Tenhle se jmenoval Tarzan. Všichni ochočení membloudi byli samci. Samice byly příliš velké a podrážděné, než aby se daly snadno ochočit, a stejně se jim podařilo odchytit pouze jednu předtím, než byly veškeré další výpravy do lesů severozápadně od Průsmyku Deadwood zapovězeny.

Samci membloudů byli přibližně stejně velcí jako koně a pohyby měli až přehnaně ladné, podobné kudlance nábožné. Byli inteligentní a rychlí, se skvělými instinkty ve smečce. Pouze tři z nich byli skutečně ochočení, ale podle některých náznaků se zdálo, že Tarzan a ti další dva by mohli být pouze prvními z tisíců dalších. Existovaly jisté speciální důvody, proč by ochočení membloudi mohli sloužit jako ideální lovecká zvířata.

Ruth sice nikdy klokana neviděla, ačkoliv Chakové uvažovali o tom, že jednoho vychovají z banky oplozených vajíček, ale Tarzan jí ho hodně připomínal, alespoň soudě podle snímků, které znala od Kasandry. Tarzan vypadal jako klokán s opeřenými anténkami a silnějšíma předními nohama. Jeho kůže měla barvu třísloviny se zelenkavým nádechem, ale barva na zádech se neustále měnila, právě teď ladila s modrou barvou džínového oblečku, který měla Ruth na sobě.

Tarzan balancoval na silných zadních končetinách, otáčel se dozadu a pokoušel se po ní chňapnout. Zkušene přitáhla otěže a patami ho udeřila do žeber, aby ho přiměla k běhu. Podrážděně zahvízdnu a cvalem se rozeběhnul po obvodu výběhu, toho dne už snad popadesáté.

Obratně ho naváděla mezi pečlivě rozmístěné kůly, pobídla ho k větší rychlosti a přiměla ho přeskočit nejprve nižší závoru, potom už si troufla i na vyšší, která byla přes metr vysoká. Teď vběhli na zlatavou travu a Tarzanova kůže se okamžitě začala měnit dozlatova.

Membloudi měli docela zvláštní styl skákání. Nejprve dopadli na zem, přikrčili se a na okamžik jako by se docela zarazili, a potom se najednou z hlubokého přikrčení vymrštili do vzduchu jako na pérku, úplně jako by to bylo z normálního postoje. Jejich zadní končetiny byly dostatečně mohutné a díky tomu také dopadali bez jakéhokoli nárazu. Milovala Tarzana i všechno, co se týkalo jeho výcviku.

Ona i Tarzan už se dostávali do rytmu a řítili se po obvodu čtyřistametrového výběhu neuvěřitelnou rychlostí. Občas vyrazili doprostřed plochy, aby mohli procvičit skákání nebo rychlé změny směru dle překážek.

Nakonec si začala uvědomovat slabý pravidelný klapavý zvuk. Celá zpocená a zarudlá ve tváři se otočila v sedle a uviděla Aarona Tragona na hřbetě šedého koně, hned na druhé straně závory.

"Bravo," zavolal a oběma rukama mocně tleskal.

Stydlivě se usmála a pobídla Tarzana do běhu směrem k němu. Aaronův kůň byla vlastně klisna, čtvrtkový kůň jménem Zodiak s poněkud neklidnou povahou. Kobyla pohodila skvrnitou hlavou a podezíravě si Tarzana prohlížela. Koně a membloudi byli přinejlepším ve stavu jakéhosi vratkého příměří.

"Ty s ním vážně dokážeš dělat, co chceš," prohlásil Aaron. Zlaté vlasy měl vzadu stažené do culíku a na sobě měl volnou košili v bukanýrském stylu, která byla rozepnutá skoro až k pupku a křížem krážem vyzdobená mnoha koženými řemínky. Rty měl pootevřené a nedbale se usmíval.

"Co tě přivádí do těchto končin?" zajímala se Ruth. "Myslela jsem, že jsi ve svém doupěti na Vrcholu příboje."

"Člověk nemůže žít pořád obklopen jenom vlnami," zasmál se.

"Tak co tě sem přivádí?"

Dlouze se na ni zadíval a snad třicet vteřin ji tak pozorně sledoval bez jediného slova, až Ruth cítila, jak se jí nepříjemně zapalují líce. Nakonec se musela podívat jinam.

"Abych ti řekl pravdu, chtěl jsem tě vlastně jenom pozvat na piknik."

Hlava jí okamžitě vystřelila vzhůru. Hrdlo ale jako kdyby měla stažené. "Mě?"

"Jistě. Minulý týden se nám podařil skutečně skvělý úlovek a všechno jsme to vyudili. Včera v noci jsem udělal čerstvý chleba a myslím, že teď máme dostatek sendvičů pro nějakou menší armádu. Ty vypadáš hladová tak, že vydáš za celou divizi."

Přepadl ji strašlivý bláznivý dojem, že se jí tohle celé musí jenom zdát. Připadala si, jako kdyby se propadala do nekonečně hluboké studny, atak napjala všechny síly, aby se zase probrala a dokázala se soustředit.

"No?" zeptal se. V tom jediném slově dokázal naznačit mnoho. Potom ještě šibalsky zamrkal. "Tak víš co," prohlásil najednou. "Dáme si spolu závody támhle k tomu mlázi."

"A vítěz?" zajímala se.

"Bere všechno," odpověděl mnohoznačně a jí se už zase rozpálily tváře.

Edgar spal docela sám ve svém pokojíku hned vedle spojovací místnosti. Měl ještě jeden byt, v kolonii na Vrcholu příboje, ale tam se zdržoval jen málo. Většinu svých osobních věcí — jako že jich moc neměl — měl uloženou právě tady, ve svém malém kamrlíku. Ten byl proto přečpaný a panoval tu značný nepořádek. Návštěvy sem chodily jenom vzácně. Většinu času stejně trávil v počítačovém středisku nebo ve svém pokoji, kde si s oblibou četl. Dneska si právě četl knihu s Jamesem Bondem těsně předtím, než usnul.

Najednou cosi třikrát udeřilo do jeho dveří, dost silně, aby se otřásl v pantech. Rychle vyskočil z postele a v hlavě se mu chvilku honily představy vrahounů z tajné speciální jednotky.

Na Trish Chanceovou byl skutečně působivý pohled. Sto osmdesát centimetrů dohněda opálených vypracovaných svalů, její tělo vypadalo skoro — ale ne docela — jako parodie ženského těla. Když po chvilce otevřel dveře, proplula kolem něj a hýžděmi se o něj příjemně otřela, jako kdyby tančila s nemotorným partnerem. Pak se otočila a jakoby zapózovala. Svaly na pažích a ramenou jí naskočily a rozpletly se jako jednotlivé pramínky provazu.

V přeplněném prostoru jeho pokoje jako by doslova zářila, byla neodolatelná. Jediná dívka, která kdy s Edgarem Sikesem sdílela lože, ovšem pouze jedinkrát a od té doby ne. Usmála se na něj a zavřela za sebou dveře.

Měla na sobě těsně padnoucí černé džíny a bílou nabíranou košili tak těsně obepínající její hrud', až se obával reálného nebezpečí, že by její ňadra mohla doslova vybuchnout skrz oděv. Znovu se na něj usmála a v koutcích úst stáhla rty jako divoká kočka v džungli, která právě zahlédla cosi mimořádně chutného.

Edgarovi se stáhnulo hrdlo tak těsně, že málem nemohl polknout. "He — ahoj, Trish," řekl nakonec, sám překvapen vlastní smělostí. Proč se ale na něj dívá takhle?

Přešla napříč místností a posadila se těsně vedle něj na úzkou pohovku. Ta pod jejich společnou váhou poněkud zapraskala. Zůstal sedět a její stehno bylo sotva pár centimetrů od jeho. Linula se z ní jakási příjemně nasládlá pižmová vůně. V přitlumeném světle lampy měla její kůže jemný, skoro zlatavý nádech.

Trish patřila do úzkého okruhu osob kolem Aarona. Co tedy dělá tady? "Můžu pro tebe... něco udělat?"

Místo odpovědi se k němu přitočila blíž. Co se vzápětí stalo bylo tak překvapující a ohromující, že když se od něj nakonec odtáhla, trvalo mu ještě skoro celou minutu, než se jeho mozek dokázal vrátit do zaběhnutých kolejí. Dosud ještě nikdy nedostal takový polibek. Jeho zkušenosti s líbáním — a vůbec se vším, co se nějak týkalo žen — byly jen velice skromné. Přesto by klidně vsadil vlastní ledvinu, že podobně vášnivý polibek nebyl nikdy uštědřen — nebo vděčněji přijat — v celých dějinách vesmíru.

Nedočkavě se natáhnul kupředu a rukama hledal místo, kde by se mohl pevně zachytit — nejlépe samozřejmě Trishiných mimořádných ňader. Jenže ona ho mírně, ale přesto pevně držela v bezpečné vzdálenosti. V tom okamžiku se mu potvrdilo to, co si vždycky myslel, totiž že Trish je skutečně mnohem silnější než on. Proč si kvůli tomu nepřipadal méně mužně?

Protože jeho mužnost byla natolik bolestně samozřejmá, že by dokázala přežít cokoliv menšího než pořádný hurikán, aniž by nějak znatelně zakolísala. A taky proto, že Trish zároveň říkala: "Dostaneš všechno, po čem tak toužíš — a ještě něco navíc." Rukou mu přitom sjela mezi nohy. Potom začala rukou přejíždět sem a tam.

Zaskučel. Nenáviděl se za to, že ten zvuk vyšel z jeho úst, ale už se to stalo a nedokázal tomu nijak zabránit. Ach, Bože — jenom doufal, že nezačne fňukat a žadonit.

"Prosím..." zařinčel. Možná silné ženy mají fňukání rády. Byl momentálně ve stavu, kdy by byl ochoten zkusit cokoliv. Zatraceně, ona ho vážně k sobě nepustí blíž. Jestli ho ale takhle bude dráždit, pak už to v dalším okamžiku bude úplně jed —

Zarazila se, ale konečky prstů se ho neustále dotýkala. Připadal si jako struna houslí v posledních okamžicích Vivaldiho koncertu. V jeho hlavě poskakovala podivná myšlenka: že Trish přítomná nyní v jeho pokoji byla vlastně jakýmsi posledním odkazem té, kterou si nedokázal vybavit jinak než jako malou hromádku bílých kostí... odkazem ženy, která se měla stát manželkou jeho otce. Jen pro tuhle chvíli, kvůli Lindě, by byl ochoten věřit v posmrtný život.

"Nejprve," promluvila tiše. "Nejprve musím vědět, jaký typ muže vlastně jsi."

"Jakýkoliv budeš chtít," pronesl rychle a věřil tomu, že to skutečně myslí vážně.

"Chci to vědět," opakovala a přitom ho probodávala pohledem. "Chci vědět, jestli jsi ten typ člověka, který věří v odplatu."

Rázem trochu zchladnul. Ona nemohla vědět proč. A on se znovu na okamžik zamyslel. To nebyla Linda. Musel ji sem poslat Aaron; nikdo jiný to být nemohl. A Edgar Sikes věřil na odplatu.

Ach Bože. Její ruka byla tak příjemná. Příjemně voněla. Už to bylo tak dlouho. Trochu se odtáhnul, aby seji mohl podívat do tváře.

"Ano," odpověděl rozhodně. Na Aaronu Tragonovi!

"Dobře," prohlásila spokojeně a začala si rozepínat knoflíčky košile. "Aaron by od tebe něco chtěl."

"Aaron...?" zeptal se přihloupě. Ale v příštím okamžiku už ho položila na postel na záda, rukama mu začala zkušeně rozepínat opasek a celý obličej mu zakryla její plná ňadra. A jediné, na co dokázal v tu chvíli myslet, bylo: Budu klidně věřit na víly, velikonočního zajíčka nebo třeba dianetiku... ale v Aarona Tragona nikdy. Jenže Trish, Trish, ty o tom vůbec nemusíš vědět! Nikdy.

Ruth jasně viděla, že Aaron drží Zodiaka zpátky, aby ji nechal vyhrát. Membloudi přece jenom nejsou tak dobří běžci jako koně a Aaron je velice dobrý jezdec, ale když byli asi uprostřed cesty napříč rozoraným polem, věděla, že nakonec vyhraje.

Věděla to. Věděla! No, ať už jeho drobný žert znamená cokoliv, ona si rozhodně naplno vychutná uspokojení z dosaženého vítězství. Prinutí ho, aby ji vzal s sebou na jeden z těch všeobecně proslulých divokých večírků na Vrcholu příboje, přesně to udělá. Přijede tam s ním, v jeho náručí —

"Hééjaaa!" Ohlédla se přes rameno a uviděla, že Aaron si najednou přestal zahrávat. Pustil Zodiaka naplno kupředu a klisna začala prudce zrychlovat, s hlavou skloněnou k zemi, nohama se mocně odrážela od země a vyhazovala do vzduchu velké hroudy hlíny. Aaron se sklonil v sedle a poháněl svou klisnu stále vpřed.

Ruth zaslechla, jak jí z hrdla uniklo vylekané zavýsknutí. Ještě chvíli se Tarzan statečně držel, ale potom se kolem nich Aaron přehnal právě v okamžiku, kdy se dostali do stínu mlází a ona prohrála.

Obrátila Tarzana krátkým obloukem zpátky a potom ho otěžením zastavila. Alespoň jedna dobrá zpráva: membloudi

dokážou změnit směr nebo zastavit podstatně rychleji než koně. Sklouzla ze sedla na zem a hladila ho po čumáku, uklidňovala ho a mocně ho poplácala po silných, chvějících se zadních končetinách. Tarzan se protáhnul a potom sklouznul do posedu. Tam, kde na jeho záda dopadal stín, už zase začínal měnit barvu.

Aaron se k nim vrátil po svých a Zodiaka vedl za sebou na uzdě.

"Víš," prohlásil, "mám dojem, že membloudi budou nejspíš klovu vhodnější než koně. Jsou mnohem obratnější a pohotovější mezi překážkami."

"A skoro tak rychlí při běhu po rovině," dodala.

Byl velice blízko u ní. Bože, cítila, jak se třese po celém těle. Nebyla si jistá, jestli vůbec kdy byli takhle těsně u sebe. Rozhodně ne o samotě. Ještě pořád ztěžka oddechoval a potil se. Jeho pot byl cítit tak... mužně.

"Takže," nadhodila, poněkud polekána vlastní smělostí, jakou odměnu si představuješ za vítězství?"

Naklonil se k ní ještě blíže, tak těsně, až si už myslela, že ji políbí. Olízla si rty a zvedla hlavu, ale když byla jeho tvář sotva centimetr od její, řekl nakonec: "Chci, abys jídlo prostřela ty."

Úsměv rychle pohasl a cítila, jak ji celé tělo zmrazilo rozčarování.

Pak ovšem dodal: "Nejdřív."

Rozhodili piknikový ubrus. Aaron jí potom podal svůj batoh.

Ruce se jí třáslly. Tolik se snažila všechno udělat dokonale, do každého byt' sebenepatrnějšího pohybu vložit ladnost tanečnice. Jenže celé její tělo jako kdyby si uvědomovalo, že ji sleduje, každý centimetr kůže byl příliš citlivý, jako by cítila jeho dotyk, přestože seděli skoro metr od sebe. Neustále se snažila zrychlovat a on jí s nekonečnou trpělivostí neustále připomínal, aby trochu zpomalila.

"Máme přece spoustu času," prohlásil.

Rozprostřela pečlivě zabalené talíře, vybalila připravené jídlo a obezřetně zabalené přebory i s nádobím. "Pomalů," napomenul ji. "Musíš mít jistotu, zeje všechno na svém místě. Že všechno je přesně tam, kde to má být."

Přítakala a cítila horečnatý žár po celém těle.

Pak se konečně dali do jídla. Jeho oči se ani na okamžik nestřetly s jejími a jí se tolik chtělo křičet, chtěla odhodit jídlo stranou a vrhnout se mu bezhlavě do náruče, chtěla cítit jeho rty a ruce a jazyk po celém těle, přesně jak to čítala v knížkách a jak to znala z holografických záznamů. Toužila mu dopřát to samé. Prosím Bože, prosím, ať už ta chvíle přijde, tady a teď...

Ale její nevyřčené prosby zůstávaly nevyslyšeny. On se i nadále spokojeně soustředil jenom na jídlo a jedl tak pomalu a pečlivě, jako kdyby byli na nějakém čajovém dýchánku.

Sledovala jeho ruce. Takové mohutné a silné. Pohybovaly se s takovou jistotou. Takovou silou. Takové ruce mohou dokázat cokoli, mohou si vzít všechno, co chtějí.

Myslela si, že snad umře.

Prosím...

"Promiň," přerušil ticho vůbec poprvé po pěti minutách, během kterých trpěla v tiché agónii.

... dotkni...

"Podala bys mi prosím to máslo?"

... se mě. Tolik tě miluju...

Beze slova přítakala, vzala malý tácek a podávala mu jej. On natáhnul ruku a jejich prsty se setkaly.

A potom i jejich pohledy. A najednou padala dopředu.

A setkaly se jejich rty.

A pak už tu najednou všechno bylo, každický moment, ve který předtím mohla jenom doufat. Bylo to tak povznášející, že i krátká bolest, když do ní pronikal, jenom znásobila účinek prožitku, když se sen během okamžiku proměnil ve skutečnost. Divoká, mírná, úsměvná, plačtivá, všechno stravující zkušenost.

Jeho rty a jazyk. A Bože, ty jeho ruce. Tak jemné. Tak silné.

Ruce, jako byly ty jeho, dokážou cokoli. Mohou si vzít všechno, co chtějí.

Myslela si, že snad umře.

Trish Chanceová byla znučená. Aaron měl sice plán, jasně, že měl plán, ale právě teď jim jeho plán nedovoloval vůbec nic... a tak byli prozatím uvězněni na ostrově a nemohli se vydat na kontinent. Byli v podezření a museli se chovat zdvořile k Prvním. Trish opouštěla spojovací středisko s širokým úsměvem na rtech. Usmívej se a usmívej se a bud' darebák, říkala si v duchu. Nemusela se často trápit tím, že by byla rozmrzelá. Edgar byl horlivý student — a taky tak vděčný. A všichni tím byli tak překvapeni! Spojovací středisko bylo umístěno takřka uprostřed, což znamenalo, že to skoro všichni měli blízko. Proto když Trish navštěvovala Edgara, brzo to bude na ostrově vědět každý.

Její úsměv ovšem rázem opadnul, když zahlédla Carolyn McAndrewsovou, jak se k ní blíží s odhodlaným výrazem ve tváři. Carolyn se pokusila Trish adoptovat, ještě v dobách, kdy si nikdo nebyl moc jistý, jak budou Děti ze zkumavky vychovávat. Trish bylo tehdy nějakých deset let a vroucně toužila po tom, mít nějaký stálý domov, než být pořád v obecní školce. Ale tak moc zase netoužila, ne po tomhle domově.

Ted' se k ní tedy Carolyn blížila. "Trish!" zavolala už zdálky.

Trish tedy zpomalila a nasadila povinný úsměv. "Ahoj, Carolyn."

"Máš vteřinku, abychom si promluvíly?"

"Jistě. Co se děje?"

Carolyn ztichla, protože kolem nich právě procházela Julie Chang Horthová s Manny Halperinem, hluboce zabraní do vlastního rozhovoru. Když byli konečně z doslechu, spustila: "Je mi líto, že nám to spolu nevyšlo, tehdy —"

"To už je přece dávno, Carolyn, a měla jsi tehdy svoje děti, o které ses musela starat. Nemůžu ti vyčítat, že ses nejdřív starala o ně."

"Vážně jsem to dělala? No, nejspíš máš pravdu," uznala Carolyn. "To je z toho — že žiju sama. Trish, mám takový pocit, že jsi spadla do — no, do určité zaběhnuté role."

"Role?" zeptala se Trish, kterou to skutečně zaskočilo. "A jakou roli máš na mysli?"

"Ty a Edgar. A předtím to byl Derik a Terry — byla jsi jejich první, takřikajíc jsi je uvedla do života."

Trish se zahihňala. "No, nejspíš jsem do toho vážně nějak zapadla, to je pravda. A Edgar taky." Potom se usmála, tak nějak exoticky a tajemně. Potom nasadila výrazný a proslulý faux přízvuk. „Ráda učím mladíky umem lásky."

Zasmála se, ale brzy se ztišila, když se k ní Carolyn nijak nepřipojila. "Já jsem to taky dělala, Trish. Spala jsem tehdy s každým chlapem, který neměl partnerku. Nikdy s tím, kdo by ji měl, alespoň o které bych věděla, ale byla to spousta mužů. A podívej se, jak se to na mě podepsalo."

Trish pokrčila rameny, protože skutečně nechápala, kam tím míří.

"Jsem sama, Trish."

"Co tím chceš říct, sama? Všichni tě mají rádi."

Sice tě nikdo neposlouchá, pomyslela si pro sebe, ale proč by taky měl? Usmívej se a usmívej se... "Jsi jedním z největších hrdinů Grendelí války. Carolyn a její koně."

"Trish, každý chlap se se mnou tehdy rád vyspal, ale žádný z nich nebyl ochoten se mnou projet peřejemi. Teď už stárnu a nikdo se mnou nechce žít."

Najednou to pochopila. Určitě myslí, že je moje matka. , Jo, tohle. Ale po tom já nijak netoužím, Carolyn."

Carolyn ji chytila za paži. Trish se na její ruku podívala, ale rozhodla se nechat ji tam.

"Trish, je skutečně mizerné zůstat takhle osamělá. Cožpak ty bys nechtěla k někomu patřit? A někoho, komu bys mohla patřit a kdo by patřil tobě? Neznáš nic jiného než jenom příležitostné vztahy — "

Vysmála se Carolyn do tváře. "Ve světě, kde žije méně než pět set obyvatel, se vůbec nedá mluvit o nějakých příležitostných vztazích. Jsme všichni jedna rodina."

"Zkus si představit sama sebe osamělou, bez nějakého ochránce, v mém věku," dále na ni naléhala Carolyn.

Trish byla nedůvěřivá. "Ochránce? Aby mě chránil před čím? Myslíš, že budu trpět ve sněhu a žádný muž mi nepomůže? Nikdo na Avalonu trpět nebude. Nikomu nic nehrozí. A já jsem drsnější, než vypadám, dámo. Jsem silnější než většina chlapů tady — a muži nejsou lepší než ženy v lovení, vyrábění nebo čemkoliv jiném. Cožpak se to k tobě nedoneslo? Udala se taková věc, říká se tomu Průmyslová revoluce. Ta z nás udělala rovnocenné bytosti, ta a ještě grendelí pušky Zacka Moskowitze. A potom přišla kontrola porodnosti. Možná se ti tvoje matka o tom zapomněla zmínit."

Carolyn se usmála a nebyl to hraný úsměv, ale skutečně upřímný hřejivý úsměv. "Možná by ses nestačila divit, co mě moje matka naučila. A Trish, drahá, já i moje sestra jsme vyhrály místa v téhle expedici a nevděčily jsme za to žádnému chlapovi, zatraceně!"

"Tak vidíš, že to tak je. Teď už musím jít."

"Ne, počkej ještě, tohle je důležité. Trish — je opravdu hrůzné být osamělá — "

"A je taky hrozné mít zamrzlý mozek," odsekla Trish a už se chystala skutečně odejít. Carolyn jí zastoupila cestu, ale Trish věděla, že tentokrát dosáhla přímého zásahu a snad poprvé za celou dobu pocítila určitou lítost. Tu ale rychle dokázala setřást. Kdo jí dal právo mě poučovat o morálce?

"Vypadá to, že se mi nedaří ti to pořádně vysvětlit," promluvila opět nejistě Carolyn. "Já vím, že o mě často mluví jako o hysterce, ale je to celé složitější, než si myslíš." Obtížně hledala správná slova. "Někdy ta hysterie nemá nic společného s ledovými krystalky v mozku."

Změna konverzačního tématu, anebo jenom změna taktiky? "Jistě, taky to může být ze strachu. Tak co tě takhle dostalo, Carolyn? Grendelí horečka? Vypadá to, že zasáhla i všechny ostatní."

"Ne, to nebyli grendelové. To bylo strašlivé, ale... odehrálo se to už dřív, Trish. Když se Ernst probral z podchlazeného spánku a byl z něj naprostý pi—pitomec, který si na mě vůbec ne—nevzpomínal. A moji staří přátelé kolem padali mrtví jako mouchy. Ukázalo se, že polovinu z nás to poškodilo a jisti jsme si nemohli být ani těmi zbývajících... Byla to Hibernační nestabilita. Led na mozku, říkali jsme. Snažili jsme se být zdvořilí!" Její oči najednou nabyly nepřítomný výraz, jako kdyby rázem zapomněla, že mluvila ještě s někým jiným. "Snažili jsme se být zdvořilí..."

Trish už tohle všechno předtím slyšela, mnohokrát. Nebylo to urážlivé, bylo to jenom k politování a taky docela nudné.

"Omluv mě, Carolyn." Protáhla se kolem starší ženy. "Jsem si takřka jistá, že mám něco na práci, někde úplně jinde."

"Já se ti jenom snažím pomoci," prohlásila Carolyn. "Zahráváš si s něčím, čemu sama nerozumíš."

, A ty snad ano?"

"Rozumím tomu lépe než ty."

"Carolyn, tak o tom vážně pochybuju."

"To ti úplně věřím. Když jsem já byla stejně stará jako ty, taky jsem si byla jistá, že rozumím úplně všemu."

"A nebyla to snad pravda?"

"Samozřejmě, že ne."

"Jenže to bylo ještě tam na Zemi. Viděla jsem některé staré dramatické hry, ještě ze Země. Dokonce jsem jednou vydržela šedesát hodin vkuse sledovat Esmeraldu! Ale to bylo na Zemi, Carolyn, a tohle je Avalon! Tady už je život úplně o něčem jiném!"

Carolyn se zasmála. "Život byl vždycky o něčem úplně jiném, ale na tom teď nesejde. Trish, vím jenom tolik. Muži a ženy se na sex nedívají stejně, a to je zakódováno v našem mozku jednou provždy. Není to něco, co můžeš přehlížet jenom proto, že se ti chce. Trish, já to vím."

"Takže potom bude na mě, abych na to taky jednou přišla, že ano? Promiň — " Vyrasila pryč dost ostrým tempem tak, aby ji Carolyn nemohla sledovat, aniž by musela běžet.

Za sebou jenom slyšela, jak si Carolyn nadále povídá pro sebe. "Přeskočili jsme světelné roky napříč mezihvězdným prostorem, celý vesmír nám ležel u nohou a mohl nám patřit, a pak se všechno takhle zhatilo. Zamrzlé mozky..."

"Ještě zelené papričky?" zeptala se Mary Ann, až příliš náhle. V průběhu celé návštěvy měla ve tváři neustále zářivý a přišerný úsměv, který pohltit veškeré emoce. Zmizel jenom ve chvílích, kdy se mohla něčím zaměstnat, kdy jej nahradil opravdový výraz soustředění.

Obsluhovala celou rodinu, obskakovala pořád kolem jako kdyby práce byla tím jediným, co stojí mezi ní a konečným zatracením. Její neustálé víření a pobíhání Jessiku neuvěřitelně rozčilovalo. "Mami," nevydržela nakonec. "Prosím. Dovol mi, ať ti pomůžu."

Mary Ann se k ní otočila a ve tváři měla křišťálově jasný a velice tvrdý výraz, ovšem bez jakéhokoliv pocitu. "Ne. Ne, drahá. Myslím, že už jsi udělala dost, co říkáš?"

Cadmenn seděl vedle Justina. Aniž by kdokoliv z nich řekl byt' jen narážku, jako kdyby uvnitř domu někdo namaloval tlustou čáru.

"Byl jsem před nějakou dobou v arboretu," promluvil Cadmenn, "a všimnul jsem si tam, že některé stonky kaktusů jsou ulámané."

Jessika pokrčila rameny.

"Nevíš o tom náhodou něco?"

"Nic zvláštního." Vyhýbala se jeho pohledu.

"Prozradili mi, že z jejich listů se dá připravit dost silný halucinogen."

"Vážně?"

"Ano. Káťa se o tom jednou zmínila. Mám takový dojem, že Aaron je na tyhle věci úplný expert."

Justin pocítil nepříjemný tlak v žaludku. Během uplynulých týdnů se na tohle téma mluvilo skutečně hodně, pokaždé to zkoušel trochu jinak.

Sylvie byla celou dobu velice tichá. Mary Ann ji sice zdvořile, ale nesmlouvavě vypakovala z kuchyně a vynechala ji z většiny kuchyňských povinností. Usmívala se a vířila po místnosti, přinášela pánve s plackami a rolkami a nakonec na stůl přinesla celého krocana. Pracovala naplno už od ranních hodin, aby všechno nachystala, a nejspíš bude uklízet stůl, umývat všechno nádobí a uklízet zbytky zase až do půlnoci. Potom se možná vyčerpaně zhroutl na svou královskou postel a bude plakat tak dlouho, dokud neusne. Justin by ji hrozně rád nějak utěšil, ale nemohl. Nikdo by to nedokázal. Cadmenn v jejím pokoji nespál už od pohřbu.

Když spořádali ještě kouřící kusy francouzského jablečného koláče, Jessika se omluvila a odešla do koupelny pro hosty.

"Bylo příjemné tě tady zase mít, Justine," usmíval se Cadmenn.

"To platí za nás za všechny," poznamenala Sylvie. Odmlčela se. "Nezpůsobilo to snad nějaké napětí...?"

Justin dlouze a kysele vydechnul. "Vrchol příboje je teď docela rozdrobený," prohlásil. "Aaronova společnost kafařů se teď pevně semkla. Pořád reptají."

"To je přeje," odpověděl Cadmenn.

"Domnívají se, že jsem se spráhnul s nepřítelem."

Cadmenn se zasmál. Napěchoval svou oblíbenou dýmku jemným tabákem, zapálil si a potom dlouze natáhnul, načež vypustil obláček voňavého kouře.

"Každý musí udělat rozhodnutí sám za sebe," poznamenal Cadmenn.

"Kromě toho, co správně naznačil Aaron: my jsme se nemohli rozhodnout, jestli sem chceme, a teď už nemůžeme jít někam jinam. Takže implicitní společenská smlouva podle teorie Johna Locka se na nás nevztahuje, co říkáš?"

Cadmenn se zazubil. "Vidím, že už jsi zase studoval. To je zatracená nepříjemnost, mít takhle vzdělaného synka."

Odložil dýmku na okraj popelníku a jeho dohněda opálená tvář se podrážděně zkrabatila. "Kde je ta holka?"

A jakoby na jeho povel, v příštím okamžiku se Jessika objevila. Nejistě se usmívala.

"No — bylo to tady prima. Jestli se nepletu, tak slyším motor Aaronova skeeteru."

Mary Ann se objevila ve dveřích vedoucích z kuchyně a zástěra za ní vlála. "Je to vždycky příjemné překvapení, zase tě tu vidět. Byli bychom rádi, kdyby ses objevila častěji."

"Jsi vždycky vítána," připojila se Sylvie.

Mary Ann vyhlédla ven z velkého okna v jídelně, které bylo tvořeno mnoha průhlednými plastovými čtverci, pospojovanými takřka neviditelným pojivem v jediný mohutný celek. Mraky vypadaly dost tmavé a o plastovou stěnu už se začínaly rozprskávat první kapky deště. "Víš jistě, že tady nezůstanete přes noc? Tahle bouřka vypadá docela vážně."

Cadmenn přitakal. "Kassandra hlásí, že je to pořádná bouřka. První v tomhle období. Vždycky tady máme dost volného místa. Kdybyste s Aaronem chtěli mít soukromí, můžete zůstat v chatě."

"Ne, díky." Přehodila si kolem ramen silnou vlněnou šálu. "Justine — chceš tady určitě zůstat?"

Přikývnul. "Jo."

Zareagovala odhodlanou chladností. Cadmenn si na okamžik myslel, že ještě něco řekne, ale na poslední chvíli si to asi rozmyslela a jenom se usmála.

Dveře se otevřely a v nich se objevil Aaron, orámovaný pozadím temné a zatažené oblohy.

Od návratu z kontinentu viditelně zestárnul a dospěl. Poslední zbytky jeho chlapectví zmizely a byly nahrazeny drsným, neproniknutelným výrazem. "Cadmanne," pozdravil.

"Aarone." Pevně si potřásli rukama. Aaronovy oči byly naprosto chladné. Až dodneška Cadmenn vždycky dokázal poznat, kdo se za nimi skrývá, za těma jasně modrýma očima. Teď ale ne. A čas od času mu vrtalo hlavou, jestli to vůbec kdy dokázal.

"Jsi připravena?"

Jessika přitakala.

Aaron políbil Mary Ann ruku a ještě ji na okamžik podržel. Díval se jí přitom do očí, jako kdyby se pokoušel navázat nějaké spojení.

Potom odešli.

Skeeter se pomalu zvedal k oranžovo—černé obloze. Tau Ceti už klesl nízkou nad obzor a během pár minut se na krajinu snese noc.

"Umístila jsi to?" zeptal se Aaron. Jeho velké hranaté ruce klidně a jistě ovládaly řízení.

Jeho ruce jsou vždycky jisté, pomyslela si. Vždycky klidné a silné.

"Ano. Spustí to za," — podívala se na hodinky — "osmnáct minut."

"To prostě miluju, když se plán začíná konečně uskutečňovat, co říkáš?"

Jessika seděla tiše.

Snášeli se dolů ke kolonii.

Malý Chaka si všimnul jak, se Edgarova tvář rozzářila, když zahlédl Trish Chanceovou. Úsměv ovšem okamžitě odumřel, když v jejím stínu uviděl Chaku. Chaka se místo pozdravu usmál a podával mu balíček. "Tady máš kafe," oznámil.

"Výtečně," prohlásil Edgar a rozmáchlým gestem jim naznačil, aby šli dál. Když otočil hlavu na druhou stranu, Trish udělala na Chaku posunek a pokrčila rameny. Namlouval snad Edgar sám sobě, že by si mohli s Trish hrát na zvíře se dvěma zadnicemi právě teď, v kritickém okamžiku?

To nebylo pravděpodobné. Aaron nařídil bouři a její provedení svěřil zcela do rukou Edgara. Chaka řekl: "Já jsem tady jenom pro případ, že by sis to na poslední chvíli rozmyslel. Jestliže má být 'Dračí úder' zastaven, pak já jsem jeden z nemohých, kteří dokáží zastavit všechny kroky. Máš tady někde zásuvku?"

"Táhle."

Chaka vytáhnul sáček jemně umleté dotmava upražené kávy, láhev mléka, hrnečky a přístroj na espresso i s pěnídlem, který zapojil do zásuvky. Odměřil patřičnou dávku kávy a vody a spustil přístroj. Edgar Sikes nepatřil do společnosti milovníků kávy, podobně jako Ruth Moskowitsová, ale oba už kávu ochutnali. Starodávná tradice praví, že na nervozitu je nejlepší kofein. Aaron byl někdy schopen dodržovat prastaré tradice, když ho to pobavilo.

Trish hnětla Edgarův krk a ramena, možná že s ním flirtovala, ale zároveň to byla i zatraceně dobrá masáž. Chaka už také měl možnost pocítit její kouzelný dotek. Potom odstoupila a Edgar se protahoval, něco na způsob jógy.

"Vypadá to dobře," zhodnotila.

Chaka se zajímal: "Nemíval ty jsi problémy se zády?"

"Měl jsem zlomenou páteř. Ale zahojilo se to docela slušně. Toširo mě teď naučil nějaké cviky z jógy." Edgar se posadil a vyvolal na obrazovku hologram — zdálo se, že jde o nějakou abstrakci. Ne, byl to snímek hurikánu z infračervené kamery, jak jej zachytil Geographic. Tenhle posílali vysílačkou Národní zeměpisné společnosti na Zem coby kompletní záznam velké bouře na jiné planetě. "Tahle byla z loňského roku. Teď ji jenom trochu upravím. Chako, na ten zázračný nápoj jsem připraven kdykoliv."

Káva už začínala proudit. Chaka naplnil hrnečky mlékem. Uvažoval pro sebe, Toširo je dobrý chlapík. Mě zase učí karate... Ale tohle Chaka neměl zmiňovat ani před Edgarem a kdyby to řekl před Trish, ta by to určitě pověděla Aaronovi.

Spousta věcí, týkajících se Aarona, zůstávala nevyřešená. Nikdo tady na planetě není silnější než Aaron, kromě Malého Chaka Mubutua. Proto když se vydáváme na kontinent, tahám skleněný hrnec. Kdyby se mezi nás vrhnul grendel, poslední, kdo by použil zbraň, by byl Malý Chaka. Někdo by mě musel chránit... například Aaron Tragon. Malý Chaka nesoutěží. Malý Chaka se neumí prát.

Varič už začínal hvízdát jako nadzvuková stíhačka. Trish vyskočila: na zádech jí najednou naskákaly boule, takže vypadala jako pásovec, a otočila se s upřeným pohledem na něj. Chaka hrozně rád vařil kávu... ale s Edgarem to nikdy ani nehnulo. Když měl Chaka příležitost konečně vzhlednou od svého díla, Edgar právě po mapě Avalonu přesouval vířící shluk mračen. "Chceme je mít tam, kde je lidé nemohou vidět," vysvětloval. "Nebo lépe řečeno nemohou vidět, že tam nic není. Tak. Ale jejich okraj, tady, ten způsobí kolem Roboru pěkný poprask. Tohle rameno trochu zeštíhlíme a protáhneme... takhle... takže to přesně souhlasí s tím, co předpovídá Kasandra. A takhle to bude vypadat z Vrcholu příboje."

Vrchol příboje byl doslova trhan na kusy. Cokoliv menšího než mohutný zděný dům bylo odneseno vichřicí, trosky buď plavaly na vlnách nebo se vznášely ve vzduchu.

"Líbí se vám to? A tady máme pohled od Cadmannovy Pevnosti... Nene, viděli by, že tam nic není. Ok, tak se koukneme na tohle." Přehodil zpátky na stěnu mračen, pohled z oběžné dráhy. Trochu ji ohnul směrem k východu a ubral. Zpátky ke Cadmannově Pevnosti... "A takhle to odpovídá Kasandřině předpovědi, kterou založila na mnou zadaných údajích. Aaron je moc úzkostlivý, Chako. Tohle je ta snadná část."

"Zatraceně," zhodnotila Trish. "Ty jsi vážně dobrý."

Edgar se zapýril. On byl vážně dobrý a všichni to věděli, ale tady mu šlo ještě o něco jiného.

Trish nejspíš Edgara Sikesa nepovažovala za nějak úchvatného či zajímavého. Chaka znal její styl, a ten spočíval v dominanci. Ale teď a tady už Edgar Sikes nebyl žádný povel, žádný doplněk pro tuhle dívku. Tohle byl kouzelník ve službách Aarona Tragona, a kouzelník je vždycky riskantní služebník.

"Hej, Chako? Víš o nějakém štírovi, který by žil ve vrcholcích hřivnatých stromů?"

"Jistě."

"Zajímalo by mě, jak to že je grendelové všechny nesežrali."

"Grendelové se nikdy nepokoušeli vyšplhat na vysoké stromy. Ty menší prostě srazili a potom sežrali zvířata, která se nahoře schovávala. Cokoliv, co se ukrylo ve vrcholcích těch velkých stromů, mělo velkou šanci přežít. Těmhle se to povedlo. Táta je studoval. Sílí se tím, že upoutají pozornost přelétajících pterodonů. Ti zahlédnou nějaký pohyb kořisti ve vrcholku hřívnatého stromu, spustí se dolů k útoku a přitom si na nohy nachytají vajíčka štirů." Edgarovy prsty stále ještě opracovávaly tvar hurikánu a okolních mračen. "Viš, připomnělo mi to ta moje záda. Když jsme tehdy Aaron a já šplhali na vrcholek jednoho z těch stromů. Dali jsme si závod, já jsem vyhrával. Právě jsem se dostal do špičky, když vtom mě něco zubatého vletělo přímo do obličeje. Takže jsem spadnul, letěl jsem rovnou kolem Aarona."

Pozoroval, jak hurikán řádí kolem hangárů. Pak sám pro sebe spokojeně přikývnul. Pokračoval: "Hqjik> se mi to strašně dlouho. Kasandra se ještě stále znovu učila staré lékařské metody, které ztratila kvůli Gregovu požáru. Trish, Chako, tohle by mělo zabrat a už jsem to spustil. A teď bych se měl jít asi hlásit do služby."

"Tak to bychom se měli zvednout k odchodu," prohlásil Chaka spokojeně. "Tumáš." Udělal mezitím Edgarovi druhé cappuccino. Trish mu je podala a políbila ho. Chaka se na ně chvíli díval a potom vyšel ven.

Kapitola 17

Edgarova bouře

Král si zakryl tvář a velmi hlasitě křičel: "Můj synu Abšolóme, Abšolóme, synu můj, synu můj!" Tu vstoupil ke králi do domu Jóab a řekl: "Dnes jsi způsobil hanbu všem svým služebníkům, kteří dnes zachránili tvůj život. Miluješ ty, kdo tě nenávidí, a nenávidíš ty, kdo tě milují."

Druhá kniha Samuelova 19:4

Hendrick Sills se neklidně vrtěl, když sledoval Kasandřino vyobrazení blížící se bouře. Byla to doslova noční můra, zmatené klubko rudé a černé, tlakových zón a studených front, a to všechno se teď na ně od severu valilo. Během pár hodin už tohle peklo začne bušit do jejich ostrova, snad nejhorší bouře za poslední desetiletí.

Palubní barometr ještě nijak výrazně neklesal, ale o plexisklo čelního okna už začínaly pleskat první vypasené kapky deště. Jejich řiditelné vznášedlo bylo ukotveno skutečně pevně a on ještě prováděl poslední kontrolu všech vnitřních oddílů. Ujistit se, že je všechno vybavení zabezpečeno, třikrát překontrolovat kotvící lana a potom se rychle poběží schovat do úkrytu.

Toširo Tanaka svižně vyběhnul po chromovaném žebříku spojujícím velitelskou palubu s nákladním prostorem. Místo pozdravu napůl vážně zasalutoval. "Vše zabezpečeno, pane," hlásil předpisově Toširo. Dobrý kluk. Vlastně jsou to všechno prima děti. Škoda, že na ně Zack vyjel tak zoztra, ale stejně je to pro jejich dobro.

"Dobře," poděkoval mu Hendrick. "Tak já se vydám na cestu do tábora, než se sem přizene ta bouře v plné síle. A ty bys taky nejspíš neměl zůstat tady na palubě — jestli ten vítr ještě pořádně zesílí, nebude to tady žádná legrace."

"Jasně, jasně."

Hendrick tedy nechal Toširu v kontrolní místnosti a sám seběhnul po ocelovém žebříku dolů na hlavní palubu. U dveří se ještě zastavil a snažil se vzpomenout, jestli ještě něco nezůstalo k dodělání, jestli přece jenom na něco nezapomněl. Připadalo mu, že něco tu je. Jenže to nedokázal nijak přesněji určit.

No, dobře...

Seběhnul po rampě dolů na pevnou zem. Nad sebou měl tyčící se velkou ještěří siluetu Roboru. Mraky už se na obloze sbíraly do temné stěny, ale pořád ještě to nevypadalo na děsivou spoušť, kterou slibovala Kasandra. Jenže v těchhle věcech si člověk nikdy nemůže být jistý. Bude rozumnější věřit Kasandře.

Naskočil do skeeteru, roztočil motor na plné obrátky a zvednul stroj do vzduchu k potmělé obloze. Vyrazil vzhůru k horám, proplétal se úzkými průsmyky, v čemž mu hodně pomáhaly naváděcí signály. Navzdory tomu, že měl z toho bouřkového varování nějak podivný pocit, vzduch byl skutečně jako nabitý. Neměl v úmyslu havarovat.

U hlavního zásobovacího skladiště nebyly žádné hlídky. Žádné taky nebyly zapotřebí. Čistě technicky vzato, hlídková služba už nebyla zapotřebí nikde v táboře.

Ale zase na druhou stranu...

Před dvaceti lety si Cadmann vzal psy a zásoby, to všechno naložil do skeeteru a vyrazil založit svůj vlastní tábor nahoře v Doupěti. Ještě dvakrát se stalo, že nějací kolonisté následován jeho příkladu a založili svoje vlastní odnože kolonie na svazích východních hor, aniž měli formální souhlas rady. Ke všem třem incidentům došlo po neshodách a hádkách v Kamelotu, kdy padala i ostrá slova. Synové hvězd jsou teď určitě naštvaní a mají precedens pro, no jak to říct, samostatné rekvírování majetku.

Proto nebylo nic neobvyklého spatřit ve večerních hodinách Syny Země, jak se zabývají nějakými zvláštními povinnostmi v okolí ohrad se zvířectvem, přístávacích ploch, ústředního skladiště...

Dneska večer si krátkou slámku vytáhla Carolyn McAndrewsová.

Přepočítávala přepravky s hroznovým vínem odrůdy Concord, které sem přivezli z východních svahů.

Najednou za sebou cosi zaslechla a tak se otočila za zvukem. Uvnitř skladiště už bylo dost šero, takže stiskla vypínač na svém opasku a vzápětí naskočila světla. "Zacku? Jsi to ty?"

Guvernér tady jednou už byl, sotva před pár hodinami a došlo mezi nimi k poněkud nepříjemné výměně názorů. Zack byl poslední dobou podrážděný, tvrdohlavý a měl nesmyslné požadavky, nejraději by snad měl zítřejší výsledky už včera. "Zacku?" zavolala ještě jednou. "Viš, když mě budeš každých pár minut kontrolovat a zdržovat, nijak tím věci neuspíš, co?" Ale žádná odpověď.

Vydala se tedy úzkou chodbičkou k východu. Byla by ochotna odpřisáhnout, že tam odtud něco slyšela. V táboře už byl relativní klid, lidi se pomalu chystali k večernímu odpočinku. Slyšela déšť, který začínal pomalu bubnovat na

střechu, ataky se zvedal silnější vítr. To je přímo ideální počasí, aby si člověk sednul pěkně do křesla, natáhnul nohy k ohni a —

Z tmavého stínu na okraji chodbičky se vyloupnul menší stín, drobounká ženská silueta, a Carolyn najednou pocítila nával radosti. "Ruth! Co prosím tě děláš tady?"

Ruth se trochu nejistě a zdrženlivě usmála. S tou dívkou se něco dělo, dost se změnila. Carolyn tuhle změnu sledovala už posledních pár týdnů. Pohybovala se trochu jinak, dávala si o poznání více práce se svým účesem. Rachel si toho také všimla, ale nijak se o tom nebavily. Carolyn si byla celkem jistá, že ví, co je za těmi náhlými příznaky změny a tak pro ni bylo obtížné potlačit spokojený úsměv.

Vítej na druhé straně, zlatíčko. Kdopak to byl? A byl na tebe hodný?

"Ahoj, Ruth. Copak bys potřebovala? Avokáda už jsou pěkně uleželá —"

"Je mi to líto," přerušila ji poněkud nesmyslně Ruth. Její tvář se najednou změnila. Ten úsměv předtím byl pouhá maska, která rázem zmizela. Teď byl v její tváři smutek a strach — a ještě něco jiného. Vzrušení.

Carolyn měla jenom okamžik a stačilo jí projet hlavou sotva: Ruth?

Potom jí v hlavě za očima vybuchlo ostré světlo. Následovala bolest, ale byla tak náhlá, že ji sotva stačila zaregistrovat a už se zřítila v hlubokém bezvědomí na zem.

Trish odhodila grendelí pušku stranou. Vystoupila ze svého úkrytu ve stínu a upřeně se na Carolyn zadívala očima, které byly zcela chladné a nezúčastněné. Hodinku si tady pospí a probudí se jako nový člověk. Omračovací střely byly velice přesně nastavené.

Ruth tady stála a ruce měla pevně sevřené dohromady. Byla tak bleďá, že skoro vypadala jako duch.

"Vedla sis dobře, zlato," pochválila ji Trish. "Vážně dobře."

Potom tiše a dlouze zapískala. Ze stínu v pozadí se vynořil Malý Chaka a Derik. Chaka se sklonil, aby Carolyn převalil z její zkroutené pozice na záda a dal jí pod hlavu složenou deku. Podíval se na Ruth a možná by i něco řekl, ale místo toho se raději hned pustil do práce.

Během několika následujících minut toho moc nenamluvili, zato práce jim šla skutečně od ruky.

Hendrick už se proplétal jedním z posledních horských průsmyků, když tu koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Così mířilo na sever směrem od hlavního tábora. Byly to dva skeetery, určené pro převoz těžšího nákladu, a pod sebou nesly ještě nákladní plošiny. Ty vypadaly plně naložené a těžké.

Vzápětí se mu ovšem ztratily v temnotě dřív, než mohl zahlédnout další podrobnosti.

Hendrick zapojil vysílačku. "Haló. Tady je Skeeter VI. Skeeter..." Na elektronickém displeji palubní desky si prohlédl jejich identifikační značky. Byly to Skeetery VIII a XII. Skeeter VIII byl registrován na mládež z Vrcholu příboje, ten druhý patřil do hlavního tábora. Popadla ho mírná zvědavost, co se tu děje. "Hoši, měli byste raději někde rychle přistát. Tohle vypadá dost vážně."

Odpověděl mu hlas Aarona Tragona. "Díky za varování. Budeme na zemi do dvaceti minut. Uvidíme se, až se tahle slotá přezene."

"Rozumím, končím."

Hendrick pokračoval v letu do tábora.

Carlos Martinez bloumal po městě a nohy ho zanesly do hlavního spojovacího centra. Edgar Sikes tu měl službu jako jediný, což Carlose poněkud znepokojilo. Ten chlapec se dost uzavřel do sebe a od otcovy smrti z něj byl výrazný introvert. Začal se o něco častěji zdržovat na Vrcholu příboje a zároveň se trochu méně bavil s Prvními, alespoň měl ten pocit. Ale hlavní změna se týkala toho, že se z něj stal neskutečný dřič, který se ponořil až po uši do své práce, jako kdyby to byla jeho jediná spása. A protože většinu prací v komunikačním centru mohl zvládnout jediný energický operátor, trávil tady spoustu času naprosto sám.

Carlos zůstal chvíli stát ve dveřích a sledoval počítače a projektory, které zobrazovaly záběry z různých satelitů.

Poněkud vykuchaná konstrukce Geographica se vznášela kousek nad modrým oparem Avalonské svrchní atmosféry. A z jiného úhlu bylo vidět, jak se Tau Ceti právě noří za obzor.

Další obrazovka ukazovala shlukující se temná mračna, jejichž střed byl těsně u břehů subkontinentu. Tahle bouřka měla skoro rozměry pořádného hurikánu, možná to dokonce bude bouře desetiletí.

Ale zatím spadlo sotva pár kapek.

"Edgare?" promluvil tiše. "Muc/iac/io, nemáš dojem, že se honíš až příliš?"

Edgar skoro vyskočil a vylekaně se okamžitě otočil za hlasem. "Carlosi! Ty bys mi úplně klidně přivodil infarkt, to by se ti líbilo, co?"

Carlos se zazubil. Edgar určitě pracuje až moc, přehání to. Ale proč je tak podrážděný? Na druhou stranu, když máme na krku takhle mohutnou bouři, je celkem snadné pochopit jeho nervozitu.

"Je na pobřeží všechno pořádně uvázané a zajištěné? Vlny možná budou pořádně vysoké."

"Jsme v pohodě. Kdyby nastaly nějaké výraznější potíže, můžeme se stáhnout na úpatí hor."

Carlos přitakal. "Máme pravidelná hlášení od osazenstva Vrcholu příboje?"

"No, ano, ale docela si to hlídají. To víš, Synové hvězd mají svoje tajemství, Tio Carlosi. Kdyby zjistili nějaké problémy, dají nám včas vědět."

Carlos znovu přikývnul a normálně by to asi nechal plavat, ale cosi se mu tady nezdálo a poutalo jeho pozornost. Jenže co je to? "A jak to vypadá s Roborem? Ten patří pod naši správu, ne Vrcholu příboje."

Edgar vyvolal na jednu z obrazovek záběry snímáné bezpečnostním okruhem umístěným na pobřeží. Na pláž padal silný déšť. Robor vypadal zajištěně a na záběrech z noční kamery bylo vidět, jak se jeho temná silueta připomínající mohutného draka těžkopádně kymácí v zesilujícím větru. Všechno vypadalo zajištěně. Otevřely se boční dveře a po rampě spěchal dolů nějaký člověk. Byl to Hendrick Sills. Carlos pokrčil rameny. "No, amigo, jestli je ti tady dobře, tak

myslím, že tě tady rádi necháme. Kdy jsi sem nastoupil?"

"Asi v pět ráno."

"To máš teda pořádně dlouhý den." Aha, tak tahle vůně mu rozptylovala mozek a upoutala jeho pozornost.

"Mě ta práce vážně baví," prohlásil Edgar.

"A když je dost kávy, tak to jde skoro samo, co říkáš?"

"To víš mnohem lépe než já, Tio Carlosi."

Carlos kývnul. "Uvidíme se později."

Carlos vyšel z budovy a instinktivně se podíval vzhůru na oblohu. Z nebe sice padalo drobné mrholení, ale rozhodně to nebylo tak drsné jako na pláži. Vyhrnul si límec k bradě.

Hendrick musí být podstatně odolnější vůči dešti než já, pomyslel si Carlos. Když jsem ho sledoval, jak vyběhnul po rampě z Roboru na nekryté prostranství, ani ho nenapadlo si vytáhnout límec.

Vydal se směrem ke svému uměleckému ateliéru a v duchu už se začal zaobírat všemi úkoly, které na něj čekají. Napadlo ho, kde asi Edgar sehnal kávu. I kdyby měl náladu a kondičku se vypravit na sběr, což by bylo skvělé, měl Edgar v poslední době pořád plné ruce práce—

Vitr k jeho uším zanesl temné hučení rotoru přilétajícího skeeteru. Zarazil se, zvednul hlavu vzhůru k obloze a nechal déšť, aby mu klidně skrápěl otevřené oči. Musel ovšem zamrkat.

Pak znovu sklonil hlavu a podíval se dolů, rozhlédl se po budovách kolem sebe, jejichž stíny už se prolínaly se... stíny.

Na obrazovce to vypadalo, že stín Roboru je přece jenom temnější než obklopující noc a táhnul se po zemi do daleka, jako kdyby se Tau Ceti teprve chystal zmizet nadobro za obzorem.

Ale Tau Ceti už přece zapadnul. Nedávalo mu to smysl.

Skeeter mezitím bezpečně přistál. Carlos se rozhodl, že se pilota přeptá na počasí panující na pobřeží. Byl asi ve dvou třetinách cesty k přistávací ploše, když potkal Hendricka Sillse, mířícího přesně opačným směrem.

Překvapeně zamrkal. Zatraceně, to není možné, aby...

"Hendricku," zavolal na pozdrav a zamával paží. "Kdy jsi odlétal z pláže?"

"Řekl bych tak před dvaceti minutami?" Hendrick si otíral vodu, která mu stékala do očí. "Proč?"

Západ slunce. Pořád ještě tam bylo světlo. A proto tedy ty stíny. Ale na televizní obrazovce to vypadalo tmavší, takže to znamenalo, že si Edgar s obrazem nějak pohrál.

"A už tam v tu dobu přišlo?"

"Níjak zvlášť. Sem tam kapka."

Na obrazovce to ale vypadalo na pořádný liják.

V Carlosově hlavě začaly bít jako o život poplašné zvony. "Něco se děje, něco podivného," vyrazil ze sebe.

"Nepřipadalo ti na pláži něco neobvyklého, podivného? Nebo třeba na Roboru?"

"Nic. Je důkladně ukotvený." Zamyslel se. "Ale zahlédl jsem dvojici skeeterů, které měly namířeno k pláži. Nesly pořádně těžký náklad. Připadalo mi, že je to docela divné, když si pomyslím, že se sem žene ta bouře."

"A pořádná," řekl Carlos opatrně.

"Alespoň to předpovídali."

A jako na povel, déšť v tu chvíli téměř ustal a jenom lehoučce mrholilo.

"Takže se raději zajdeme podívat do ústředního skladiště a zjistíme, co bylo tak zatraceně důležité."

Carolyn McAndrewsová se jenom s námahou vydrápala na všechny čtyři, ztěžka se opírala o lokty a kolena. Vrtěla hlavou jako velký pes, kterému je špatně. JVerde, ujelo Carlosovi. "Spust' poplach."

Carolyn ze sebe vysoukala: "Ruth... mm... Moss. Promiňte," ale pak jí hlava opět klesla a chtělo se jí zvracet.

Když Carlos utíkal přes tábor, déšť znovu nabíral na síle. Poplašné sirény ječely naplno a kolonisté postupně vybíhali ze svých domů. "Někdo se nám vloupal do skladiště!" hulákal na celé kolo a hnal se sprintem zpátky do spojovacího střediska. "Běžte tam. Pomozte Carolyn!"

V hlavě mu vířily útržky myšlenek. Kdo? Proč? Bože... co se to tady děje?

Za nějakých dvacet vteřin už se vřít do místnosti komunikačního operačního střediska. Edgar uviděl jeho tvář a odtáhnul křeslo od obrazovek, rty sevřel v nešťastném výrazu, jako kdyby chtěl zapískat.

Carlos tělnatého mladíka popadnul za košili těsně pod krkem a jediným mocným pohybem jej vytáhnul z křesla, otočil ho kolem sebe a praštil s ním o zeď. "Co jsi to zatraceně udělal?"

Edgarovy rty se pohnuly, ale nevyšel z nich sebemenší zvuk. Carlos jej udeřil pravou pěstí, docela tvrdě, přímo doprostřed jeho malé tlusté pusy.

Edgar si olíznul rty. Počkal, jakoby zdvořile, aby zjistil, jestli ho Carlos praští ještě jednou. Carlos už se ale ovládnul a držel se zpátky. Takže Edgar spustil: "Něco zabilo mého otce a taky Lindu. Vy Synové Země jste se to pokoušeli vystopovat pomocí hrani s počítači. Z kontinentu se to na vás nemůže dostat ať už je to cokoliv, takže je vše prima, všichni jsou v bezpečí, ale musíte mít vážně zamrzlé mozky, jestli si myslíte — " "Zkoušíme to!"

"Myslíš si snad, že se někdo z vás v počítačích vyzná lépe než já, Tio Carlosi?"

"Neříkej mi 'Strýčku'. Ne, to si nemyslím."

"Joe Sikes a Linda Weylandová jsou jednou provždy mrtví. Ať už je zabilo cokoliv, ještě pořád to běhá na svobodě. A pomocí počítačů se vám to chytit nepodaří. Na to potřebujete spoustu dat."

"Panebože." Carlos si setřel vodu z čela a potom vztekle udeřil do stolu se spojovacím panelem. "Kasandro."

"Ano, Carlosi."

"Spoj mě s Cadmannem."

"Na jeho frekvenci je nějaký rušivý signál."

"Co to může být?"

"Nejspíš vzniklý uměle. Vypadá to, že někdo úmyslně tuhle frekvenci přerušil."

"Cabrón!" vykřikl.

Edgarovi tekla krev z nosu, ale v očích měl tichou výzvu. Edgar to provedl skutečně znamenitě. Tenhle šílený génius sehrál tu zatracenou bouřku, všechno včetně záběrů líjakem zkrápěného Roboru. Mezitím jim ukradli zásoby a navíc je teď přerušené spojení s Cadmannem. Ztratili drahocenný čas. Co ještě měli v plánu?

„JDios mio," zaklel. "Oni chtějí ukrást Robor, aby se mohli vydat zpátky na kontinent, že ano? Tak co, je to tak, ty malej sráči?" Edgar mu neodpověděl. Něco muselo přece jenom proniknout jeho krunýřem. "Ty jsi chtěl získat kontinent zpět pro Aarona Tragona!"

Tohle ho možná ranilo. "Ohó, kdepak," protestoval, ale hned zase zmlkl.

Právě v tu chvíli se ve dveřích objevil Hany Siep a s ním ještě Zack. "Co se to děje?" ptal se Zack a díval se přitom na Edgara.

"On ti to poví," odpověděl stručně Carlos. "Řekni jim o tom všechno, bizquerno, protože jinak ti zlámu všechny kosti v těle. Já vyrazím za Cadmannem."

Carlos vyskočil do kabiny Skeeteru III a stisknul tlačítko startéru — ale nic se nestalo.

Znovu rychle vyskočil z kabiny a utíkal vyzkoušet Skeeter I. Zase nic. Vyřadili z provozu všechny skeetery. Zoufale zaklonil hlavu a bezmocně zařval k nebesům.

Moment. Hendrick se přece vrátil před chvílí. Bylo pravděpodobné, že sabotéři neměli čas poškodit taky jeho stroj. Okamžitě stisknul kartu v límci. "Hendricku. Se kterým skeeterem jsi přiletěl?"

Na okamžik se rozhostilo ticho, jak Kasandra přepojovala hovor, a potom Carlos uslyšel: "S číslem VI. Co se tady děje?"

"Jsme ve velkém průseru, to se děje. Dej dohromady pracovní skupinu. Znova se ti ozvu tak za deset minut."

Carlos se hnál přes celý hangár skeeteru, dokud nenašel číslo VI. Zmáčknul startér a zadrmolil krátkou modlitbu na známém vděčnosti, když motor zakašlal a naskočil. Při zemi se přesunul hangárem až k hlavním vratům, potom na deseti metrech vybetonované rozjezdové dráhy nabral rychlost a zvednul stroj do vzduchu.

Otřel si hřbetem ruky čelo, jenže tentokrát už to nebyla dešťová voda, ale jeho vlastní pot. Kde mohla být ta frekvence zablokovaná? "Haló, Cadmanne. Ozvi se, Cadmanne."

Nic. Žádná odpověď. "Volám velitelské středisko. Slyšíte mě?"

„Jlasiťejasně. Tak v čem je problém?"

"Problém je, že ať už ten rušící signál způsobuje cokoliv, je to na Cadmannově straně."

Mezitím nabral výšku potřebnou k tomu, aby se bezpečně dostal až ke Cadmannovu Doupěti, hnál motor až do červeného pásma. Nemohl ještě vychladnout, vždyť Hendrick se sotva před chvílí vrátil. Převěděl stroj přes hranu Doupěte a hned začal klesat na bíle namalovaný středový kříž přímo doprostřed Cadmannovy přistávací plochy.

Vyskočil z kabiny a sotva stačil doběhnout napůl cesty k domu, když se ve dveřích objevil Cadmann. "Co se ksakru děje?"

Hned za ním se ve dveřích objevil taky Justin. "Musím s tebou naléhavě mluvit," prohlásil. Nechtěl ale to, co museli projednat, říkat před Justinem, a kvůli tomu se cítil ještě mizerněji.

Cadmann přitákal a řekl Justinovi: "Omluv nás na okamžik."

A potom za sebou zavřel dveře. "Poslouchej," spustil Carlos jakmile zůstali o samotě, "Edgar narařičil předpověď počasí tak, abychom polevíli v ostražitosti. Ukradli nám zásoby. Taky vyřadili z provozu většinu skeeterů."

"A je v bezpečí alespoň RoborT "Nemáme možnost to nijak zjistit. Spojení je celé rozházené — tobě jsme se vůbec nemohli dovolat."

Cadmann se dal do běhu a přes rameno volal na Justina: "Utíkej pro náš skeeter, Justine. Máme potíže."

Cadmann byl v kabině ještě než se lopatky rotoru Carlosova skeeteru přestaly otáčet a Carlosovi nezbyvalo nic jiného než držet krok. Pod sebou uviděl Justina jak startuje druhý skeeter a odlepuje se s ním od země.

"Justine, slyšíš mě? Zkouška spojem, Justine." "Statická elektřina ve vzduchu už ustupuje," ozval se nejprve praskavě Justin, ale brzy se jeho hlas vyjasnil.

"Kasandro, rušivý signál tedy pochází z domu?"

Prosím sleduj stopu mého vzkazu Justinovi a jeho sílu příjmu a pak zkus odhadnout pravděpodobné epicentrum rušení."

Kasandra se odmlčela sotva na okamžik. "V hlavní budově."

"Děkuji ti mnohokrát. Justine, hned se vydej do kolonie. Najdi Cheeche a potom sežeň někoho, kdo dá zase dohromady naše skeetery. Potřebujeme omračovací pušky. Setkáme se na pláži."

Natočil skeeter přímo proti větru a zamířil rovnou na sever. Vzdálené hory jako kdyby se mu hlasitě vysmívaly.

Jessika se ohlížela zpět směrem k horám jako kdyby čekala, že se každou chvíli rozestoupí a objeví se její otec.

Aaronova ruka jí zlehka dopadla na rameno. „Jessiko. Je načase vyrazit."

S nakládáním už byli hotoví. Rádiové depeše, které chrlila vysílačka z hlavního tábora, byly neskutečně chaotické a nesrozumitelné. Bude trvat přinejmenším několik hodin, než proti nim dokážou vyslat nějakou smysluplnou výpravu. Podánilo se jim získat prefabrikované chatky, zbraně a zásoby potravin na celý rok pro dvacet lidí. Taky brali s sebou všechny nástroje a přístroje potřebné k založení výzkumné základny. Těžební zařízení bylo na kontinentu.

Jessika nesla svoje zavazadla po nakládací rampě. Robor byl jejich, ovšem museli si k němu dopomoci krádeží a lstí.

Taky musela umístit silnou rušičku přímo v prostorách otcova domu. Než proti nim budou schopni cokoliv podniknout, budou už dávno daleko od ostrova. Veškeré vyjednávání pak budou muset vést jenom přes vysílačku.

Cítila se docela mizerně. Někde hluboko uvnitř cítila, že to není správné. Jenže Synové Země jim nedali žádnou jinou možnost.

Vrata se za ní s třeskotem zabouchla. Na střeše Roboru se s mohutným burácením probudily k životu motory všech tří skeeterů. Jejich obrovské vznášedlo se vzápětí vzneslo do vzduchu.

"Edgar," pronesl svůj závěr Cadmann. "Stihnul to nastavit ještě dřív, než jsme ho odstavili od počítačů. Zařídil to tak, že mohou sledovat všechny naše frekvence. Dobrá. Kasandro, Kód Beowulf. Jsou snad nabourané všechny frekvence kryté osobním kódem?"

"Přijímám Kód Beowulf. Hlas odpovídá vzoru pro Cadmanna Weylanda. Požaduji ještě druhé heslo."

"fiagnarok."

"Přijímám. Vaše linka je zabezpečena. Standardní nouzové frekvence ovšem nespádají pod mou kontrolu."

"Děkuji ti. Chci poslat zajištěnou linkou zprávu Justinu Weylandovi."

"Můžeš mu po tom všem věřit?" zeptal se Carlos nervózně. "Možná je to jejich nasazený špeh."

"On to určitě nebyl," ujistil ho Cadmann zachmuřeně. "Tohle je určitě práce Jessiky. A taky Aarona. Ale Justin v tom s nimi nejede. To vím určitě."

Prohnali se skutečně rychle nebezpečnými horskými průsmyky a za chvíli už se shora dívali na napůl opuštěnou vesničku na Vrcholu příboje, jejíž deštěm skrápěné doškové střechy se leskly ve světle zastíněného měsíce. Jakási drobná postava na ně ukazovala prstem, ale oni už se vzápětí ocitli nad vodou a zamířili na jih, kde byl dok říditelného vznášedla.

"Co máš v úmyslu dělat?" zeptal se nejistě Carlos.

"Doufám, že se mi podaří je přemluvit a začnou uvažovat alespoň trochu rozumně." Oblétl vrtulníkem ostrý výběžek pobřeží zasahující daleko do moře a spatřil to, čeho se celou dobu obával — tam, kde vždycky stával Robor, teď byla jenom černá prázdnota. Vlny silně bušily do písčité pláže a betonová plošina byla naprosto prázdná.

"Zatraceně." Cadmann okamžitě stočil skeeter přímo na jih. Carlos si odkašlal. "Cadmanne, už nemáme moc paliva," upozorňoval. "Musíme to otočit zpátky a vyměnit palivový článek za nový."

"To nemůžeme," zazněla temná odpověď. "Nemáme dost času. My jsme jediní, kdo to může zvládnout, Carlosi. Když se teď otočíme nazpět, tak než se stačíme vrátit do kolonie, vyměnit palivové články a zase doletět sem, budou už mimo dolet skeeterů. Tím bychom ovšem přišli o jediné možné spojení s kontinentem. Takže je to všechno nebo nic."

"A taky k dolům," poznamenal nepřítomně Carlos. "Ale stojí to vůbec za tu cenu, kterou budeme muset zaplatit, compadre? Jsou to naše děti."

"Letí bez rozsvícených světel," mumlal si Cadmann pro sebe pod fousy. "Kasandro, můžeš nějak zjistit trasu Roboru?"

"Je mi líto," ozvala se chladně. "Tato informace není v současné době k dispozici."

"Zatraceně!"

"Opravdu jsme ztraceni, kamaráde," přitakal tiše Carlos. "Už jsme skoro bez šťávy."

Děšť vytrvale skrápěl čelní sklo a vítr se nemilosrdně opíral do jejich stroje. Bouřka možná nedosahovala parametrů tajfunu, který jim sliboval Edgar, ale taky to nebyl žádný letní vánek. Na obzoru se jasně zablesklo. Náhlý náraz vichřice naplno zasáhl skeeter a odhodil jej stranou, takže Cadmann málem nad vrtulníkem ztratil kontrolu. Ruce měl na řídicí páce sevřené tak pevně, až mu zběly klouby, a neustále pro sebe tiše klel.

Pod sebou neviděli nic než nedozírnou temnotu. "I když se nám podaří nabrat výšku, nijak si tím nepomůžeme. Jestliže nám vysadí motor, můžeme sice nahodit autorotaci, ale klouzat se nám nepovede."

"Stejně to můžeme zkusit," prohlásil Carlos mírně. "Dopřeje mi to pár vteřin navíc, abych se mohl pořádně pomodlit."

"Jestliže se chceš vyzpovídat ze všech hříchů, které máš ty na svědomí, pak jsi měl začít už minulé úterý. No ale..."

Cadmann zahájil stoupání.

Kapitola 18
Robor
Nic nemůže být ani zpoloviny tak melancholické jako vyhraná bitva, jediné snad s výjimkou prohrané bitvy.
ARTHUR WELLESLEY, VÉVODA Z WELEVGTONU,
Depeše z Waterloo (1815)

Bylo to relé ve startéru. Jediná součástka, kterou někdo pečlivě vymontoval. Nejdříve tuhle závadu museu objevit a potom přinést ze skladu elektronických součástek nové. Nebyl to žádný závažný vandalismus, jenomže to stejně znamenalo dvacetiminutové zdržení.

Justin už byl ve vzduchu a vedle něj letěli také Zack a Hendrick. Byl skutečně rozrušený, že málem viděl rudě. Celý tábor už byl v tuhle chvíli ve varu a nedalo se vůbec odhadnout, co z toho může všechno vzejít.

Zack se na Justina snad už podesáté pozorně zadíval. "A ty jsi vážně o tomhle všem nic nevěděl?"

"Neměl jsem o tom nejmenší tušení, Zacku."

"Podle hlášení Kasandry někdo v domě tvého otce umístil velice výkonný zdroj rušivého signálu. Což samozřejmě mělo způsobit další zdržení. Kdo mohl něco takového provést?" Zackův hlas v reproduktoru byl trochu překryt praskáním.

Jessika.

"Vážně nevím, Zacku. A rozhodně bych se nerad nezodpovědně pouštěl na pole čirých dohadů."

"Ne, to bych od tebe ani nečekal."

Zamířili nejkratší cestou k horským průsmykům.

Rozezněl se poplašný signál. To znamenalo, že jim v palivovém článku zbývá energie tak na jednu, maximálně poslední

dvě minuty letu.

Cadmenn zapnul vysílačku. "Tady Cadmenn, Skeeter VI, volám posádku Roboru. Už jsme prakticky bez paliva a nemáme možnost se vrátit na ostrov. Žádám o sdělení vaší polohy, abychom mohli nouzově přistát."

Nic. Zopakoval svou zprávu ještě jednou a potom se opět soustředěně usadil do sedačky pilota, rukama pevně svíral řídicí páku a naslouchal praskání statické elektřiny v reproduktorech.

Jessika zaslechla dobře známý hlas svého otce a potom uslyšela, jak se najednou odmlčel. Rozeběhla se chodbou přímo do centrály a doběhla tam právě v okamžiku, kdy se Trish odvracela od kontrolek. "Co to bylo?"

"Jenom léčka," odpověděla Trish. "A musím říct, že ne zrovna povedená."

"Ale co říkal?"

"Říkal, že jeho skeeter už je téměř bez paliva a žádal o povolení k nouzovému přistání na palubě Roboru."

Jessica začal mozek horečně pracovat. Byla to určitě lest. Určitě to musela být léčka. Plně nabitý skeeter má podstatně větší dolet než jenom takhle. Ale co když nebyl dobitý? Bože... ?

"Trish..." spustila.

"Aaron nařídil naprosté ticho v éteru, nepoužívat vysílačku," prohlásila nezúčastněně Trish. "A přesně podle toho se taky zařídíme."

Další prudký poryv větru zasáhl naplno Skeeter VI a vrtulník sklouznul ke straně. Děsivé zvuky větru a deště a namáhavě běžícího motoru se vzájemně prolínaly. Ztratili nějakých sto metrů výšky, než se Cadmannovi znovu podařilo získat kontrolu nad strojem. Carlos se snažil rukou otřít čelní sklo v kabině, které bylo orosené vysráženou párou a napínal zrak do okolní temnoty. Nikde kolem ale nebylo nic vidět.

"Mrzí mě to," prohlásil Cadmenn.

Vtom je ozářil jasný blesk někde blízko, až nebezpečně blízko. Prořal jejich uzavřený soukromý vesmír, docela je oslepil. Cadmannovi z úst unikl zvuk vyjadřující náhamu a vztek a strach a mezitím už klesli tak nízkou, že se na okamžik dokonce dostali pod úroveň mraků. Znovu se zablesklo a...

"Vidím ho!" zaječel Carlos. "Zatraceně! Na dvou hodinách. Táhle."

Ve spodní části mraku zajiskřil jasný plamenný oblouk a blesk prořal temnotu mraku. V jeho světle bylo vidět, že pod hradbou mračen letí Robor jako velký temný dravec.

Cadmenn zuřivě zaťal zuby a znovu navedl skeeter do mraku. "To bychom už měli zvládnout," prohlásil.

"A když ne, můžu tě citovat?"

Vystoupali až nad plochou horní část Roboru a Cadmenn zapnul světla. Ta už zářila jenom slabě, neboť poslední zbytky z nouzové rezervy plynuly do palivového článku, ale na osvětlení přistávací plošiny to stačilo. Bylo tam místo pro ukotvení čtyř skeeterů a tři z nich byla obsazená.

"Dobrá," uklidňoval se Cadmenn, "začínám přistávací manévry. Ty si vezmi na starost kotvící lano na pravé straně, já se postarám o levobok. Jestli se to alespoň jednomu z nás povede, pak máme vyhráno."

Vtom motor škytnul a zhasnul.

"Vidíš?" prohlásila se smíchem Trish. "Žádný signál SOS. Byla to jenom lest."

Jessika zírala na kontrolní panel a potom vyhlédla z okna ven na bouřku. Léčka. Pořád ještě jenom doufala, že to byla opravdu léčka. Zatraceně se modlila, aby to byla léčka. Protože jinak...

Narazili tvrdě na přistávací plochu Roboru právě v okamžiku, kdy do oblohy vyřal díru další mohutný blesk. Robor se zakymácel a potom znovu získal stabilitu. Motory podle potřeby zabraly o něco silněji, aby udržely letovou hladinu.

Jinak ale přistání proběhlo celkem hladce. Ještě asi metr klouzali kupředu, než se vrtulník konečně zarazil.

Cadmenn si omotal kotvící lano kolem zápěstí a přebytečný kus vyhodil ven. Potom seskočil z kabiny na palubu. Vítr se do něj hned pro začátek pořádně opřel. Carlos byl na druhé straně vrtulníku spravostranným lanem. Na mnoha místech vrchní paluby byly rozmístěny kruhy k ukotvení lan, zakryté v ploše paluby. Najít je nebude právě snadné.

Skeeter zasáhl další poryv větru a stroj se dal opět do pohybu. Cadmenn ztratil rovnováhu a zaklonil se, podjely mu nohy a upadnul na kolena, načež začal klouzat po ocelové palubě směrem k okraji.

Poníčená vzpěra se zhroutila a skeeter sjel po mokrému plechu přímo jeho směrem. Nezadržitelný výkřik se mu vydral z hrdla, když sklouznul přes okraj z paluby a skeeter najížděl na něj.

Carlos dopadl na kolena a lokty a obličejem se bolestivě udeřil o ocelové pláty paluby, když se skeeter za ním převrátil na bok. Vtom okamžiku si uvědomil, že zemře.

Vrtulník jej táhnul k okraji a přitom se kolenem udeřil o kotvící kruh. V temnotě po něm bleskurychle hmátnul a také našel, vyklopil jej naplno ze žlábků azacvaknul do něj koncovku kotvícího lana. V následujícím okamžiku už se lano napjalo jako struna... a za sebou uslyšel výkřik a odporný zvuk drčeného kovu a hned mu došlo, že Cadmenn přepadl přes okraj.

Už se málem chystal začít drmolit modlitbu, když vtom zaslechl zasténání.

"Už běžím!" zavolal. Podél lana se rozeběhnul k poškozenému skeeteru a začal jej obcházet, přičemž při každém kroku se přidržoval úchyty na kabině. Takhle se mu celkem rychle podařilo přejít na druhou stranu vrtulníku a zaslechl další ránu. Podíval se přes okraj přistávací paluby a uviděl tam visícího Cadmanna, s lanem uvázaným kolem předloktí.

Ježíši. "Cadmanne!"

Přítel zvedl hlavu a podíval se na něj. Byl sice omráčený, ale vypadal nezraněn. Weyland zavrtěl hlavou, jako když si pes oklepává vodu z kožichu. Podíval se pod sebe dolů na oceán, temný a vzdouvající se v děsivé hlubině pod ním, a potom se zase podíval na Carlose. "Pomoz mi," zašeptal.

Carlos vzápětí natáhnul ruku a pomohl mu vydrápat se nahoru.

Trish našla Aarona na hlavní palubě, kde dohlížel na vyzdvihování beden z nákladního prostoru a jejich následné vybalování. V bednách byl povětšinou uložen proviant a vybavení; vybírali si pečlivě.

"Máme problém," oznámila mu. "Motory dva a tři přestaly úplně pracovat, takže rapidně klesl výkon. Ted' už letíme jenom najeden motor."

Aaron se k ní bleskurychle otočil a vypadal zaraženě. "Cože?"

"Je to tak. Došlo k tomu před pěti minutami. Ztratili jsme —"

Vlímci zapraskal miniaturní reproduktor. "Trish. Právě jsme přišli i o motor číslo jedna. Jsme úplně bez výkonu."

"Co se to ksakru děje!" Aaron jako by najednou povyrosl, zrudnul ve tváři a přímo před očima mu nabíhaly svaly po celém těle. "Vždyť takhle nás ta vichřice zaneše zpátky na ostrov, zatraceně!"

"Taký se obávám. Máme sice ocasní křídélka a stabilizátory —"

"Jdu nahoru," prohlásil. "Tam se děje něco moc podivného."

Carlos plácnul Cadmanna do ramene, když se na boku Roboru vynořila nad okrajem paluby silueta lidské postavy. Kolem nich skučel vítr a tak Cadmann musel křičet.

"Vrať se zpátky, zatraceně. Mám u sebe grendelí pušku a nebudu váhat ji použít."

"Cadmanne?" zahulákal na něj obezřetně Aaron. Zatraceně. Jak jste — T

"To je síla lidské hlouposti. Ted' se prostě vrať dolů."

"Vždyť ztroskotáme, jestliže nebudeme mít výkon motorů, to si snad uvědomuješ."

"Ne, ktomu nedojde. Zase vám nahodím motor číslo jedna. Ale využijete toho k tomu, abyste změnili kurs o sto osmdesát stupňů a vrátili se na ostrov. A potom hezky klidně přistanete."

"Cadmanne. Tvoje dcera zemřela. Musíme přece něco udělat. Musíme přijít na to, co se tam stalo, protože jinak zemřela úplně nadarmo."

Cadmann byl vážně utahaný a zahořklý. Cítil škubání v rameni. "Dobře mě teď poslouchej. O tomhle se teď nebudeme bavit. Nemám na vybranou, musím vás přinutit k návratu do kolonie. Nedělejme to ještě horší, než to už je."

"Horší, než to je. Dobře."

Za ním se najednou cosi mihlo a v příštím okamžiku Carlos vykřikl, jeho tělo se zkroutilo do oblouku. Cadmann se otočil a vypálil na postavu, jasně se rýsující na pozadí mraků. Grendelí puška jej silně kopla do ramene. Vypálil střelu přímo doprostřed hrudníku Toširo Tanaky. Toširovi se okamžitě zježily vlasy na hlavě do jakési děsivé svatozáře a skousnul si jazyk mezi zuby. Mezi sevřenými zuby vystříkla krev a ruce, dosud pevně svírající postranice žebříku vedoucího na palubu, rázem povolily. Tělo vyletělo vzad a padalo do moře hluboko pod sebou, křičící a zmítající se v křeči. "Toširo!" zaječel Aaron.

Cadmann zaklel a rychle zkontroloval Carlose. Byl v pořádku. Sakra sakra sakral Děti si svoje grendelí pušky nastavily pouze na omráčení. Byl ale až příliš unavený, příliš podrážděný.

Toširo teď bezvládně padal nějakých pět set metrů k hladině moře. A z téhle výšky byla vodní hladina stejně tvrdá jako beton.

"Jeden mrtvý, Aarone," pronesl vyčerpaně Cadmann. Sotva dokázal mluvit. Zuby mu drkotaly a nebylo to jenom chladem. "Jeden mrtvý. Skončíme to."

"Ty jsi ho zabil, Cadmanne," pronesl Aaron zděšeně. "Je mrtvý a ty ho máš na svědomí. Proč nepovíš svým přátelům, jak jsi se zachoval, abys zachránil lidské životy? Dobře. Obrátíme to zpátky."

Aaron zase seběhnul dolů, Cadmann se zhroutil na mokré studené pláty paluby a vyčerpaně zavřel oči. Děšť mu smáčel kůži.